

OIKOΓENEIA

ΕΡΩΤΗ

1923

37
380

Η γυναίκα στο Πάρι
Της Κίπης Σίγλα
Αντικείμενο της αλτάρης
εργασίας αραβόλε

ΠΑΝΤΥΦΚΟΝ

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ; ΟΧΙ!

Μ' όλα ταύτα σ'ς βεβαιώ ότι τα καλλυντικά προϊόντα

ΕΔΕΛWEISS

κάνουν πραγματικά θαύματα, δηλαδή:
 'Η ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ μεταβάλλει τα δόντια εις αληθινά μαργαριτάρια και αφήνει μία ευχάριστη δροσιά εις το στόμα.

'Η ΚΡΕΜΑ δίδει εις το δέρμα μία απαλότητα που μοιάζει με το βελούδο.

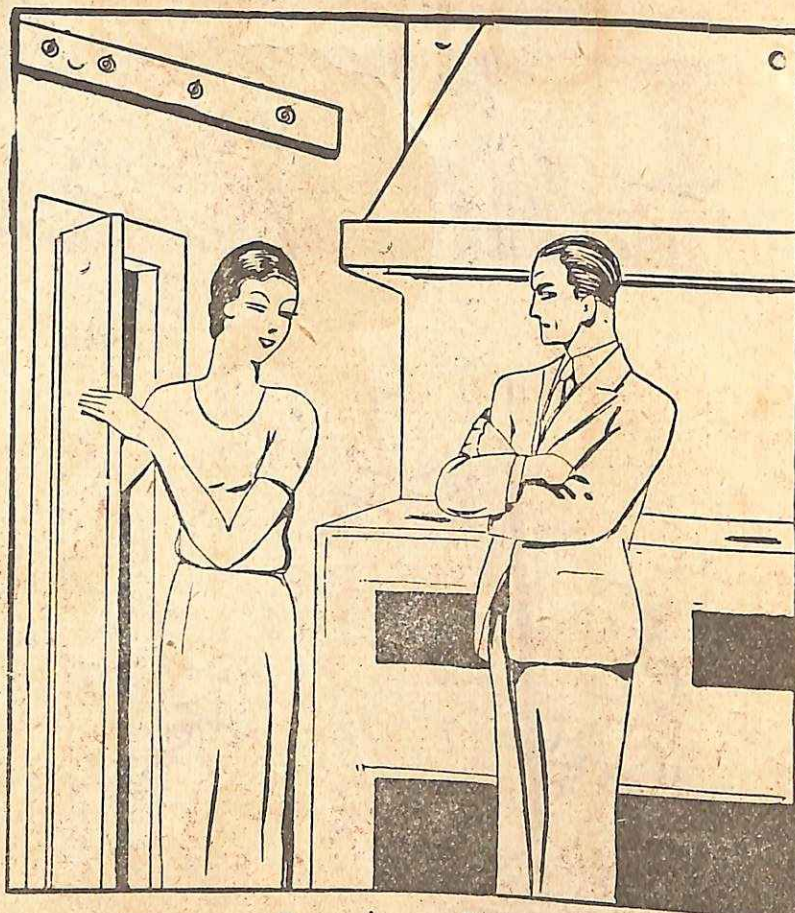
'Η ΠΟΥΔΡΑ συμπληρώνει την κρέμα και καλύπτει αρμονικώς τους πόρους.

'Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ δίδει μία στιλπνότητα και αντανύγεια εις τα μαλλιά και

Τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ μετ' τὸ ἄρωμά του τὸ γλυκὸ καὶ εὐχάριστο ποὺ ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κάνοντας ἓνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἀφρό, εἶνε ἀσυναγώνιστο γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ δερμα λευκὸ καὶ ἀπαλὸ.

Ζητήσατε λοιπὸν ἀπὸ τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία τὰ προϊόντα ΕΔΕΛWEISS καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε.

Θὰ εἴσθε ὥραία καὶ ἐλκυστικὴ

— Πῶς θα ἐφοδιασούμε ἡμεῖς ἡμῶν τὴν μαυνοργία μας νοῦζινα, γυναῖκα

— Ἀπορροῦλα: Θαὶ πᾶς εἰσοῦ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξινέζους 39) καὶ θα παρῇ ἀπὸ 'μεῖ ὅλα τὰ χρειώδη ἡμῶν νοῦζινας μας

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἐγγυώμεθα ὅτι τὰ μεταξοτὰ τοῦ Καταστήματός μας εἶνε ἀπὸ καθαρῶν καὶ ἰσχυρῶν ῤΕΤΑΞΩΝ καὶ ἔνουν εὐδαιμονίας ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΕΩΣ ἔχομεν δὲ συλλογὴν ἐξ ὅλων τῶν ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμῆς 3. Πλατεία Συντάγματος.
 Τηλ. 22-529

Η ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ ΚΑΤΕΤΡΟΠΩΘΗ

Μεταχειρισθῆτε τὸ νέον Ἰδιοσκεύασμα

CHOCOLAXINE

(ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ)

Εἶνε ἓνα καθαρτικὸν ποὺ ἔχει ἀρίστην γεῦσιν, ἀποτέλεσμα δὲ ἥπιον. Μὲ μίαν λέξιν εἶνε τὸ ἰδεώδες καθαρτικόν.

Οἱ ἰατροὶ ἀναγράφου τὴν CHOCOLAXINE διότι εἶνε πολὺ εὐληπτον καὶ δὲν φέρει ποτὲ γαστρικὰς ἐνοχλήσεις δι' αὐτὸ εἶνε ἄριστον καὶ διὰ τὰ παιδιὰ.

'Η CHOCOLAXINE συνιστᾶται ἰδιαίτερος εἰς ὅσους ὑποφέρου ἀπὸ καθ' ἑξὶν δυσκοιλιότητα

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
 ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
 ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

"ΜΥΡΑΝΤΑ,"

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΚΟΛΩΝΙΕΣ
 ΑΡΩΜΑΤΑ
 ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
 ΠΟΥΔΡΕΣ
 ΚΡΕΜΕΣ

ΒΟΥΛΑΣ & ΛΕΚΑ 2

Κημικὸς

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΥΡΩΠΑΙΕΣ ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ

Ἡ περίφημη Γαλλίς ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ἀνναπέλλα, γιὰ τὴ ζωὴ τῆς ὁποίας γράφουμε σὲ ἄλλη σελίδα

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΜΠΡΑΚ

ΕΩ χιονίζει: δυνάται. Η νύχτα έχει προχωρήσει αρκετά. Στο μικρό σπίτι που βρίσκεται κρυμμένο μέσα στα δέντρα, ένας λυχνος ρίχνει το θυμωτό του φως, που κάνει τους ανθρώπους να φάνε σαν σκιά.

Η Τουανέττα, μόλις αποκοιμήθηκε τα δυο παιδιά της, βάζοντας τα να πλαγιάσουν στις ξύλινες κούνιες τους.

—Κοιμήθηκες, μικρά μου. Κοιμήθηκες γλυκά.

Η μητέρα είχε κουρασμένη και τα παιδιά Ολιμμένα.

—Εξαστα της φάνηκε σαν να χτύπησε η πόρτα.

—Η Γουλιέλμα, εδώ είσαι;

Ο Αέρας βούιζε: σαν να ψάλλε παρηλαστικά.

—Γουλιέλμα, είσαι σύ;

—Όχι, δεν είν' αυτός. Είν' ο Αέρας που φυσάει και τραντάζει την πόρτα.

Ο Γουλιέλμος, ο άντρας της Τουανέττα, ο ξυλοκόπος, έπληγανε κάθε μέρα στο δάσος, μα μόλις άκουγε από μακριά το θραύση της κυμπίνας του έσπερινού, πετούσε το τσεκούρι του κι έφύγιζε στο σπίτι του.

Απόψε, από πολλή ώρα τον έπεριμενε η Τουανέττα, τον περιμένει όλος ολόκληρος. Η σούπα έπληγανε στο τραπέζι και το λάδι της λυχνίας εσώθηκε. Πού είχε λοιπόν; Η Τουανέττα έβλεπε τη σούπα στη σκαλωμένη φωτιά να ξεσταθεί, έξεφύριζε το λύνιο και βέβαια σκαλίζονταν κι' άνοιξε την πόρτα. Μολύβδι, σκοτεινός άπηνου ο δρόμος κι' έλ' η νύχτα κρυμμένη.

Η σιωπή γυναικά έρευνε από άγνοια. Τι έγινε; Απόψε ο άντρας της; Μην τον έπληγωσε το γιόνι; Την ώρα που κατέβαιναν από το βουνό; Μή γλύτωσε από το γιόνι σε ανέναν γκορεβ; Μην έκαπνισσε; Είν' τόσο τρομερό το κορμί! Απόψε και το γιόνι τόσο βέβαια!

—Εξαστα, η Τουανέττα φάνηκε σαν να πήρε μιάν άποφασι. Έγώ ρισε κοντά στα παιδιά της που κοιμήντουσαν και τα φίλησε, λέγοντας.

—Καληνύχτα, παιδιά μου. Κοιμήθηκες όνυμ! Πάω να έδω γιόνι του πατέρα σας.

—Γάστρε εφώνησε μέσα το σκυλί του σπιτιού.

—Μπράκ! έδω, Μπράκ, γιόνι σου στο σπίτι και στα μικρά που κοιμούνται!... Τά μάτια σου τρέσαν, Μπράκ!

Ο σκύλος έβγωσε την κυρά του, ύστερα έπληγανε προς την πόρτα, κύτταξε έξω, σήκωσε το μου-

σούδι του ψηλά, μωρίστηκε, τέντωσε τ' αυτιά του κι' ύστερα ούρλησε δυνατά.

—Κακοκαρία και κακοσημαδιά! μουμυώθηκε η Τουανέττα, θγαίνοντας από το σπύτι.

Το σκυλί είχε μωριστή λήκο.

Η γυναίκα τυλίχτηκε καλά με το αλί της και κατηφόρισε το μονοπάτι. Τα πόδια της βούλιαζαν μέσα στη γιόνι κι' ο Αέρας της υπάκουζε το πρόσωπο άγρια.

Πότε-πότε, ξεφώνιζε.

—Γουλιέλμα! Γουλιέλμα!

Η φωνή της πνιγότανε μέσα στις τουλούπες του γιονιού.

Τι νάχε πάθει ο άντρας της; Απόψε; Δαιμονισμένος; Καίρις, μα δεν ήταν κανένας πρωτόπειρος ο Γουλιέλμος... Ήτανος στις θαυροχαιμονίες, ξέροντας πιδαυή με πιδαυή τον τόπο, πέρασε πολλές τέτοιες αντάρες και πάντα βρισκόταν με την ώρα του στο σπίτι.

Μην άργησε κι' έπέρασαν από

Νά το κιάλας το μαγκάκι της χήρας της Κλωντινέ. Η Τουανέττα, ζυγώνοντας στο παράθυρο σιγά-σιγά κυττάζει από το πλάι μέσα. Ο Γουλιέλμος δεν ήταν εκεί. Κάποιο θάρος έφυγε από την καρδιά της. Μα τι νάχε γίνει ο εύλογημένος; Η Τουανέττα έπληγανε τη μονοπάτι του δάσους. Το γιόνι που πέφτει όλοένα πυκνότερο, της κορυβίζει το έθμα κι' ο Αέρας της κόβει την άναπνοή. Κάθε φορά που στέκεται για ν' άνασάνη, φωνάζει.

—Γουλιέλμα! Γουλιέλμα!

Το γιόνι όμως πνίγει να: την ήλ' της φωνής της.

Μα σε κάποια στιγμή άκούει ακουνα άλυστήματα σκυλιών. "Όλα τα σκυλιά του γωριού άλυστου, ά-παισία...

Το φηγάρι γαυγίζουν. Μα δεν φάνεται ούτε το φηγάρι, ούτε ο ούρανός. Γαυγίζουν από άνησυχία μέσα στην άναρτισμένη νύχτα.

—Όχι, έννοιωσαν την παρουσία λή-

στούν ο Γουλιέλμος και στην ά-κορη έχει σιδερένια μύτη...

Μα σιγά-σιγά την κυριεύει ο φόβος της, νοιώθει το άίμα της να παγώνει μέσα στις φλέβες, τα γόνατά της να λυγίζουν, δεν μπορεί να πάει τα πόδια της, το κεφάλι της χαλίζεται σαν νάβαι μεθυσμένη, δεν βλέπει τίποτε μπροστά της, γάνει τον κόρσο και σωριάζεται μέσα στη γιόνι.

Τότε μέσα στο σκοτάδι ένας θαρός ίσκιος κάνει ένα πήδημα... κι' ο λύκος πέφτει άπηνου στην άναίσθητη Τουανέττα. "Άλλ' άμείσως ένας άλλος ίσκιος: πδάει κοντά στην πόρτα.

—Ηταν ο σκύλος Μπράκ που ά-μασε πάνω στο λύκο.

Οι δυό τους τώρρα!...

Τά μάτια του λύκου και του σκύλου θάλουν φωτιές. Νοιώθουν πως ένας από τους δυό τους θα μείνει στον τόπο, ίσως κι' ο θού. Δεν άλυστου καθόλου. Δαγκώνουνται όμως με λύσσα, πολεμώντας πούδε να πιάσει τον άλλον από το λαιμό. Σε κάποια στιγμή ο λύκος άρπαζει το σκύλο από τη ουροδόχη, μα ο Μπράκ του ξεφυρνει άίενας κι' άρπάζει το λύκο από το λαιμό.

Μπήγει δαθεία τα δόντια του, τα σφίγγει στο λαιμό του λύκου, βάζει όση δύναμη του μένει κι' ο λύκος πέφτει φέριος πάνω στη γιόνι.

Ο Γουλιέλμος καθώς γούριζε στο σπίτι του από νωρίς, είχε δει στο δάσος κάποιο γωριό ξεπαγιαμένο. Δεν μπορούσε να τον άφήσει να τον θάλλη το γιόνι. Τον έσήκωσε λοιπόν, την συνέφερε και τον έπληγανε στο σπίτι του. Κι' αχόρα, έλπιώντας πως άργησε, βιαζόταν κι' έτρεξε. Στη μέση του δάσους κάτι έμυρνούσε πάνω στο γιόνι.

—Εί! ποιος είν' αυτός;

—Ένα άδύνατο γαύγισμα σκυλιού άποκοιμήθηκε. Ο Γουλιέλμος έπληγανε. Κάποιος άνθρωπος πεσμένος στο μονοπάτι, τοδικάβε το δρόμο.

Ο Γουλιέλμος άναψε το τσιγάρι του και στην τεμερουλίστη λήκη του εγνώρισε την Τουανέττα. Δίπλα της ήταν πεσμένος ο σκύλος τους Μπράκ καταματωμένος. Έκτύταξε τον κύριό του με μάτια γαρούμενα κι' άρχισε να τον γλύφει, τα χέρια.

—Αχ! αν μπορούσε το φτωχό σκυλί να μιλήσει, θα τώλγε.

—Αφεντικό άργησε. Η κυρά μου άνησυχισε και ξεκίνησε μέσα στη νύχτα και τη γιόνι για να σε μικρά στο σπίτι. Ξέρετε, πως πάντα κάνω έτσι μωρό λέτε, κι' απόψε δεν μπορούσα να ήσυχάσω, γιατί μουζώνουν το λήκο. Άφρητα λοιπόν κι' έγώ το σπύτι και πήρα την κυρά μου το κατόπιν, κι' από μακριά, γιόνι να με νοιώσει και να κλάει. Κι' έλπιε: πως είχα δι- της λήχνης, μα έννοιωσαν και τον έσφύρισα. Είμαι κι' έγώ σε κακό χάλι, μα η κυρά δεν έπαθε τί- ποτε, μόνο υπομονεμένη είνε. Γιόνι να μην παγώσει, έδωλα το κεφάλι μου κάτω από το δικό της.

Ο Γουλιέλμος έτρεψε με χιόνι

του κι' άλυστου...

Μια λαχτάρα και μια αγωνία ανεξήγητη έπιασε την Τουανέττα. Με τόση έγύρισε το κεφάλι κι' εκτύταξε πίσω της.

Είδε σε άπόστασι καμιά τριανταριά θηάτων, δυή λάμψαν: σαν σπίνες να την άκολουθούν. "Ένας λύκος την είχε πάρει το κατόπιν και την παραμόνευε.

Τι να κάνει; Λένε πως δεν πρέπει να γυρίσει πίσω, ούτε να σταθεί, άλλα ιδείε λύκο, γιατί το σταμάτημα η το πισωδρόμισμα το παίρνει για δείλια και τότε ό- μναι.

Προχωρούσε λοιπόν η γυναίκα στο μονοπάτι. "Ας ήταν ν' άπαν- τίστη το Γουλιέλμο να γούριζε στο σπίτι και τότε πούδε φοβότανε το λύκο!... Είπεν ένα χοντρό μπα-

το μαγκάκι της Κλωντινέ, έκαινιζε τις ξελογιάστρες γήρας, που κάθε Κρουακή πηγαίνει στη λειτουργία σιώντας και λυγώνοντας το κορμί της και σκανδαλίζει όλους τους άνδρες με τις ματιές της; Η έλπιαν δαγκώνουν την καρδιά της Τουανέττα. Και φωνάζουν τον άντρα της καθισμένο στα πόδια της Κλωντινέ και κείνη να σκαλίζει τη φωτιά με νάξια και ακριγι- λίες. Κοντά της ο Γουλιέλμος θά έρχασε πως έχει γυναίκα, παιδιά, πως τη γυναίκα του άντη την ώρα τη δένει το γιόνι κι' η μαύρη έ- ννοιω...

—"Άλλοίμονο στη χήρα, αν έβρι- σκε εκεί το Γουλιέλμο της η Τουανέττα!... Θά σοβ την έκανε για το διάβολο πιασέν!... Νά ιδή πως έλογιάζουν τους άντρες!...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ρογήςος μπήκε μέσα στο ανημέιο και προχώρησε άτάραχος ως το μέρος όπου συνάντησε τη σκάλα που του είχε υποδείξει ο άγνωστος. Ο μαρκήσιος, μέσ' στο σκοτάδι κατέβηκε ένα-ένα τα σκαλοπάτια μετρώντας τα μηχανικά και προχωρώντας με προσφύλαξι.

Κατέβηκε έτσι εζήντα έννητα σκαλοπάτια. Μετά το τελευταίο ένωωσε μια ύψη άμμο κάτ' απ' τα πόδια του. Έκανε τρία έθματα μπροστά, όταν έξαφνα, ένα παγυ- μένο χέρι τον έπιασε απ' τον καρ- πό.

—Πού πηγαίνετε; τον ρώτησε με δαθεία φωνή.

—Εκεί που με περιμένουν! άπάντησε ο μαρκήσιος, γωρις να τα- ραβή.

—Περάστε! είπε η φωνή.

Ο Ρογήςος εξακολούθησε να προχωρή. Βάδιζε έτσι πέντε λεπτά περίπου, πατώντας το πόδι του στην τύχη, άπλώνοντας το πόδι του μπροστά κι' άναρωτώντας κά- θε τόσο μήπως ήταν μπροστά του το χείλος κανενός γκορεβού. Τέλος συνάντησε ένα έμπόδιο: ήταν το πρώτο σκαλοπάτι της δεύτερης σκάλας, που του είχε άναγγείλλει ο προσωποδόμος. Άρχισε να την κατεβαίνει μετρώντας πάλι τα σκαλοπάτια. Στο τραχειοστό σκαλοπα- τί άκουσε έναν ύπικωρο θόρυβο, που- μούσε με το μακρυνό μούγγισμα του κρονονού.

Ο Ρογήςος στάθηκε και τέντω- σε τ' αυτιά του.

Ο θόρυβος άδυνάτισε σιγά-σι- γά και άπομακρύνθηκε από την αντίθετη διεύθυνσι. Ο Ρογήςος κατέλαβε τότε πως ήταν σ' ένα ά- πόγειο και πως από πάνω απ' αυ- τό το ύπόγειο υπήρχε δρόμος. Ο θόρυβος πούδε άκούσει δεν ήταν άλλος από το κύλισμα ενός άμαξιού. Κατόπιν ο μαρκήσιος εξακολούθησε να κατεβαίνει τη σκάλα. Κι' η

Την Τουανέττα και τη συνέφερε.

Ο Μπράκ της φιλούσε το χέρι.

—Έβαλε τα δυνάτα του και στηλώ- ηρσε στα πόδια του, κι' έπιασε πάλι, γιατί η κυρά του ήταν άναγ- μένη από τις δαγκωματιές του λύ- κου. Η άνισα του έμοιαζε τώρα σαν ροχάλισμα και έσδυσε όλοένα, έδωλυνώντας. Μα τα έβριπα μάτια του διατηρούσαν μια έκφρασι ίκε- αίας, σαν νάβλεπε να πούμε.

—Αφεντικό, σάς άφηνω γιόνι! Συχωρούσε με γιόνι δεν σας άκου- σα κι' άφρησε το σπύτι μουγκό. Κι' η λυπημένη που σάς άφηνω γιόνι πάντα. "Ημουν πειά ένα γόρσο σκυλί, είχα σάς το φουρί μου, σε λίγον καιρό δεν ολίζα να τίποτε, ένα τώρα κάτι έκαμα κι' έγώ πε- θαινόντας...

ZAN SENTIE

σκάλα αυτή, όπως κι' η πρώτη, είχε εζήντα έννητα σκαλοπάτια. Στο τελευταίο σκαλοπάτι τα χέ- ρια του άκούμπησαν σε μια κλει- στη πόρτα. Χτύπησε τρεις φορές κι' άμέσως άκούστηκε μια φωνή πάνω απ' το κεφάλι του.

—Πού είστε;

—Αυτός που περιμένετε, άπά- ντησε ο Ρογήςος.

—Τ' όνομά σας!

—Ρογήςος, μαρκήσιος του "Ασ- μπουρτον.

—Η πόρτα τότε άνοιξε κι' ένα δυνατό φως χτύπησε το μαρκήσιο στο πρόσωπο.

XVII

Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στην Κυνθία, την όποιαν άφήσαμε στην έφευσι της μίς "Έλλην υπό τη φύλαξι της "Ινδής, μπαγιαντέρας Ντάι-Νάθα. Η δυο γυναίκες κι' ο υπηρέτης έμειναν χωμένες στην κρύπτη πίσω απ' τη βιβλιοθήκη, ένα τέταρτο της ώρας μετά την ά- ναχώρησι του Ζαν ντε Φράνς και του Σαμφών. Μόνο, όταν ο Τζέις, ο άλλος υπηρέτης, που φύλαγε έ- ξω, τους είδοποίησε ότι κι' δυο "Α-

—"Ως πότε θα με φυλάτε έτσι; ρώτησε η Κυνθία.

—"Ως θτου να έρθη η δεσποι- νίς.

—"Α! έκανε η Κυνθία, και πό- τε θάρη;

—Δεν ξέρουμε. "Ισως, άπόψε, ί- σως αύριο.

Από τη στιγμή εκείνη η Κυν- θία έμεινε σιωπηλή. Μα έλπιζε πάντοτε πως θα ξαναγύριζε ο Ζαν ντε Φράνς ή ο Σαμφών.

Η ήμερα πέρασε, το βράδυ ήρθε κι' η μίς "Έλλην δεν φάνηκε που- θενά.

Την άλλη μέρα η όρε πέρασαν, γωρις η άνεψιά του σερ Ροδέστον Βάλντεν, να έμφανισθή. Τέλος, κα- τά το βράδυ, ενώ η ώρα σήμαινε όχτώ, άκούστηκε ένα άμεί, που στυμάτησε έξω από το έξοχικό σπύ- τι. Η καρδιά της Κυνθίας άρχισε να χτυπά δυνατά, γιατί νόμισε πως είχε φθάσει ο Ζαν ντε Φράνς. Μα η έλπιδα της διαλύθηκε άμέ- σως γιατί ο υπηρέτης Μπλάκ μπή- κε μέσα και είπε.

—Έφτασε η μίς "Έλλην!

Μια δυνατή πάλη άρχισε να γί- νεται, τότε μέσα στην καρδιά της Κυνθίας υπερέδ της λογικής που της έλεγε: "Δείξου δύσπιστη", και μετάθ τη άναμνήσεως της συναν- τήσεως της μίς "Έλλην και του Ρογήςου, που της έλεγε κι' αυτή: "Η μίς "Έλλην άναπαί πταγανή, κά το γιόνι σου.

—Επειτα από μια στιγμή η μίς "Έλλην μπήκε μέσα. "Ηταν χαμέ- γαλαστή κι' η εύθυνη ζωγραφί- δα στα μάτια της. Πλησίασε την Κυνθία και της έπιασε το χέρι, λέ- γοντας: "Αχ, αν έβρατε τόσο άνοπομο- νούσα να σας δώ!

Μα η Κυνθία τράβηξε το χέρι της κι' άρριξε στη νέα ένα δύσπι- σο βλέμμα.

—"Α! σεις μίς, ποσά που παλα- γαπημένου μου Ρογήςου! έξακο- λούθησε η μίς "Έλλην με διάγνυσι.

Η Κυνθία χαμογέλασε με όλο το της άπάντησε.

—"Απατάστε! Δεν είμαι μητέ- ρα, δεν έχω παιδί εγώ.

—Καλά, είπε η μίς "Έλλην, κυττάζοντας την στα μάτια. Σ' αυ- τα σας τα λόγια άναγνωρίζω την άφροσύμη, την καρτερική μητέ- ρα, τη φτωχή "Ατσιγγαν, που ζή- μέσα στη σκιά, για ν' άφήνη το γιόνι της να λάμπη στην πρώτη σειρά της αγγλικής άριστοκρατίας.

Μα η Κυνθία εξακολούθησε να παρμένη άπαθείς. Τότε η μίς "Έλ- λην συνέχισε.

—"Έχετε δικήν να δυσπιστήτε προς μένα γιατί θα σας ε'παν πως είμαι έγκλη του γιονού σας; Ο Θε- ός όμως ξέρεi ποσά τον αγαπάω!

Και φέρνοντας το χέρι της στην καρδιά της άναστενάξε.

—"Ω!... πολυαγαπημένο μου Ρο- γής!

—Μίς "Έλλην, άπάντησε η Κυν- θία, κυρία πάντοτε του εαυτού της, εγώ δεν έχω παιδί κι' ούτε έχω καμιά σχέση με τον εσπατριόη που άναφέρετε. Μα κι' αν παρμένη χούμμε ακόμα πως είμαι μητέρα του, πως έόλετε να μη δυσπιστώ σε μια γυναίκα που με άπήγαγε απ' το δρόμο και με κρατάει εδώ φυλακισμένη;

—Και ποιος, σάς είπε ότι έλ' αυτά έγιναν κατά διαταγή μου; άπάντησε η μίς "Έλλην. Θα έχανα όρμα άδικα τα λόγια μου, αν προ- σπαθούσα να σας πείσω. Το μόνο που μπορώ να σας πώ τώρα είναι: Βίστε έλεύθερη.

Η Κυνθία έπληξε μια κραυγή χαράς.

—Ελευθερία, είπε, κάνοντας έ- να έθμα προς την πόρτα.

—Ναι, της άπάντησε η μίς "Έλ- λην, τι περιμένετε;

—Περιμένω, άπάντησε η Κυν- θία με γαλήνη, να μου πείτε γιατί, αφού με κρατήσατε επί δυο μέρες αγκυλωτή σας, ποσά άποδίδετε τό- ρα την έλευθερί;

—Γιόνι να μωρέσω να μιλήσω, άπάντησε η μίς "Έλλην με φωνή συγκινημένη, ποσά να ν' άφήσετε να υποθέσω για μια στιγμή ότι ε- σθε η υπέρα του Ρογήςου.

Η Κυνθία έμεινε σιωπηλή. Τό- τε η μίς "Έλλην εξακολούθησε.

—Αγαπώ το Ρογήςο κι' ο Ρο- γήςος με αγαπάει κι' αυτός. Μα ένας άνθρωπος έχει από δύναμει- μας, τον γνωρίζετε, Κυνθία; είνε ο Ζαν ντε Φράνς. "Αχ, αν έβρατε την πονηρία αυτού του ανθρώπου, που με κρατάει κι' έναν άπεί- στο έρωτα!

Η Κυνθία άνασάστηκε, γιατί η μίς "Έλλην, μιλώντας έτσι, είχε βάλει ένα μοναδικόν τόνο ειλικρι- νείας στα λόγια της.

—Ο Ζαν ντε Φράνς, εξακολού- ησε η μίς "Έλλην, κι' άναπαί κι' είν' άπορατισμένος να έξοτιόση τον αντίχληό του! "Αν ο Ρογήςος

μά σας, αν εδραστηρίσθε.

Ο Καπετάν απορίθηκε τα δ-
νόματά του και πούς τίτλους του.
Ο Ρινάλντο του είχε τότε να πε-
ριμένει, του χαμογέλασε εγκάρδια
κι' εξαφανίστηκε. Ο Ιππότης εί-
δε τότε πως βρισκόταν μόνος σ'
ένα δωμάτιο γυμνό, ψυχρό, με
τοιχούς γλιστερούς και πλακό-
στρωτο. Κι' αμέσως προσεχτι-
κότερα, του φάνηκε πως διέκει-
νε στους τοίχους ξυσμάτια, προσε-
χόμενα από αχμές σπαθιών. Έ-
πίσης είδε στο πλυμένο πλακό-
στρωτο κοκκινόμυρους κηλίδες.

—Ω! φιδιώρες ανατριχίλιν-
τας. Τι είν' αυτά... Αίμα; Ναι,
αίμα... Μά σφαγείο είν' εδώ
μέσα!

Έτρεξε άμέσως προς την πό-
ρτα απ' την οποία είχε μπει: κλει-
στή! Έρηψε κατόπιν προς την
πόρτα απ' την οποία βγήκε ο Ρι-
νάλντο: κλειστή. Πήδηξε σε μια
τρύπη πόρτας: κλειστή κι' αυτή!...

Τότε ο Ιππότης μας χλωμα-
σε... Παράδοξες σκέψεις άρχι-
σαν να στρογγυλίζουν μέσα στο
μυαλό του. Και μισομύρισε τα-
ραχμένος:

—Είπε φρόδος τάχα αυτό που
νοούμαι;... Έγώ!... Να φοβηθώ
έγώ;... Άς έρθουν, διάβολε!...
Μά τί είνε λοιπόν αυτή ή ταραχή
που νοούμαι;

Έκείνη τη στιγμή ή δεύτερη
από τις τρεις πόρτες άνοιξε κι'
ένας άπληγής παρουσιάστηκε
και είπε:

—Ο έκλαμπρότατος στρατάρ-
χος μαρσάλης ντ' Άνκο περι-
μένει τον κύριον Άντεμάρ ντε
Τρεμαζένκ, ίππότη ντε Καπε-
τάν!

VI

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΚΟΝΣΙΝΙ

Ο Ιππότης μας άπεπλήρωσε. Η
σκέψις του, ή ύποπτις του πεί-
τασαν άμέσως σαν νυχτοπούλια
που τά χτυπάει μια άχτίδα ή-
λιου. Άνάσane βαθεία και με βή-
μα σταθερό άκολούθησε τον δη-
ρέτη ώς στο γραφείο του στρα-
τάρχου.

Ο Κονσίνι ήτανος μόνος, καθι-
μένος μπρός σ' ένα τραπέζι,
γραφώντας και γυρίζοντας τη σά-
χι προς τον Ιππότη μας. Ο Κα-
πετάν είχε σταθή όρθιος με τό
δραστήριο του χέρι στη λαβή του
σπαθιού του, κρατώντας τό κα-
πέλλο του στο δεξί του χέρι και,
με μάτια που έλαμπαν από έλπί-
δα, συλλογίζεταν:

—Προσοχή, Καπετάν! Συ-
νάντησες την Τύχη, μή την άφί-
κεις! Νά, είσαι ποτέ στον άν-
θρωπο, ό οποίος είνε πιο βασιλη-
άς της Γαλλίας από τό γυνά του
Έρρίκου Δου... Πρόκειται να κά-
νεις την τύχη σου... Έν πρώτοις,
πρόκειται να εξασφαλίσης την ά-
τιμωρησία για την φασαρία σου
στο δάσος της Μεντόν και να
βοήθης έναν προστάτη εναντίον αυ-
τού του εδρενούς που κλέβει τις
κοινοβουλίες, εναντίον αυτού του ά-
νθρώπου, του άτιμου, του...
Έξαρτα, ό Ιππότης μας έμεινε
απολιθωμένος από κατάπληξη, με
τό στόμα άνοιχτό, με τά μάτια
πεταγμένα έξω από τις κόγχες
τους!

Ο Κονσίνι είχε γυρίσει τό κε-
φάλι του προς αυτόν και, στο
πρόσωπό του ό Καπετάν άνα-
γνώρισε τον κλέφτη των κορι-
ταιών, τον άνανδρο, τον όποιον εί-
χε προσβάλει, πολέμησει και νι-
κήσει!

—Είμαι χαμένος! συλλογίστηκε
ό τυχοδιώκτης μας μόλις άρχισε
να τακτοποιή κάπως τις άναστα-
τωμένες σκέψεις του. Άσφαλώς
δέν συνάντησα την τύχη οτις
πύλες αυτού του μεγάρου, μά την
άτυχία... Μά όσα δυνατός κι' άν
είνε αυτός ό άνθρωπος, άς του
δείξουμε ότι ένας Καπετάν δέν
σκούβει τό κεφάλι του παρά μόνο
κάτω απ' τό τσεκούρι του δη-
μίου!

Και ό Καπετάν, τεντώνοντας
τό κορμί του ξαναφρόσε τό κα-
πέλλο του. Μπορούσά σ' αυτή την
προσβολή, ό Κονσίνι άπομένε
παγωμένος. Είπε μόνο:

—Με άνα, γυρίζετε;
—Μάλιστα, κύριε, του άπάντη-
σε ό ήρωας μας άρμόμτα. Πώς
να μή σάς αναγνωρίσω, αφού ή
συνθήκες υπό τις όποιες σάς έ-
γνώρισα είνε πραγματικώς άλη-
θινές!...

Καί ό Καπετάν, τεντώνοντας
τό κορμί του ξαναφρόσε τό κα-
πέλλο του. Μπορούσά σ' αυτή την
προσβολή, ό Κονσίνι άπομένε
παγωμένος. Είπε μόνο:

—Με άνα, γυρίζετε;
—Μάλιστα, κύριε, του άπάντη-
σε ό ήρωας μας άρμόμτα. Πώς
να μή σάς αναγνωρίσω, αφού ή
συνθήκες υπό τις όποιες σάς έ-
γνώρισα είνε πραγματικώς άλη-
θινές!...

—Απάνω του!... Απάνω του!...

Ο Κονσίνι φαινόταν συλλογι-
σμένος. Ψυχολογούσε αυτόν τον
ήρωα:

—Νά ένας άνθρωπος που θα
έκανε για τη δουλειά μου, συλλο-
γίζεταν. Θα φρονάξη, βέβαια, ό
Ρινάλντο άν τον πάρω στη θέση
του, μά τόσο τό χειρότερο γι' αυ-
τόν... Πρέπει να ξεχάσω την
προσβολή που μου έκανε και να
πάρω στην υπηρεσία μου. Ο
στρατός του περιωμμένου μου,
που ήταν ως σήμερα χωρίς σύν-
νερα, άρχισε πειά να σκοτεινιά-
ζει... Όλοι συνωμοτούν εναντίον
μου!... Οι εδρενείς με περιωμο-
νούν! Ο λαός αποδοκιμάζει ά-
πειλητικώς τους ανθρώπους μου...
...Άδριο θα έχω άνάγκη ήρώων
αποσπασμένων τυφλά σε μένα...
Ο άνθρωποι της ιδιοσυμπερι-
ας αυτού εδω μου άρέσουν... Άς ξε-
χάσουμε λοιπόν τό μίσος μας έ-
ναντίον του και άς τον άγορά-
σουμε!

Όλη ή διπλωματία του Κον-
σίνι ήτανε κλεισμένη μέσα στις
σκέψεις αυτές. Τό μυαλό της

επιτυχίας της καταληκτικής του
σταδιοδρομίας βρισκόταν στα λογι-
στά αυτά λόγια. Ο Κονσίνι, ό ό-
ποιος μισούσε θανάσιμα αυτό τό
νέο, που τον άνήρησε, τον έ-
προσβάλει και τον χτύπησε, ό
Κονσίνι, ό όποιος με ήδονή θα ή-
πέγραφε τη θανατική καταδίκη
του Καπετάν, ό Κονσίνι επέβα-
λε σιωπή στο μίσος του και, βρι-
σκοντας συμφέρον να προσπα-
στή τον ήρωα, ξεχνούσε την
προσβολή του!...

—Κύριε, είπε, ή μάχη σας έ-
ναντίον των ανδρών μου ήταν ά-
ριστοτεχνική!... Η επίθεσί σας
με τό άλογο ήταν έπική, άνευ-
ρης!...

—Εγώ όνειρεύομαι! συλλογι-
στηκε ό Καπετάν κατάληκτικώς.
Και ύποκλήθηκε με σεβασμό.

—Αναγνωρίζω σε σάς ένα
γενναίο, εξακολούθησε ό Κονσίνι,
και γι' αυτό θέλησα να σάς δώ-
σω πριν σάς στείλω στο δήμο...

—Α! Α!... Ωραία!... Έκα-
νε ό Καπετάν. Κι' είχα άρχίσει
να έλπίζω...

—Σιωπή, κύριε! είπε ό Κον-
σίνι.

—Κύριε, είπε ό Κονσίνι, να
μά δαταγή που ύπέργραφα πρό
άλλου... Διαβάστε...

Ο Καπετάν άπιαξε την περ-
γαμινή και την διάβασε. Άμέσως
τό πρόσωπό του έγινε κατακόκ-
κινο. Τά χέρια του άρχισαν να
τρέμουν. Έφράζε στον Κονσίνι
ένα βλέμμα γεμάτο κατάπληξη και
σεβασμό. Η περγαμινή έγραφε
τά εξής:

—Διαταγή προς τον βασιλικόν θησαυ-
ροφύλακα κ. ντε Λαφόρ να πληρώσει
έπ' τη έμφαση του παρόντος, πενήν-
τα χιλιάδες φράγκα εις τον κ. Άντε-
μάρ ντε Τρεμαζένκ, ίππότη ντε Κα-
πετάν.

—Είλα λοιπόν δικός μου; μούγ-
κεσε ό Κονσίνι, του όποιου τό
βλέμμα φλογίστηκε.

—Διανέσατε τη ζωή μου! εί-
πε ό Καπετάν, ό όποιος ύποκλή-
θηκε με μία άκαταπίεστη συγκί-
νησι.

—Ωραία! Άκούστε λοιπόν!
είπε ό Κονσίνι με την φλογερή
και ύπουλη φωνή του. Ίππότη,
σας προσλαμβάνω στην υπηρεσία
μου... Μου προσφέρετε τη ζωή
σας, την οποία μπορούσα να
δώσω στο δήμο. Την παίρνω...
Θά μου είστε πιστός κι' άφοσιώ-
μένος κι' έγώ αναλαμβάνω να
σας εξασφαλίσω τό μέλλον σας!

—Είστε έτοιμος από αυτή τη
στιγμή; Πότε μου!... Είστε έ-
δικο;... Άντιμετωπίζετε τον κίν-
δυνο, όπως είσατε προηγουμέ-
νως έτοιμος ν' άνεβήτε στο έ-
κείνο;

Μεθυσμένος, ξαλομένος, με τό
κεφάλι του γεμάτο δοξάματα δό-
ξης και τύχης, ό Καπετάν ά-
πάντησε:

—Μιλήστε, έξοχώτατε.
Αυτή τη νέα που έσώσατε την έ-
κείνη...

—Όχι, έκλαμπρότατε... Δέν
έχω όποτε τ' ένομά της.

—Τότε είπατε δέν σε συνδέει
μαζί της; ρώτησε ό Κονσίνι με
φωνή βαθεία από γέλοιο.

—Τίποτε! άπάντησε ό Ιππότης
με ένα πνευμένο στεναγμό, ένδι ή
καρδιά του έτρεμε.

—Ωραία! Νά λοιπόν ή πρώτη
αποστολή. Ο πάς στην όδο
Δελφίνης, στη διασταύρωσι του
δρόμου αυτού με τον Σηκουάνα.
Θά δής εκεί ένα μέγαρο που φαι-
νεται άκατοίμητο. Θά επιβλέψης
αυτό τό μέγαρο. Θά πάρης από
δω όσον ανθρώπους χρειάζεσαι
και θά έξοδής τους χήματα άσπύ-
λιστα. Μέσα σ' ένα μήνα, σε μία
βδομάδα, αύριο ίσως, μερικοί άν-
θρωποι θά πάνε σ' αυτό τό μέ-
γαρο. Πρέπει να τους περικυνό-
σης και να τους συλλέβης! (Στό
σημείο αυτό ό Καπετάν έπαύσε
το ρό τή φωνή του...)

Αυτοί, φυσικά, ή άντιστάθην
κι' έτσι θά έπαικον λήθη συμ-
πλοκή. Έπειτα φέρεσε πάλι
τό καπέλλο του και συλλώθηκε
όρθιος, χωρίς ή φυσιογνωμία του
να φανερώη την παραμικρή συγ-
κίνησι.

—Κύριε, είπε ό Κονσίνι, να
μά δαταγή που ύπέργραφα πρό
άλλου... Διαβάστε...

Ο Καπετάν άπιαξε την περ-
γαμινή και την διάβασε. Άμέσως
τό πρόσωπό του έγινε κατακόκ-
κινο. Τά χέρια του άρχισαν να
τρέμουν. Έφράζε στον Κονσίνι
ένα βλέμμα γεμάτο κατάπληξη και
σεβασμό. Η περγαμινή έγραφε
τά εξής:

—Διαταγή προς τον βασιλικόν θησαυ-
ροφύλακα κ. ντε Λαφόρ να πληρώσει
έπ' τη έμφαση του παρόντος, πενήν-
τα χιλιάδες φράγκα εις τον κ. Άντε-
μάρ ντε Τρεμαζένκ, ίππότη ντε Κα-
πετάν.

νεται άκατοίμητο. Θά επιβλέψης
αυτό τό μέγαρο. Θά πάρης από
δω όσον ανθρώπους χρειάζεσαι
και θά έξοδής τους χήματα άσπύ-
λιστα. Μέσα σ' ένα μήνα, σε μία
βδομάδα, αύριο ίσως, μερικοί άν-
θρωποι θά πάνε σ' αυτό τό μέ-
γαρο. Πρέπει να τους περικυνό-
σης και να τους συλλέβης! (Στό
σημείο αυτό ό Καπετάν έπαύσε
το ρό τή φωνή του...)

Αυτοί, φυσικά, ή άντιστάθην
κι' έτσι θά έπαικον λήθη συμ-
πλοκή. Έπειτα φέρεσε πάλι
τό καπέλλο του και συλλώθηκε
όρθιος, χωρίς ή φυσιογνωμία του
να φανερώη την παραμικρή συγ-
κίνησι.

—Κύριε, είπε ό Κονσίνι, να
μά δαταγή που ύπέργραφα πρό
άλλου... Διαβάστε...

Ο Καπετάν άπιαξε την περ-
γαμινή και την διάβασε. Άμέσως
τό πρόσωπό του έγινε κατακόκ-
κινο. Τά χέρια του άρχισαν να
τρέμουν. Έφράζε στον Κονσίνι
ένα βλέμμα γεμάτο κατάπληξη και
σεβασμό. Η περγαμινή έγραφε
τά εξής:

—Διαταγή προς τον βασιλικόν θησαυ-
ροφύλακα κ. ντε Λαφόρ να πληρώσει
έπ' τη έμφαση του παρόντος, πενήν-
τα χιλιάδες φράγκα εις τον κ. Άντε-
μάρ ντε Τρεμαζένκ, ίππότη ντε Κα-
πετάν.

—Είλα λοιπόν δικός μου; μούγ-
κεσε ό Κονσίνι, του όποιου τό
βλέμμα φλογίστηκε.

—Διανέσατε τη ζωή μου! εί-
πε ό Καπετάν, ό όποιος ύποκλή-
θηκε με μία άκαταπίεστη συγκί-
νησι.

—Ωραία! Άκούστε λοιπόν!
είπε ό Κονσίνι με την φλογερή
και ύπουλη φωνή του. Ίππότη,
σας προσλαμβάνω στην υπηρεσία
μου... Μου προσφέρετε τη ζωή
σας, την οποία μπορούσα να
δώσω στο δήμο. Την παίρνω...
Θά μου είστε πιστός κι' άφοσιώ-
μένος κι' έγώ αναλαμβάνω να
σας εξασφαλίσω τό μέλλον σας!

—Είστε έτοιμος από αυτή τη
στιγμή; Πότε μου!... Είστε έ-
δικο;... Άντιμετωπίζετε τον κίν-
δυνο, όπως είσατε προηγουμέ-
νως έτοιμος ν' άνεβήτε στο έ-
κείνο;

Μεθυσμένος, ξαλομένος, με τό
κεφάλι του γεμάτο δοξάματα δό-
ξης και τύχης, ό Καπετάν ά-
πάντησε:

—Μιλήστε, έξοχώτατε.
Αυτή τη νέα που έσώσατε την έ-
κείνη...

—Όχι, έκλαμπρότατε... Δέν
έχω όποτε τ' ένομά της.

—Τότε είπατε δέν σε συνδέει
μαζί της; ρώτησε ό Κονσίνι με
φωνή βαθεία από γέλοιο.

—Τίποτε! άπάντησε ό Ιππότης
με ένα πνευμένο στεναγμό, ένδι ή
καρδιά του έτρεμε.

—Ωραία! Νά λοιπόν ή πρώτη
αποστολή. Ο πάς στην όδο
Δελφίνης, στη διασταύρωσι του
δρόμου αυτού με τον Σηκουάνα.
Θά δής εκεί ένα μέγαρο που φαι-
νεται άκατοίμητο. Θά επιβλέψης
αυτό τό μέγαρο. Θά πάρης από
δω όσον ανθρώπους χρειάζεσαι
και θά έξοδής τους χήματα άσπύ-
λιστα. Μέσα σ' ένα μήνα, σε μία
βδομάδα, αύριο ίσως, μερικοί άν-
θρωποι θά πάνε σ' αυτό τό μέ-
γαρο. Πρέπει να τους περικυνό-
σης και να τους συλλέβης! (Στό
σημείο αυτό ό Καπετάν έπαύσε
το ρό τή φωνή του...)

Αυτοί, φυσικά, ή άντιστάθην
κι' έτσι θά έπαικον λήθη συμ-
πλοκή. Έπειτα φέρεσε πάλι
τό καπέλλο του και συλλώθηκε
όρθιος, χωρίς ή φυσιογνωμία του
να φανερώη την παραμικρή συγ-
κίνησι.

—Κύριε, είπε ό Κονσίνι, να
μά δαταγή που ύπέργραφα πρό
άλλου... Διαβάστε...

Ο Καπετάν άπιαξε την περ-
γαμινή και την διάβασε. Άμέσως
τό πρόσωπό του έγινε κατακόκ-
κινο. Τά χέρια του άρχισαν να
τρέμουν. Έφράζε στον Κονσίνι
ένα βλέμμα γεμάτο κατάπληξη και
σεβασμό. Η περγαμινή έγραφε
τά εξής:

—Διαταγή προς τον βασιλικόν θησαυ-
ροφύλακα κ. ντε Λαφόρ να πληρώσει
έπ' τη έμφαση του παρόντος, πενήν-
τα χιλιάδες φράγκα εις τον κ. Άντε-
μάρ ντε Τρεμαζένκ, ίππότη ντε Κα-
πετάν.

—Είλα λοιπόν δικός μου; μούγ-
κεσε ό Κονσίνι, του όποιου τό
βλέμμα φλογίστηκε.

—Διανέσατε τη ζωή μου! εί-
πε ό Καπετάν, ό όποιος ύποκλή-
θηκε με μία άκαταπίεστη συγκί-
νησι.

—Ωραία! Άκούστε λοιπόν!
είπε ό Κονσίνι με την φλογερή
και ύπουλη φωνή του. Ίππότη,
σας προσλαμβάνω στην υπηρεσία
μου... Μου προσφέρετε τη ζωή
σας, την οποία μπορούσα να
δώσω στο δήμο. Την παίρνω...
Θά μου είστε πιστός κι' άφοσιώ-
μένος κι' έγώ αναλαμβάνω να
σας εξασφαλίσω τό μέλλον σας!

—Είστε έτοιμος από αυτή τη
στιγμή; Πότε μου!... Είστε έ-
δικο;... Άντιμετωπίζετε τον κίν-
δυνο, όπως είσατε προηγουμέ-
νως έτοιμος ν' άνεβήτε στο έ-
κείνο;

Μεθυσμένος, ξαλομένος, με τό
κεφάλι του γεμάτο δοξάματα δό-
ξης και τύχης, ό Καπετάν ά-
πάντησε:

—Μιλήστε, έξοχώτατε.
Αυτή τη νέα που έσώσατε την έ-
κείνη...

Να γέλιο που έκανε τον Ιππότη
μας ν' ανατριχιάσει και να συναι-
σθανή την κρίσιμη θέση του.

—Τί έκανα; μουρούσε ό
Καπετάν χαμηλώνοντας τό κε-
φάλι του. Τί είπα; Α! καταρα-
μένη γλώσσα μου, που δέν έχεις
συγκρατημό! Δέν μπορούσα να
καταφύγω στην πονηρία για να
σημείο αυτό ό Καπετάν έπαύσε
το ρό τή φωνή του...)

Αυτοί, φυσικά, ή άντιστάθην
κι' έτσι θά έπαικον λήθη συμ-
πλοκή. Έπειτα φέρεσε πάλι
τό καπέλλο του και συλλώθηκε
όρθιος, χωρίς ή φυσιογνωμία του
να φανερώη την παραμικρή συγ-
κίνησι.

—Κύριε, είπε ό Κονσίνι, να
μά δαταγή που ύπέργραφα πρό
άλλου... Διαβάστε...

Ο Καπετάν άπιαξε την περ-
γαμινή και την διάβασε. Άμέσως
τό πρόσωπό του έγινε κατακόκ-
κινο. Τά χέρια του άρχισαν να
τρέμουν. Έφράζε στον Κονσίνι
ένα βλέμμα γεμάτο κατάπληξη και
σεβασμό. Η περγαμινή έγραφε
τά εξής:

—Διαταγή προς τον βασιλικόν θησαυ-
ροφύλακα κ. ντε Λαφόρ να πληρώσει
έπ' τη έμφαση του παρόντος, πενήν-
τα χιλιάδες φράγκα εις τον κ. Άντε-
μάρ ντε Τρεμαζένκ, ίππότη ντε Κα-
πετάν.

—Είλα λοιπόν δικός μου; μούγ-
κεσε ό Κονσίνι, του όποιου τό
βλέμμα φλογίστηκε.

—Διανέσατε τη ζωή μου! εί-
πε ό Καπετάν, ό όποιος ύποκλή-
θηκε με μία άκαταπίεστη συγκί-
νησι.

—Ωραία! Άκούστε λοιπόν!
είπε ό Κονσίνι με την φλογερή
και ύπουλη φωνή του. Ίππότη,
σας προσλαμβάνω στην υπηρεσία
μου... Μου προσφέρετε τη ζωή
σας, την οποία μπορούσα να
δώσω στο δήμο. Την παίρνω...
Θά μου είστε πιστός κι' άφοσιώ-
μένος κι' έγώ αναλαμβάνω να
σας εξασφαλίσω τό μέλλον σας!

—Είστε έτοιμος από αυτή τη
στιγμή; Πότε μου!... Είστε έ-
δικο;... Άντιμετωπίζετε τον κίν-
δυνο, όπως είσατε προηγουμέ-
νως έτοιμος ν' άνεβήτε στο έ-
κείνο;

Μεθυσμένος, ξαλομένος, με τό
κεφάλι του γεμάτο δοξάματα δό-
ξης και τύχης, ό Καπετάν ά-
πάντησε:

—Μιλήστε, έξοχώτατε.
Αυτή τη νέα που έσώσατε την έ-
κείνη...

—Όχι, έκλαμπρότατε... Δέν
έχω όποτε τ' ένομά της.

—Τότε είπατε δέν σε συνδέει
μαζί της; ρώτησε ό Κονσίνι με
φωνή βαθεία από γέλοιο.

—Τίποτε! άπάντησε ό Ιππότης
με ένα πνευμένο στεναγμό, ένδι ή
καρδιά του έτρεμε.

—Ωραία! Νά λοιπόν ή πρώτη
αποστολή. Ο πάς στην όδο
Δελφίνης, στη διασταύρωσι του
δρόμου αυτού με τον Σηκουάνα.
Θά δής εκεί ένα μέγαρο που φαι-
νεται άκατοίμητο. Θά επιβλέψης
αυτό τό μέγαρο. Θά πάρης από
δω όσον ανθρώπους χρειάζεσαι
και θά έξοδής τους χήματα άσπύ-
λιστα. Μέσα σ' ένα μήνα, σε μία
βδομάδα, αύριο ίσως, μερικοί άν-
θρωποι θά πάνε σ' αυτό τό μέ-
γαρο. Πρέπει να τους περικυνό-
σης και να τους συλλέβης! (Στό
σημείο αυτό ό Καπετάν έπαύσε
το ρό τή φωνή του...)

Αυτοί, φυσικά, ή άντιστάθην
κι' έτσι θά έπαικον λήθη συμ-
πλοκή. Έπειτα φέρεσε πάλι
τό καπέλλο του και συλλώθηκε
όρθιος, χωρίς ή φυσιογνωμία του
να φανερώη την παραμικρή συγ-
κίνησι.

—Κύριε, είπε ό Κονσίνι, να
μά δαταγή που ύπέργραφα πρό
άλλου... Διαβάστε...

Ο Καπετάν άπιαξε την περ-
γαμινή και την διάβασε. Άμέσως
τό πρόσωπό του έγινε κατακόκ-
κινο. Τά χέρια του άρχισαν να
τρέμουν. Έφράζε στον Κονσίνι
ένα βλέμμα γεμάτο κατάπληξη και
σεβασμό. Η περγαμινή έγραφε
τά εξής:

—Διαταγή προς τον βασιλικόν θησαυ-
ροφύλακα κ. ντε Λαφόρ να πληρώσει
έπ' τη έμφαση του παρόντος, πενήν-
τα χιλιάδες φράγκα εις τον κ. Άντε-
μάρ ντε Τρεμαζένκ, ίππότη ντε Κα-
πετάν.

—Είλα λοιπόν δικός μου; μούγ-
κεσε ό Κονσίνι, του όποιου τό
βλέμμα φλογίστηκε.

—Διανέσατε τη ζωή μου! εί-
πε ό Καπετάν, ό όποιος ύποκλή-
θηκε με μία άκαταπίεστη συγκί-
νησι.

—Ωραία! Άκούστε λοιπόν!
είπε ό Κονσίνι με την φλογερή
και ύπουλη φωνή του. Ίππότη,
σας προσλαμβάνω στην υπηρεσία
μου... Μου προσφέρετε τη ζωή
σας, την οποία μπορούσα να
δώσω στο δήμο. Την παίρνω...
Θά μου είστε πιστός κι' άφοσιώ-
μένος κι' έγώ αναλαμβάνω να
σας εξασφαλίσω τό μέλλον σας!

—Είστε έτοιμος από αυτή τη
στιγμή; Πότε μου!... Είστε έ-
δικο;... Άντιμετωπίζετε τον κίν-
δυνο, όπως είσατε προηγουμέ-
νως έτοιμος ν' άνεβήτε στο έ-
κείνο;

Μεθυσμένος, ξαλομένος, με τό
κεφάλι του γεμάτο δοξάματα δό-
ξης και τύχης, ό Καπετάν ά-
πάντησε:

—Μιλήστε, έξοχώτατε.
Αυτή τη νέα που έσώσατε την έ-
κείνη...

Να γέλιο που έκανε τον Ιππότη
μας ν' ανατριχιάσει και να συναι-
σθανή την κρίσιμη θέση του.

—Τί έκανα; μουρούσε ό
Καπετάν χαμηλώνοντας τό κε-
φάλι του. Τί είπα; Α! καταρα-
μένη γλώσσα μου, που δέν έχεις
συγκρατημό! Δέν μπορούσα να
καταφύγω στην πονηρία για να
σημείο αυτό ό Καπετάν έπαύσε
το ρό τή φωνή του...)

Αυτοί, φυσικά, ή άντιστάθην
κι' έτσι θά έπαικον λήθη συμ-
πλοκή. Έπειτα φέρεσε πάλι
τό καπέλλο του και συλλώθηκε
όρθιος, χωρίς ή φυσιογνωμία του
να φανερώη την παραμικρή συγ-
κίνησι.

—Κύριε, είπε ό Κονσίνι, να
μά δαταγή που ύπέργραφα πρό
άλλου... Διαβάστε...

Ο Καπετάν άπιαξε την περ-
γαμινή και την διάβασε. Άμέσως
τό πρόσωπό του έγινε κατακόκ-
κινο. Τά χέρια του άρχισαν να
τρέμουν. Έφράζε στον Κονσίνι
ένα βλέμμα γεμάτο κατάπληξη και
σεβασμό. Η περγαμινή έγραφε
τά εξής:

—Δια

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ...

ΜΙΑ ΟΥΣΑ ΜΕ γιά φαντάσμα-
τα εκείνη τη
βραδυά. Έξα-
φνα, ο άμλλη-
τος ως εκείνη
τη στιγμή για
τος ντε Λε-
περόν, ένας
σοφός και γρηλόξος επιστήμων,
που τον σεβόμαστε εξαιρετικά όλοι
μας γιά την λαμπρή φήμη του και
γιά την πασίγνωστη επιστημονική
αξία του, πηδούσε σκεπτικός:

— Δέν θέλω ν' ανατρέψω δοξα-
σίες, ούτε και νά διαψεύσω θού-
λους και παραδόσεις, φίλοι μου...
'Απλοστόστα θα σάς διηγηθώ ένα
περιστατικό, αθένητο κ' απο-
δεικμένο απ' τ' αρχεία της αστυ-
νομίας, ένα περιστατικό που φανε-
ρόναι ότι στις ταπεινές μας ύπο-
θέσεις αυτού του πρόσκαιρου
κόσμου, στον όποιο ζούμε, μπερ-
δεύονται άθελά μας μερικάς μω-
στηριώδεις δυνάμεις—άόρατες,
άνάρες κ' ανεξήγητες— που
μιάς θαρρούνται και πού ανατρέ-
πουν τους πιο χειροπιαστούς νό-
μους της φύσεως.

Αυτές όλοι χρημαστήκαμε από
τά χέλι του. Κ' ο διαρκός συνέ-
χισε:

— Πάνε σαράντα χρόνια από
τότε. Μόλις είχα πάρει το δίπλω-
μά μου. Νέος, ζωηρός, οικονο-
μικός ανεξάρτητος, ολίγη στα
γλέντια, θέλοντας ν' αποζημιωθώ
με μιάς γιά τή μουραστική ξενό-
χτα της σκληρής μελέτης μηνών
όλοκληρων!

Μιά νύχτα καλοκαιριάτικη, ξα-
ραμμένος απ' το κρασί που είχα
πιή και λυωμένος κυριολεκτικά
απ' την ξεβρωτική μουρβόραση,
οράθηκα νοοίτερα γιά ύπνο από
κάθε άλλη βραδυά. "Έμεινα στο
Σαιν-Κλου τότε, σ' ένα θαυμάσιο
επιπλωμένο δωμάτιο, που και τή
τορία παράθυρά του έβλεπαν σ' ένα
δοσολόγο και κατάφυτο από
δένδρα κήπο...

Γδύθηκα, έβριξα τή παράθυρα
γιά δροσιά, έδωσα τή λάμπα, κ'
έπεσα στο κρεβάτι μου. 'Αλλά
και νεύριασμένος ύπνος και ξα-
γρυπνημένος απ' τή ζέση, δέν
μπορούσα νά κοιμηθώ. Γιά νά
προστατευτώ κιόλας απ' τις
συνήτες πού άλλοι πού ταμπου-
σαν, αναγκάστηκα νά σκεπαστώ
ώς τή λαμπί, κ' αυτό μεγάλων
τήν έξαρτί μου...

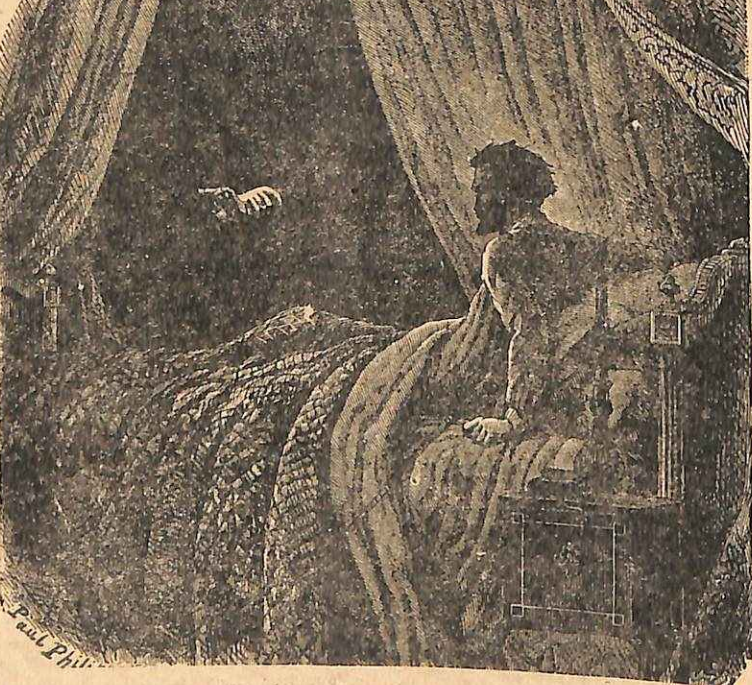
Θάξε περάσει καμιά ώρα. Ή-
ταν μεσάνυχτα, ακριβώς, όταν,
ξαφνικά, έκει πού άνοιγα γιά χι-
λιοστό φωνή τή μάτια μου, ξε-
χώρισα ολοκάθαρα από πηχτό
στομάχι του δωματίου δυό αν-
θρώπινα χέρια, που φωσφόριζαν
ανάλαφρα με γυάλινες αντύ-
γεις...

"Έτσι τα μάτια μου, βεβαί-
ωμένα πως ήμουν ζώντιος και
παρηγόνητος ιδεώδως μούσπερε
τό μετωπί μου. 'Εξακολουθούσα
ακόμα νά βλέπω ολοκάθαρα αυτά
τά δυό χέρια, που τό ένα—άν-
δρικό και δυνατό— χούφτανε
απ' τον καρπό τή άλλο χέρι, χέρι
λεπτό και ξαρωμένο γρηλάς!...

Κι' αυτά τή δυό σατανικά χέ-
ρα δέν είχαν μπρόστα, δέν εί-
χαν κορμί νά στηριχτούν, αλλά
βρισκόντουσαν μετέωρα στον αέ-
ρα, λές και κρεμόντουσαν απ' τή
ταβάνη με μιά λεπτή, άόρατη
κλωστή...

Περίτμος ανακάθησα στο
κρεβάτι μου, και δίχως νά πο-
λυκαταλαβαίνω τί κάνω, άπλωσα
τό τραπουλάκιό μου γιά νά νά
τά πιάσω. Μά τό χέρι μου έπια-
σε τον άέρα: "Ε π ι α σ ε τ ό
κ ε ν ό !..."

Ρίχτηκα πάλι πίσω ανατριχια-
σμένος, δίχως τή μάτια μου νά
εξοκλλούν απ' τή διαβολική εκεί-
νη όπτασία. Και τότε, με άνή-
κουστη διαύγεια ματιών και μυα-
λού, είδα τό εξής υπερφυσικό
φαινόμενο: Τό άνδρικό χέρι πού-
σφιγγε τό άλλο, τής γρηλάς, ήταν
παχύ, δυνατό κ' ελαφρό τριχω-
τό. Στο ένα δάχτυλό του ήταν
περασμένο ένα χρυσό δαχτυλίδι
που ή κύκλινη, φωρδεύα πέτρα

Περίτμος ανακάθησα στο κρεβάτι μου

τον είχε επάνω της χαραγμένο
ένα άπαισιο κεφάλι Βάχου με-
θυμένου, με πρόσωπο ξαρωμένο,
άλλοίθωρο, κολασμένο!...

Κι' έξαφνα αυτό τό χέρι τό άν-
δρικό άρχισε νά δυναμώνει τό
σφιξιμό του. "Έφουσκαμένως
φλέβες του έδειχναν δλοφάνερα
τήν ένέργειά του δυνατού σφιξι-
μάς του στον καρπό τή άλλου
γυναικείου χεριού, τό όποιο φαι-
νόταν κ' αυτό νά νοιώθει έναν
πόνο άνέναντο...

Τό δάχτυλο τή γυναικείου
αυτού ξαρωμένου χεριού, με τις
φριχτές οσπιδόσεις τους, με τ'
αναγκαστικά τους και με τ'
αγωνιώδη σφιγγορροισμά τους
πρός όλες τις διευθύνσεις φανε-
ρωναν μεγάλο πόνο, τρομερή λα-
χάρα και φριχτή προσπάθεια νά
λυνρωθούν απ' τό βίαιο εκείνο

σφιξιμό!...
Μούγκρισα κατάχλωμος, κ' έ-
ναπα τό φως. "Έ όπτασία έλωσε
άπαλά σαν τό νερό, κ' ή χαρω-
γή με βρήκε ξύπνιο, ντυμένο κ'
άνασταμένο. "Ωστόσο, τό λαμ-
πό φως τή ήλιου ξανάδωσε τή
νεανική μου ξενοιασιά και, παρ'
όλη την ανατριχιαστική διαύγεια
τής όπτασίας, δέν άργησα νά τήν
αποδώσω στο ελαφρό μεθύσι μου
και στο ξεκούρεμα των νύκτων
μου απ' τή ζέση...

Τό μεσημέρι, γυρίζοντας απ'
τό ρεστοράντο στο δωμάτιό μου,
άντιόχουσα στο δρόμο και μπρός
σ' ένα μέγαρο κατάκλειστο, πλη-
θος περιέργων νά συζητούν και
νά σχολιάζουν κάτι με νευρια-
σμένη ζωηρότητα:

— Τί συμβαίνει;... ρώτησα.
Κι' ένας απ' τό πλήθος πρόθυ-
μος, βιάστηκε νά ίκανοποιήση
τήν έρώτησή μου, ξεφωνίζοντας:
— Τί συμβαίνει;... Νά, μακε-
λειό!... Βόηκαν τό πρωί τή γρηλά

της μακαρίτισσας κομήςσης!...
Στήν άνάκρισι φαινόταν σαν
αποδολαφισμένος και μουρμούριζε
διαρκώς:

— Δέν ξέρω τίποτα... Δέν κα-
ταλαβαίνω τίποτα... Δέν είμαι έ-
γώ ό φονιάς!... Παράδερμα
πώς τρύπασα στον κήπο γιά νά
κοιμηθώ, τά τδκανα αυτό γιατί
ήμουν μισομεθυμένος, γιατί δέν
έχω καθόλου στέγη, και φοβό-
μαι νά κοιμηθώ σέ πεζοδρόμιο
ή σέ παγκάκι... Μ' είχαν γι' αυτό
τό πολλές φορές λυσάξει στον
βούρδουλο ή αστυφύλακες... Δέν
ξέρω τίποτα, σάς λέω... Ούτε
και τις γρηλάς ξέρω, ούτε και τή
λεπτή και τή χρυσασμένη τους κα-
ταλαβαίνω πως βρέθηκαν άπάνω
μου!...

Βλαστήρησα και πέταξα μα-
κρυνά την έφημερίδα άγανακτι-
σμένος. "Απ' όλη αυτή τή φασα-
ρία, κατάλαβα πως ό έφιλότης
μου τής νύχτας—τον όποιο ώς
τόσο δέν συσχετίσα, από έπιστο-
λαότητα νεανική, με τό έγκλημα—
κ' ή διπλή αυτή σφαγή δυό
αδώνων γρηλών, λίγα βήματα μα-
κρυνά απ' τό σπίτι πού καθόμουν,
έπαισαν μέσα μου τον πανικό...

Μούτζουσα τήν άνει και τήν
πολυτέλεια του δωματίου μου,
καθώς και τήν άνωση έξοχική
του θεία, και, μαζεύοντας τήν έ-
δια ώρα τή μπασούλα μου, έγκα-
ταστάθηκα δριστηκά στο Πα-
ρίσι!...

Πέρασαν τέσσερα χρόνια από
τότε. Παράλειπα νά σάς πώ
άσυντηρή δίμα μου γιά τήν έπι-
στήμη σ' όλο τό διάστημα αυτό.
Τις ακούραστες μελέτες μου, τις
έπ' ανακλήμενες έπιστημονικές
μου ανακαλύψεις και τις συχνές
και σχεδόν θαυματουργές έπιτυ-
χίες μου σέ άπιστευτες θεορ-
αίες σχεδόν άνιάτων νοσημά-
των...

"Όλα αυτά με γέμισαν από δό-
ξα, πλούτη, τιμές, κ' ήμουν,
παρ' όλη τή νεαρή ακόμη ηλικία
μου ένας απ' τους πιο δομαστούς
γιατρούς, κ' απ' τήν πιά πε-
ριήγητους γαμπρούς!...

Κάποια μέρα, μιά θεία μου, ή
κυρία ντ' Ανζέ, άφού διπλάσιας
τις συνήθισμένες άποψεις προτά-
σεις της νά με παντρεύη, μού έ-
δήλωσε σά σοφά κατόπιν, βλέ-
ποντας τις ξεροκέφαλες άοησίες
μου:

— Αυτό πού κάνεις, άνερί-
μου, δέν φαντάζεσαι πόσο βλά-
πτει τήν τόσο λαμπρή καριέρα
σου... "Ένας γιατρός περιούρης,
όπως εσύ, γιά νά στέκεται άκλό-
νητος στο έθνος του και γιά νά
τοχώνουν γενική έμψυχούση, πρέ-
πει νά μή ξη τήν παραλυμένη
ζωή σου... Πρέπει νά παντρευ-
τεί, μορφωμένη, με μεγάλη
παιδεία... "Ένα σου «να» κ' έ-
νε δική σου... Γιατί δέν άποφα-
σίζεις;...

— Ποιά είν' αυτή, θεία μου;
ρώτησα μισοειρωνικά, κ' έδειξη
άπορημένη:

— "Έ δεσποινίς Ανζέ, όμμα
λε... "Έ μονάκριβή του πέμπλου

του τραπέζιτου!...

Τό όνομα αυτό με κλόνισε.
Προίκα που θά τήν ζήλευαν και
πείνιμπες ακόμη, και νύφη απ'
τις πιο σπάνιες σέ ψυχικά και
σωματικά χαρίσματα. "Έδωσα τή
συγκατάθεσή μου, κ' έπειτα από
δυό μέρες παρουσιάζομαι απ' τή
θεία μου έπισημως στον μέλλοντα
πεθερό μου, τον μεγαλοτραπέζιτη
κ. Λεζέκ... Ήταν ένας τύπος εύ-
θυμος αυτός ό μεσόκοπος και κον-
τόχοντος μεριστάν του χρέμα-
τος. Μού μίλησε κολακιστικά,
μούπε καθιστά πως θεωρούσε τι-
μή του νά κάνει γαμπρό τον πιο
ξακουστό, κ' απ' τήν νεοσύ-
τατό του Παρίσι, κ' άπλωσε τό
τριχωτό του χέρι νά σφιξη έγ-
καρδία τό δικό μου...

"Έξαφνα τότε έγινε κατάχλω-
μος, ζαλισμένος, και κλονίστηκε
σά γονατά μου: Σχεδόν σά τό
χέρι του τό σατανικό δαχτυλίδι
τής όπτασίας μου με χαρμυμένο
στην κύκλινη πέτρα του τό παί-
σιο και σαρκαστικό κεφάλι τή
Βάχου!...

Μέ τριγύρισαν όλοι με συμπά-
θεια. "Ήμια ένα ποτήρι κρύα
σαμπάνια, ζήτησα συντόμην γιά
τήν άπρόοπτη άδιαθεσία μου, ά-
ναβάλλαμε γιά άλλη μέρα τή συ-
ζήτηση γιά τις λεπτομέρειες τή
συννοικισίου, και παίγοντας βια-
στικά τή θεία μου απ' τό μπρά-
στο, έφωνα λαχταρισμένος σάν νά
με κληνύσαν...

"Όταν βρεθήκαμε μονάχοι στο
μάξι, τον ρώτησα:
— Ξέρεις από καιρό τους Λε-
ζέκ, θεία μου;...

— Ναι... "Από χρόνια πολλά...
μεν άποκηρίθηκε.

— Καί... μήπως ξέρεις άν...
γνωρίζουν ό Λεζέκ με... με τή
μακαρίτισσα κόμισσα ντε Βαρέν;

— Βέβαια... μεν άποκηρίθηκε ή
θεία μου. "Ήσαν μακρυνά συγγε-
νείς μάλλον... "Ήταν θεία του...
Δευτέρα ή τρίτη εξαδέλφη της
μητέρας του... Μά γιατί αυτές ή
άσχετες έρωτήσεις;...

— Γιατί;... Ρωτάς γιατί; οθε-
λωσα τότε. Γιατί άπλοστόστα ό
Λεζέκ είνε δολοφόνος... Αυτός
έσφαξε τή γρηούλα θεία του και
τήν άδελφή μακαρίτα της!...

Κι' ενώ ή θεία μου με κιντού-
σε σάν νάχα χάσει τή μυιά μου
αίγωνα, έγώ τής διηγήθηκα
τήν άλλοστή όπτασία μου κατά
τήν νύχτα τή έγκλήματος.

"Έ, περικό νά σάς πώ με χι-
λιες λεπτομέρειες τή καταληκτι-
κά γεγονότα πού έπακολούθησαν
κατόπιν: "Αποφασισμένος νά λή-
σω τό μυστήριο, διάβασα με προ-
σοχή, ξεκαλίζοντας τή δικαιοφ-
νία άρχεία, όλη τή δικογραφία
τής όπτασίας εκείνης. Με τή
βροθητα δέν ένός φίλου μου άτυ-
νομικού, στον όποιο έκμισθηρέ-
θηκα όλη τήν ιστορία, ανακαλύ-
ψαμε πως ό τραπέζιτης Λεζέκ
έην έποχή τής δολοφονίας βρι-
σκόταν σέ χρηματιστηριακές στε-
ρεώδεις οσπιδόσεις...

Κι' ένα πρωί, όπλισμένος με
όλα τή στοιχεία αυτά, ήρξα μαζύ
μου τον φίλο μου άστυνομικό και
πήγαμε στο σπίτι τή Λεζέκ, ζη-
τώντας τον ιδιαίτερη άκράση.

Πρόθυμος ό τραπέζιτης, νομίζο-
ντας δέν πρόκειται γιά τό ζήτημα
τού συννοικισίου, μιάς πήρε στο έ-
διαιτερο γραφείο του,

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

"Η μεγάλη Κινέζα Αυτοκράτειρα Λουί - Τσεού. Πώς έξωράισε τή γυναικεία τουαλέττα. Τό
μετάξι κ' ή έφευρεσί του. Η άγιοποίησης τής Λουί-Τσεού. Τά δάχτυλα τής γυναικας. κτλ.

"Η πρώτη γυναίκα, γιά τήν ό-
ποία γίνεται λόγος στην ιστορία
των Κινέζων, είνε ή σύζυγος τή
αυτοκράτειρας Χόαγκ-Τι, ή Λουί-
Τσεού, ή όποια έζησε κατά τον
26ον π. Χ. αιώνα κ' ή όποια πρώ-
τη έκαλλιέργησε τους μεταξοκό-
λινες κ' έφτιαξε μετάξι.

"Η Κίνα τήν έποχή εκείνη βρι-
σκόταν σ' ένα άνώτερο στάδιο πο-
λιτισμού κ' ή γυναίκα είχε ξεχω-
ριστή θέσι στην κοινωνία.

"Έτσι ό σύζυγος τής Λουί-Τσεού,

ό μέγας αυτοκράτωρ Χόαγκ-Τι, θε-
ωρούσε τήν γυναίκα ως τήν προσ-
φιλή σύντροφο τής ζωής του, ίσα-
ν ή νά συνεργάζετα μαζί του γιά
τήν πρόοδο και τήν πολιτισμό. Κι'
έπειδή ό ίδιος είχε μεταρρυθμίσει
τήν δερματίνη άσχημη και παρω-
γική ένδυμασία των Κινέζων και
τήν είχε κάνει πιο κομψή, άνέθεσε
στην γυναίκα του, νά μεριμνήση
κ' αυτή γιά τόν έξευγενισμό τής
γυναικείας άμύρεσης.

"Η Λουί-Τσεού άρχισε τότε νά
συλλογίζεται και νά καταστρώνη
σχέδια, χωρίς όμως νά μπορή νά
βρή κάτι όραση γιά τό ντύσιμο των
γυναικών τής Κίνας. Μιά μέρα, τέ-
λος, σ' έναν έξοχικό περίπατό της,
παράτηρες επάνω σ' ένα δένδρο,
ένα σκουλήρι, πού έπλεξε τό βου-
δύκι του. Όπως ή άράχνη πλέκει
τόν ιστό της. Έξήτασε τό θαυμά-
σι, πού έλαμπε σάν χρυσάφι στον
ιστό άκτινές τή ήλιου, και τό βρή-
κε πολύ στερεό.

"Η έξυπνη γυναίκα μύεψε τότε
όσα τέτοια σκουλήρια βρήκε και τή

νά δείχνει τον ουρανό!...

"Έπειτα κ' ό Θεός ξαλαβήρε
νά κοιμηθί γιά τήν πολύ κουρα-
σμένης.

"Ο διάβολος όμως, ό όποιος, πα-
ραμονένοντας άπάνω έχει κοίτα, έ-
χε άκούσει τά λόγια τή Θεού, λυσ-
σούσε από τό κακό του. "Α! φο-
τολουομένη δύναστη, καλοζωισμένη
άφέντη!... μουρμούριζε. "Έφτια-
ξε, λοιπόν, ένα όργανο, με τό ό-
ποιο ή γυναίκα θά δείχνει στους άν-
θρώπους τόν δρόμο τήν ούρανό
και θά έγγίζει τήν ψυχή τους! Φρον-
τίσεις πάρα πολύ γιά τις κατατή-
σεις σου! "Έξελίχες τους προ-
κόρες σου σ' όλη τή γή, τους έξο-
πλισες με τά πιο άσπανάριστα ό-
πλα γιά νά οδηγούν τους ανθρώ-
πους στους ουρανούς. Μά έγνοια-
σες, κ' έγώ θά στεφώ αυτά τά
όπλα, έδωσαν στον σου. Θά κάμω τό
δάχτυλο αυτό νά οδηγεί τους άν-
θρώπους στην Κόλαση σου κ' όχι
στον Παράδεισο σου...

Μέσα σέ λίγον καιρό ή Λουί-
Τσεού είχε άποκτήσει πλήθος θαυ-
μάσια, λεικά και όπασίματα, από
τά όποια κατοικούσε νά βγάλη λε-
πτότερες κλωστές και νά ύφάνη μ'
αυτές τό πρώτο μεταξοτό ύφασμα.
"Η έργασία ήταν βέβαια άτελής,
αλλά ή αυτοκράτειρα δέν άπαγο-
ρεύθηκε.

Με συνεχείς μελέτες, δοκιμές,
πειράματα, έπέτυχε τέλος νά δημι-
ουργήση τήν βιομηχανία των μετα-
ξωτών ύφανμάτων, άφού τήν έδί-
δασε στας σύζυγους των Κινέζων
υπάλλων της.

"Η εύγνωμοσύνη των Κινέζων
στή θούλη αυτήν αυτοκράτειρα
τον έξεδιόλω κατά τρόπον έν-
τελώς θεοσηματόν. "Η έφευρε-
σία τής μεταξής έπιταφύσεως έί-
ερων πνεύμα των μεταξοκόλινων
και πός τιμήν τής άνηγάθη με-
γαλοπρεπής νάος, στή μέση ενός
απράντου δάσους από μονιές.

"Ιδού τί λέει μιά παλιά τουρκο-
κή παράδοση γιά τή δημιουργία
των δαχτύλων τή γυναικείου χε-
ριού και γιά τήν άρχή τής συνή-
θειας των δαχτυλιδιών:

"Όταν ό Θεός έπλασε όλόκληρον
σχεδόν τό σωμα τής γυναίκας, εί-
δε ότι δέν ήπείλειτο πιά παρα νά
τόν περάση τό τελευταίο έρετου-
σάρισμα και νά τή προσθέση
στην άκρη των χεριών μερικά δά-
χτυλα. "Έπρε λοιπόν από τόν πιο
μαλακό και καθαρό πηλό κ' έπλα-
σε ένα ύποδειγματικό δάχτυλο, τό-
σο όραίο, ώστε κ' ό ίδιος νά έν-
θουσιασθή με τό καλλιτεχνικό του
αυτό κατόρθωμα. "Έκάλεσε μάλ-
ιστα τους άγγέλους του και τους
είπε χαρούμενος:

— Τό βλέπετε αυτό τό δάχτυλο;
— "Υπέροχο! έφώναξαν έκείνοι,
κατάλαμπροι από θαυμασμό.
— Καί ξέρετε γιατί τό έπλασα;
— Γιατί;
— Γιά νά έγγιζει τήν ψυχή και
νά δείχνει τον ουρανό!...

"Έπειτα κ' ό Θεός ξαλαβήρε
νά κοιμηθί γιά τήν πολύ κουρα-
σμένης.

"Ο διάβολος όμως, ό όποιος, πα-
ραμονένοντας άπάνω έχει κοίτα, έ-
χε άκούσει τά λόγια τή Θεού, λυσ-
σούσε από τό κακό του. "Α! φο-
τολουομένη δύναστη, καλοζωισμένη
άφέντη!... μουρμούριζε. "Έφτια-
ξε, λοιπόν, ένα όργανο, με τό ό-
ποιο ή γυναίκα θά δείχνει στους άν-
θρώπους τόν δρόμο τήν ούρανό
και θά έγγιζει τήν ψυχή τους! Φρον-
τίσεις πάρα πολύ γιά τις κατατή-
σεις σου! "Έξελίχες τους προ-
κόρες σου σ' όλη τή γή, τους έξο-
πλισες με τά πιο άσπανάριστα ό-
πλα γιά νά οδηγούν τους ανθρώ-
πους στους ουρανούς. Μά έγνοια-
σες, κ' έγώ θά στεφώ αυτά τά
όπλα, έδωσαν στον σου. Θά κάμω τό
δάχτυλο αυτό νά οδηγεί τους άν-
θρώπους στην Κόλαση σου κ' όχι
στον Παράδεισο σου...

Μέσα σέ λίγον καιρό ή Λουί-
Τσεού είχε άποκτήσει πλήθος θαυ-
μάσια, λεικά και όπασίματα, από
τά όποια κατοικούσε νά βγάλη λε-
πτότερες κλωστές και νά ύφάνη μ'
αυτές τό πρώτο μεταξοτό ύφασμα.
"Η έργασία ήταν βέβαια άτελής,
αλλά ή αυτοκράτειρα δέν άπαγο-
ρεύθηκε.

Με συνεχείς μελέτες, δοκιμές,
πειράματα, έπέτυχε τέλος νά δημι-
ουργήση τήν βιομηχανία των μετα-
ξωτών ύφανμάτων, άφού τήν έδί-
δασε στας σύζυγους των Κινέζων
υπάλλων της.

"Η εύγνωμοσύνη των Κινέζων
στή θούλη αυτήν αυτοκράτειρα
τον έξεδιόλω κατά τρόπον έν-
τελώς θεοσηματόν. "Η έφευρε-
σία τής μεταξής έπιταφύσεως έί-
ερων πνεύμα των μεταξοκόλινων
και πός τιμήν τής άνηγάθη με-
γαλοπρεπής νάος, στή μέση ενός
απράντου δάσους από μονιές.

"Εδώ θά φανεί δαχτυλίδι
είπε. Μ' αυτά θά δείχνει τή μετα-
δοξία της και θά κάνει μ' αυτά
τους άνθρώπους νάόρονται σέ μέ-
να. Χάρις εύλογημένο γυναικείο
δαχτυλίδι, είπε τέλος κ' άφού τό
φίλησε τό άφανε κάτω κ' έφυγε.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το μεγαλύτερο αγ-
γούρι της γης

Ολος ο κόσμος θεωρεί φυσικό ότι τα πιο ψυχρά μέρη του πλανήτη

μας είναι οι δύο Πόλοι, ο Βόρειος και ο Νότιος. Έν τούτοις η γνώμη αυτή είναι εσφαλμένη. Από τις συστηματικές παρατηρήσεις που έγιναν κατά τα τελευταία τριάντα χρόνια, απέδειχθη απόλυτως, ότι υπάρχουν άκρως μακρά απ' τον Βόρειο Πόλο, δύο περιοχές, που είναι πιο ψυχρές απ' αυτόν κι απ' το Νότιο Πόλο. Η μια απ' τις περιοχές αυτές είναι η Κεντρική Γροιλανδία, κι η άλλη, η περιοχή Βερχόγιανον, της Σιβηρίας, όπου, κατά τις χειμερινές περιόδους επικρατεί πιο δυνατό κρύο απ' τους δύο Πόλους.

Έν τούτοις το πιο ψυχρό μέρος της γης δεν είναι ούτε η Γροιλανδία, ούτε το Βερχόγιανον, αλλά ένα βουνό που απέχει από τους δύο Πόλους περισσότερο από κάθε άλλο μέρος, και που βρίσκεται στην καρδιά της Αφρικής και ακριβώς στη γαμμή του Ισημερινού.

Είναι το περίφημο βουνό Κέννα, που βρίσκεται στη διακεκαυμένη ζώνη της ανατολικής Αφρικής, ανάμεσα στο Σουδάν, στην Αιθιοπία, στη Σομαλία και στην Ταγκανίκα, και από τις πλαγιές του οποίου πηγάζει ο Νείλος και το μεγάλο ποτάμιο της Αιθιοπίας.

Στις κορυφές και στις ψηλότερες πλαγιές του Κέννα τίν χειμώνα επικρατεί ψύχος κατά δέκα βαθμούς ανώτερο της Γροιλανδίας και των Βερχόγιανον και κατά δεκαπέντε βαθμούς απ' το ψυχρό των δύο Πόλων. Περιττό να σημειωθεί ότι η κορυφή κι η πλαγιές του είναι ορεισμένες με χιόνι χειμώνα-καλοκαίρι.

Το περιεργότερο όμως, σχετικώς με το βουνό αυτό, είναι ότι ανήκει στην οικογένεια ενός Αγγλου άποικου, του Τζόν Μπόγιες, ο οποίος το είχε αγοράσει τόσο φτηνά, όσο δεν μπορεί κανείς ν' αγοράσει στα έσχατα μέρη των Αθηνών εκκλιμένο για να χτίσει ένα σπίτι. Το αγόρασε δηλαδή για δέκα πρόβατα και για δέκα γίδια.

Το Κέννα ανήκει από αιώνα στον φύλαρχο μιας άγριας πολεμικής φυλής Ιθαγενών, που κατοικούσε στους πρόποδες της πανήγυρης οροσειράς του. Όταν λοιπόν προτογεγκαταστάθηκε στα μέρη εκείνα ο Τζόν Μπόγιες, ως άποικος, είχε πάρει μαζί του μερικά γιδιοπόδατα, από τις οποίες ελπίσθηκε της Σωτίας, τα οποία γρήγορα έγκλιματιστήσανε στα αφρικανικά εκείνα μέρη. Ο Ιθαγενής φύλαρχος θέλησε ν' αποκτήσει μερικά απ' αυτά κι' εφόρτηνε στον Μπόγιες να τ' αγοράσει.

Ο Ξένος άποικος ζήτησε τότε ως αντίτιμο το βουνό, κι' ο φύλαρχος, νομίζοντας ότι παραχωρούσε ένα μέρος χωρίς αξία, δέχτηκε και υπέγραψε τα χαρτιά που ζητούσε ο

Μπόγιες, ότι του πουλούσε ολόκληρο το Κέννα, απ' τους πρόποδες μέχρι των κορυφογραμμών, μ' όλες τις πλαγιές και των δύο πλευρών του.

Σήμερα η πλαγιές αυτές έχουν γίνει βοσκοτόποι και επί πλέον έχουν ιδρυθεί εκεί κέντρα παραθερισμού και χειμερινών σπό, αντίστα των έλβετιών.

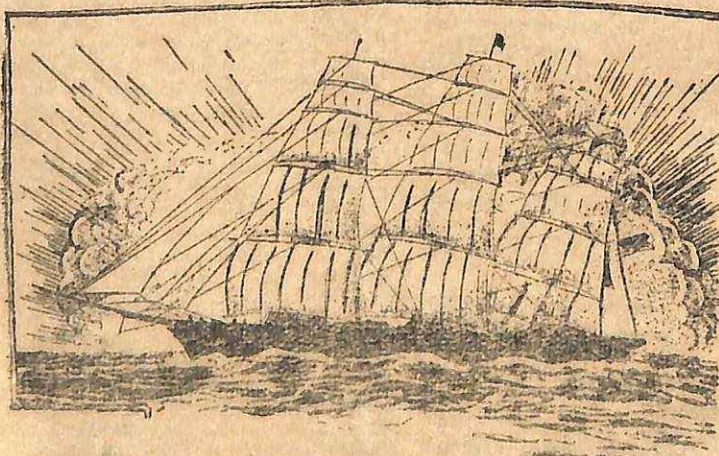
Ο διάσημος Αγγλος σπόρτσμαν και παίκτης κρίκετ Κύριος Τόλεϋ, έχει το παγκόσμιο ρεκόρ ριξίματος μπάλας. Πρό δύο μηνών, μία μέρα, ένω έπαιξε κρίκετ, χτύπησε τη μπά-

Τα βουνά Κέννα και ο Αγγλος που τ' αγόρασε για λίγα γιδιοπόδατα

λα με τόσο μεγάλη δύναμη, ώστε εκείνη πήγε κι' έπεσε τραχιές γιν-όδες μακριά...

Το ταχύτερο ιστοφόρο της ύψιλου, ταχύτερο κι' από τα περισσότερα ατμόπλοια της εποχής μας, είναι ο δρόμος «Γκαίμς Μπαίνις», ένα καιμ που ναυπηγήθηκε από 80 έτην στην Αμερική και χρησιμοποιείται ακόμη και σήμερα για ταξίδια μεταξύ Καλλιφορνίας και Αδελφείας. Τα πρώτα χρόνια της ναυπηγείας του, το καιμ αυτό, όταν είχε ούριο άνεμο, ανέπτυσε ταχύτητα δεκαοχτώ, δεκαεννιά και, μερικές φορές, είκοσι μιλίων.

Το ταχύτερο ιστοφόρο του κόσμου.

Στις 17 Ιουνίου του 1856, μάλιστα, έσημειωσε ένα ρεκόρ μοναδικό, που έχει πιστοποιηθεί επισήμως. Διήνυσε μία απόσταση 168 μιλίων σε οχτώ ώρες, με μέση δηλαδή ταχύτητα 21 μιλίων την ώρα, την οποία δεν μπορούν ν' αναπλάξουν τα περισσότερα από τα σύγχρονα ατμόπλοια. Σήμερα, έννοείται, γέροντο πειά και θαλασσοδαρμένο επί οχτώ δεκαετηρίδες, το καιμ αυτό, παρ' όλες τις επιδιορθώσεις που γίνονται κάθε τόσο, δεν μπορεί ν' αναπλάξει ταχύτητα μεγαλύτερη των δώδεκα μιλίων.

Οι μικρότεροι σύζυγοι της ιστορίας

δάται έπίθεσι απ' τα μέρη εκείνα. Εδιόλεξε λοιπόν τόν δούκα του Λόδρινγκεν, που ήταν απ' τους πιο ισχυρούς φεουδάρχες της Κεντρικής Ευρώπης και τόν δούκα τόν συμφέροντα συνέπιπταν με τα δικά του. Υπογράφανε λοιπόν συμφωνία και φέλησαν να την επισφραγίσουν μ' ένα στενό συγγενικό δεσμό, όπως συνηθίζονταν την εποχή εκείνη στη διπλωματία.

Ο δούκς του Λόδρινγκεν όμως — τελευταίος γόνος της οικογενείας του, η οποία κι' έσβυσε με τόν θάνατό του — δεν είχε στόν κόσμο παρά τή μοναχοκόρη του Λουίζα, και έξ άλλου ο Έρρίκος 4ος δεν είχε κανέναν άλλο στενό συγγενή έξ αίματος, απ' τα δύο παιδιά του, τόν διάδοχο τόν θρόνου Λουδοβίκο και τόν δευτερότοκο Γάστονα.

Αποφασίσανε λοιπόν να παντρεύουν τα δύο παιδιά τους, μολονότι ήταν μικρά ακόμα. Κι' επειδή ο Έρρίκος δεν θέλησε να δεσμευθεί από τότε με γάμο τόν διάδοχο τόν θρόνου, επάντηρε τόν τετραετή Γάστονα με τήν τριετή Λουίζα.

Στην αμερικανική κομπολι Ντέντχαμ, της πολιτείας Μασαχουσέτης, βρίσκεται η περιεργότερη ιηλιά του κόσμου. Είναι ένα δέντρο, τόν όποιον ο κομμάς, από ένα σημείο και πέρα, χωρίζεται σε δύο δέντρα, απ' τα οποία τόν ένα ανθίζει και καρποφορεί τόν ένα χρόνο και τόν άλλο τόν άλλο!

Ο Αμερικανός γαιοκτήμων και καλλιεργητής λαχανικών μίστρο Τσάιγκερ, στην κομπολι Ουίλκς, της Πενσυλβανίας, χρησιμοποιώντας όλα τα νεώτερα μέσα και λιπάσματα στους λαχανοκηπους του, κατοχώσε να παραγάγει τόν όποιον έχει μήκος δύο μέτρων και τριάντα εκατοστών.

Όσοι απ' τους αναγνώστες μας αμυριβόλουν, ές οίξουν μία ματιά στην εικόνα μας, να ιδούν τόν σπινώτατο αυτό άγγούρι, όρθιο δίπλα στον ιδιοκτήτη του.

Ο μεγαλύτερος μακαρονοφάγος τόν κόσμο, είναι ο Ιταλός Φραντσέσκο Μαρίνι, ο οποίος σ' ένα διαγωνισμό μακαρονοφαγίας, στην 11-μήνας, έφαγε σαγανέτο συνολικού μήκους 2.400 μέτρων, καταβροχθίζοντάς το αδιάκοπα, χωρίς να σταματήσει ούτε στιγμή...

ΑΤΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και άλλες κληρονομίες. Γράψατε «Οικονόμους», Δύνα 7, Αθήνας.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

..... ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΤΡΙΧΑ.....

Το μεγαλύτερο αγ-
γούρι της γης

ΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στόν καιρό τού πολέμου, στό Γ' αλλογεμνακό Μέτωπο...

Μία μέρα, ο άνθυπολοχαγός Βερνός έλαβε σ' όνομά του ένα δέμα, τόν όποιον περιείχε ένα ζευγάρι πλεχτά γάντια και μία εσάρπα, μία όραία εσάρπα από απαλό μαλλί σκούρο — γαλάζιο.

Ο λοχαγός Βερνός χάριξε υπερεβολικά για τόν δώρο αυτό, πρώτα απ' όλα γιατί κάθε τί που έφτανε από τόν έξω κόσμο, είχε μεγάλη αξία και φανότανε σάν κάτι σταλμένο από τόν Παράδεισο μέσα στόν Αδη τών χαρκασιμάτων, κι' έπειτα ο Βερνός ήταν καλοισθιμένος και κρώανε περισσότερο από τόν έλλοιους συναδέλφους του μέσα στην έλγρσία τού μετώπου. Μόλις έλαβε λοιπόν τά γάντια και τήν εσάρπα, έσπευσε να τά φορέσει κι' έννοιωσε μία γλυκεριά, μία σχεδόν ήδονική έστισή στα χέρια του και στόν λαμό του.

Μά κάτι λευκό, έκει στην άκρη της εσάρπας, τραβήξε Έξαφνα τήν προσοχή τού Βερνός. Ήταν μία μικρή κάρτα, χαρμιτοσιμένη σάν μία πεταλούδα επάνω στό γαλάζιο μαλλί.

Ο Βερνός τήν έπηρε στά χέρια του και διάβασε:

«Άγαπώ το παιδί της Γαλλίας, έχε θάρρος και προσπάθησε να ελευθερώσεις γρήγορα τήν ιδιαίτερη πατρίδα σου. Παρακαλώ τόν Θεό να σε φυλάγει από κάθε κακό».

«Μιά Άλσατή, η όποία μένει στό Παρίσι».

«Μαγδαληνή Ντέκερ, όδός Άγίας Όδλης 14».

Μιά Άλσατή!... Ο Κάρολος Βερνός, ο όποιος επί δύο μήνες τώρα βρισκόταν στό Αργκόν, περίμενε με άνυπομονησία τήν στιγμή που θα πατούσε τόν γόνα της Άλσατίας, η όποία τόν τραβούσε σε μία άτακτική έλξη.

Κι' ένός ο νεαρός πολεμιστής είχε μένει όνειροπαλιμένος με τήν μικρή κάρτα στό χέρι, έννοιωσε Έξαφνα κάτι απαλότερο να τόν χαιδεύει τόν μάγουλο, κάτι πιο απαλό ακόμα κι' από τόν γαλάζιο μαλλί της εσάρπας. Έβγαλε τότε τήν εσάρπα από τόν λαμό του και τήν κάτταξε με προσοχή. Και είδε μία μακρυνά ξανθή τρίχα, λεπτή και μεταξένια, τήν όποια, η από άρηρημάδα, η από φιλαρέσκεια η Άλσατή είχε μισοσκαλωθεί στό πλέξιμό της.

Από τότε, ο Κάρολος Βερνός έπαψε πειά να πλήττει μέσα στά χαρκασιματα. Η κάρτα κι' η χρυσή τρίχα της άγνωστης κοπέλλας, τού ένέπνευσαν όραία όνειρα και τρυφερά ποιήματα, τά όποια έγραφε σ' ένα σημειωματάριο, ανάμεσα σε δύο επιδόσεις με τήν λόγχη έναντίον τού έχθρου.

Ο Βερνός άλλωστε, δεν είχε πληρωθεί ακόμα. Καθώς μάλιστα ήταν και ποιητής, με ζοφερή φαντασία και θεομυ καρδιά, νόμιζε ότι η ξανθή τρίχα, η όποια άκουμποσε στό μάγουλό του, ήταν ένα θαυματουργό φυλαχτό. Και νόμιζε τώρα ότι δεν ήταν μόνος, ότι η ψυχή της νέας Άλσατίας ήταν πάντα κοντά

του.

Ήταν όφρανος ο Βερνός και δεν είχε κανένα στόν κόσμο... Έτσι, η σκέψης της ξανθής άγνωστης ήταν κι' αυτόν μία μεγάλη παρηγοριά και μία πολύτιμη συντροφιά. Και τήν φανταζόταν όραία, πολύ όραία, τήν άγνωστη φίλη του ο Βερνός... Και συλλογίζονταν ότι δεν μπορούσε, παρά να είναι πεντάμορφη μία γυναίκα με τόσο χονσά μαλλιά... Και λαχταρούσε να τήν ιδεί, να τήν γνωρίσει...

Της έγραφε κι' έστειλε τόν γράμμα του στήν όδόν Άγίας Όδλης 14. Δεν έλιπε και πολύ να λάβει απάντησή της... Μά... Τί θαύμα και τί χαρά!

Ο Βερνός έλαβε γρήγορα απάντησή. Και τόν γράμμα της Άλσατίας ήταν λεπτό και θεομυ συγγενός, σάν τόν γαλάζιο μαλλί της εσάρπας της.

Κι' από τότε άρχισε μεταξύ τους μία αλληλογραφία, μέσα στην όποια έκλεινε κάτι από τήν καρδιά του, από τά όνειρά του, από τήν έση έσπευσε να τά φορέσει κι' έννοιωσε μία γλυκεριά, μία σχεδόν ήδονική έστισή στα χέρια του και στόν λαμό του.

«Εται με τόν καιρό, η

Η Μαγδαληνή διάβασε τόν γράμμα...

αλληλογραφία τους έγινε μία αλληλογραφία έρωτα. Αλλά τόσο αγνά και δαλά έρωτα...

«Μόλις τελειώσει ο πόλεμος, συλλογίζονταν ο νεαρός αξιωματικός, θα πάω στό Παρίσι και θα τρέξω άμέσως στήν όδόν Άγίας Όδλης».

Θά ιδώ τήν Μαγδαληνή!... Κι' έν είχε έτσι, όπως τήν φανταζόταν, θά τήν πάρω γυναίκα μου. Ποιόν γνωρίσω τόν πόθοσά της, γνωρίσει τήν καρδιά της και τήν σκεπή της. Και δεν είναι δυνατόν παρά και τόν πόθοσά της να είναι τόσο όραία, όπως η ψυχή της. Και δεν μπορεί παρά να είναι τέλει ένα πρόσωπο τόν όποιον πλαισιώνεται από τόσο χονσά μαλλιά».

Αλλά, επειδή στόν πόλεμο πέπει ένας στρατιώτης να είναι πάντα έτοιμος για κάθε άπενταστο, ο Βερνός έκλεινε τά γράμματα της Μαγδαληνης μέσα σ' ένα μεγάλο φακέλλο, που τόν είχε φυλαγμένο στόν κόρφο του, κι' επάνω στόν όποιον είχε γράψει:

«Αν σκοταδίσ, παρακαλείσθε να στείλετε αυτό τόν πακέτο στήν έσοπονίδα Μαγδαληνή Ντέκερ, όδός Άγίας Όδλης 14».

δής 14, Παρίσι, και να τής άναγγέλετε τόν θάνατό μου».

Μέσα στόν φακέλλο, ο Βερνός είχε κλείσει ακόμα και τόν σημειωματάριο, όπου έγραφε τά ποιήματα για τήν «όραία τόν άγνωστη».

«Αλλοίμονο!... Ό! δεν ήταν καθόλου όραία. Ήταν μία από τις γυναίκες που δεν μπορεί να καθορίσει κανείς τήν ηλικία τους και η όποιες νομίζετε ότι δεν ύπησαν ποτέ νέες. Πόσον χρόνον ήταν η Μαγδαληνή Ντέκερ; Ήταν είκοσιπέντε χρόνον, η σαράντα, μήπως τριάντα; Η λεπτή και τρυφερή ψυχή της κρυβόταν σ' ένα σωμα άγρω, και σ' ένα πρόσωπο χωρίς κανένα βέλγητρο... Η μόνη της όμορφιά και τόν μόνο της στολίδι ήταν τά ξανθά της μαλλιά, τά όποια έλαμπαν σάν χονσάρι στόν ήλιο».

Ποτέ, κανένας νέος δεν είχε σηκώσει τά μάτια του στό πέρασμα της Μαγδαληνης. Ήταν μία από τις γυναίκες η όποιες περνούν άρραστηγες, η όποιες δεν συγκρατούν κανένα βλέμμα επάνω τους... Η Μαγδαληνή ήταν όφρανη, αλ-

στευθή σε κανένα, γιατί φοβότανε μήπως τήν ελφονεύον, επειδή ήταν άσχημη.

Κάποτε όμως η Μαγδαληνή, μέσα στήν άπειρη χαρά της νηχής της, συλλογίζονταν με τόθιο:

«Αν έφθει Έξαφνα κάποια μέρα; Αν έφθει φανόντας άδεια, η μετά τόν πόλεμο;... Αν με ιδή;... Αλλοίμονο!... Ήταν γραφτό να μη τήν δει ποτέ ο Κάρολος!...

Μία μέρα, η Μαγδαληνή έλαβε ένα μεγάλο φακέλλο από τόν στρατιώτη ταχυδρομείο. Αλλά στόν φακέλλο δεν ήταν γραμμένη η διεύθυνσή της με τόν γράμμο εκείνου.

Η Μαγδαληνή με χέλια που έτρεμαν, άνοιξε τόν φακέλλο και βρήκε μέσα όλα τά γράμματα που είχε στείλει στόν Κάρολο Βερνός, και τόν σημειωματάριό του, καθώς κι' ένα χαρτάκι, στό όποιο ο φίλος της της έγραφε:

«Μαγδαληνή, σ' άγαπώ και θά σ' άγαπώ μέχρι τάφου».

Βρήκε ακόμα η Μαγδαληνή μέσα στό φακέλλο ένα γραμματάκι γραμμένο από άγνωστο χέρι.

Και στό γραμματάκι αυτό η Μαγδαληνή διάβασε:

«Δεσποίνες, με πολλή λύπη σας άναγγέλω τόν θάνατο τού συναδέλφου μου άνθυπολοχαγού Βερνός, ο όποιος σκοτώθηκε χθές, σε μία έπίθεσι έναντίον ενός έχθρικού χαρακώματος. Πέθανε σάν ήρωας, και τόσο γρήγορα, ώστε δεν υπέφερε καθόλου. Σύμφωνα με τήν έπιθυμία του, σάς στέλνω αυτά τά γράμματα».

Η Μαγδαληνή δεν διάβασε περισσότερο. Τά γράμματα γλίστρησαν από τά χέρια της και όμως κανένα δάκρυ δεν έλαμψε στά μάτια της. Σκέφτηκε μόνο:

«Πέθανε!... Έτσι δεν θά με διηποτέ!... Πέθανε, με τήν ιδέα ότι άγαπήθηκε από μία νέα όραία κόρη...»

Τώρα, έκείνη θά φύλαγε για πάντα μέσα στην καρδιά της ένα όραίο όνειρο, που χαμιά άπογοήτειο δεν τόν είχε θραυπισί. Ο άγνωστος φίλος της δεν θ' άνηκε ποτέ σε καμμία άλλη. Έφανε από τόν κόσμο, στολισμένος με τόν φωτισμένο τών ήρώων, και πέρα από τόν τάφο, μέσα στην δόξα του, έφανε πάντα δίχως τής. Κάποις σ' έναν είχε γνωρίσει τήν γλώσσα της αγάπης, τήν ερπύγια της νηχίας που άγαπάει και αγαπιέται!... Και μπορούσε να ζήσει κι' αυτή, σάν τόνος άλλος, έναν άγαπημένο δασκαμένο νεκρό...

Στην έρημη ζωή της εκείνος είχε οίσει ένα λουλούδι και πέρας. Αλλά τόν λουλούδι αυτό της έμεινε για πάντα, και τίποτα δεν μπορούσε να τόν μαράνι.

Η Μαγδαληνή μάθε τα γράμματα που είχαν πέσει κάτω, όποτε κα πήγε και πήρε από ένα συστάκι και τά γράμματα τού Βερνός, και άφού τά έδσε όλα μαζί με μία μακρυνά χονσά τρίχα από τά μαλλιά της, τόν έβαλε, όπως μέσα σ' ένα ήφερο, σε μία κασετίνα από έξοπο πολυτίμο κι' ευδοκίμο...

Η Μαγδαληνή μάθε τα γράμματα που είχαν πέσει κάτω, όποτε κα πήγε και πήρε από ένα συστάκι και τά γράμματα τού Βερνός, και άφού τά έδσε όλα μαζί με μία μακρυνά χονσά τρίχα από τά μαλλιά της, τόν έβαλε, όπως μέσα σ' ένα ήφερο, σε μία κασετίνα από έξοπο πολυτίμο κι' ευδοκίμο...

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ τήν «Οφθαλμολογικήν Κλινικήν» τού κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύφηγής τού της «Οφθαλμολογίας έν τώ Πανεπιστημίου. Μενάνδρου 27, Αθήνας». Τηλ. 1-60.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΟΛΥΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΜΑΝΤΕΛΟΝ

«Θ» μου για τον «Μαύρο Γάτο»... υποδύθηκε άμέσως την τεμπελιά μου.

Δεν έκανα τον κόπο να κατέβω απ' το κρεβάτι μου, γιατί δεν είχα τέτοιο πράγμα. Είχαν φροντίσει να με απαλλάξουν από αυτό, καθώς κι' έπο διάφορα άλλα περιτά πράγματα — καρέκλες, τραπέζια, χαλιά και τ' όσα — μερικοί αδαδέστατοι δανειστά μου...

«Ας εινε! Νίφτηκα, γύθνηκα στο λεπτό, έψησα τον καφέ μου και περνώντας στο πλυντήριο μου, άρχισα να δουλεύω με μεγάλη όρεξη...

«...Όταν δέ τις αναλογισθής τάς κατά πάσαν πιθανότητα και τις άπωτερον μέλλον μελλούσας να ένοκήνῃσαι συμφορές, λόγω της κλασσικής άδελτηρίας των κυβερνώντων, δεν δύνανται περὶ νά...

Στό σημείο αυτό τοῦ φλογεροῦ καί μαχητικοῦ κυρίου άδελφου μου, τό όποιο άσφαλῶς θά μεγάλωνε κατά 80 ο/ο τήν κυκλοφορία τοῦ «Μαύρου Γάτου», άκουσα πάταγο τρομερό στό διάδρομο καί μονογκίσματα δεκάπέντε στανάδων...

Σηκώθηκα παραξενευμένος κι' άνοίξα τήν πόρτα. Άντίκρουσα στό διάδρομο έναν άνθρωπο τυλιγμένον σέ βαρὺ παλτό άπό άκουδοτόμαρο, λές καί βρισκόταν στή Σιβηρία. Έβγαλε τό χρονόδατο γουνέτιο σκούφο του, με χαιρετίσσε, μούδωσε μιά τρομερή φιλική γροθιά στή γάχι καί μου εἶπε:

—Γιὰ σον, παλῆ μου σύντροφε... Δεν με γνωρίζεις;... —Όχι!... τού άποκριθῆκα με πεποιθῆσι. Ὡστόσο περάστε στό γραφεῖο μου κι' ἐκεῖ τὰ λέμε καλύτερα...

Γέλιο τρανταχτό ἱπποποτάμου καί μιά δεύτερη φιλική μιά τρομερώτερη γροθιά συγκλόνισαν ὀδυνηρά τό ἄθλιο σαρκό μου. Μαθήκαμε στό γραφεῖο μου, ἔκλεισα τήν πόρτα κι' εἰδείξα στόν αλλόκοτο ἐπισκέπτη μου τή μοναδική ξεκάφρωτη πολυθρόνα...

Μά ἐκεῖνος, λοξοκοιτᾶστίς τήν περιφρονητικά, κήθησε στή σανίδα τοῦ πατώματος στανροπόδι, έβγαλε τό σκούφο του καί μου εἶπε:

—Εγώ, παλῆ μου σύντροφε, δεν τρώω ἀκρίδες σάν καί σένα... Εγώ καταπίνω μυσχάρια στήν καθυσία μου καί πίνω δυό βαρελάκια μύτρα, ἔτσι γιά δρεχτικό... Εσὺ πού εἶσαι μυριάγχικτος καί «Μῦθ μου άππου», κάτσε στήν πομῆ μου άππου, γιατί ἂν καθόμουν λυθρόνα σου, γιατί ἂν καθόμουν

εγώ επάνω της, θά μαζεύομε κι' οἱ δύο μας τῶς βίδες καί τὰ σανίδια της!...

Χαμογέλασα καί συμμορφώθηκα με τήν ἐπιθυμία τού ἐπισκέπτη μου. Κι' ἐκεῖνος, γυρίζοντας τή ματιά του παντοῦ, ρώτησε:

—Έχεις ἔδω κανέναν μικρό;...Κανέναν ὑπηρετάνο;...

—Όχι!... τού άποκριθῆκα. Για λόγους ἐυκολονόητους περιώρισα τό προσωπικό μου... Κάτω μονάχος μου πειά τὰ μικρο-θελήματα τοῦ κυρίου έαυτοῦ μου...

—Μήπως θέλεις κανένα καφεδάκι;... Ὁ σκυλομούτσης άγνωστος ἐκούνησε τό κεφάλι κι' εἶπε:

—Μή σοῦ κατοφανῆ, μὰ κα-
 πειτα κουνδούνισε με σημασία τή φρονικωμένη τσέπη του κι' άποκρίθηκε:

—Πληρώνω ἐγώ, παλῆ μου σύντροφε... Ἄλλωστε, μόλις μῆνηκα ἔδωκέμα, κατάλαβα ἀπ' τήν πολυτελή ἐπίπλωσι τοῦ γραφείου σου, πῶς πρίν ἀπό μένα, πῆ ἐπισκέφτηκαν πολὺ συχνά οἱ δικαστικοὶ κλητήρες!...

Τὰ λόγια του με καθυσάσαν. Κάθε τρόμος έφυγε ἀπ' τήν ψυχή μου. Φώναξα ἀπ' τό παρόντρο στό γκαρόνι νά φέρῃ στό γραφεῖο μου ἕξη μπουκάλες ροῦ... καί τό διαβεβαίωσα με ὅσο πῶς θά πληρωνόταν. Κι' όταν ἐκεῖνος, θαμνωμένο, κουνάλησε τὰ ποτά, καθῆσα ἀντικρὺ στόν ἐπισκέπτη

—Όποτε λοιπόν δεν με θυμάσαι;

φρεδάκια δεν πίνω... Καθῶς ἔμπαινα στό σπίτι, ἀντίκρουσα ἀπέναντι κάποιον ποταπολιό... Δεν παραγγέλνεις ἀπ' τό παρόντρο καμιά μισή πινυζίνα μπουκάλες ροῦμι;...

Τινάχτηκα / ἀνατριχιασμένος. Μονομούρισα:

—Έρεῖς, ἀγαπητέ μου, πῶς ἔχουμε Μάρτη... Κι' ὁ διαχειριστής μου συχαίνετος ὑπερβολικά τις προκαταβολές τοῦ Αἰγυῦ στον... Γι' αὐτό κι' ἐγώ, περιμένοντας ἴσαμε τότε, έσφιξα τό ζωνάρι μου καί εἰχτηκα στή δίστα!...

Ὁ άγνωστος ξανάρχισε τὴν ἐνδολιγῆ: Νά γελᾷ δηλαδή. Έ

—Αχ, ἄστα νά πᾶν στό διάολο!... Φάνηκα ἐνάμισον βόδι τότε κι' ἔχι μισό μονάχα, σύμφωνα με τ' ὄνομά μου... Τήν πατριεῦτήκα, φίλε μου, τήν ἀγκιναρόκαρη Μαντελόν... Ναι, τήν παντρεύτηκα, κι' ὅποτε ἀπὸ δύο χρόνια ἀνυπόφορος ζωῆς, τήν ἔστειλα στόν κόρακα!...

Συμπόνεσα εἰλικρινά τὸν ἀγαθόφυλο φίλο μου καί τὸν ρώτησα με ἐνδιαφέρον:

—Πότε τήν παντρεύτηκες;... Καί γιατί τήν χώρισες;...

Ὁ φίλος μου Ντεμιμπέφ κατά-
 νει καί τήν πέμπτη μπουκάλα, ἔ-
 σκόπισε τό ἰδωμένο ἀσχημόμον-
 τρέ του κι' άρχισε νά οδολιάζει:

—Γιατί;... Γιατί;... Μά εἰς νά ρωτᾷς γιατί;... Ἐσὺ, φίλε μου, ἔπρεπε ἀπὸ τότε στή δημοσιογραφία, καταπίσθηκες με τὰ μεγάλα προβλήματα τοῦ τόπου

μου, ἄναψα ἕνα τσιγαράκι, πα-
 ραμέρισα τό ποτήρι μου, κι' εἶ-
 πα χαμογελώντας:

—Εγώ δεν πίνω, γιατί κακο-
 συνηθίζω ξέρεῖς... Πιές ὅμως ἐ-
 σὺ, καί κοινοσιπίνοντας μου λές ποῶς εἶσαι... Μά τό Θεό, δεν σε θυμάμαι!...

Ὁ άγνωστος, πρίν ἀπαντήσῃ, παραμέρισε κι' αὐτὸς περιφρονη-
 τικά τό ποτηράκι του καί ἀδειο-
 σε μονοροῦφι δύο μπουκάλες.

Ἐπειτα, ἐτοιμάζοντας τήν τρίτη, άρχισε:

—Όποτε λοιπόν δεν με θυμά-
 σαι;... Κι' ὅμως πρίν ἀπὸ δεκα-
 πέντε χρόνια, όταν πήραμε τό δι-
 πλωμά μας, γνωρίζατε θαν-

—Αχ, ἄστα νά πᾶν στό διά-
 ολο!... Φάνηκα ἐνάμισον βόδι τότε
 κι' ἔχι μισό μονάχα, σύμφωνα με
 τ' ὄνομά μου... Τήν πατριεῦτή-
 κα, φίλε μου, τήν ἀγκιναρόκαρη
 Μαντελόν... Ναι, τήν παντρεύ-
 τηκα, κι' ὅποτε ἀπὸ δύο χρόνια
 ἀνυπόφορος ζωῆς, τήν ἔστειλα
 στόν κόρακα!...

Συμπόνεσα εἰλικρινά τὸν ἀγα-
 θόφυλο φίλο μου καί τὸν ρώτησα
 με ἐνδιαφέρον:

—Πότε τήν παντρεύτηκες;...
 Καί γιατί τήν χώρισες;... Ὁ φίλος μου Ντεμιμπέφ κατά-
 νει καί τήν πέμπτη μπουκάλα, ἔ-
 σκόπισε τό ἰδωμένο ἀσχημόμον-
 τρέ του κι' άρχισε νά οδολιάζει:

—Γιατί;... Γιατί;... Μά εἰς νά
 ρωτᾷς γιατί;... Ἐσὺ, φίλε μου, ἔπρεπε ἀπὸ τότε στή δη-
 μοσιογραφία, καταπίσθηκες με τὰ
 μεγάλα προβλήματα τοῦ τόπου

μου, ἄναψα ἕνα τσιγαράκι, πα-
 ραμέρισα τό ποτήρι μου, κι' εἶ-
 πα χαμογελώντας:

—Εγώ δεν πίνω, γιατί κακο-
 συνηθίζω ξέρεῖς... Πιές ὅμως ἐ-
 σὺ, καί κοινοσιπίνοντας μου λές
 ποῶς εἶσαι... Μά τό Θεό, δεν σε
 θυμάμαι!...

Ὁ άγνωστος, πρίν ἀπαντήσῃ, παραμέρισε κι' αὐτὸς περιφρονη-
 τικά τό ποτηράκι του καί ἀδειο-
 σε μονοροῦφι δύο μπουκάλες.

Ἐπειτα, ἐτοιμάζοντας τήν τρίτη, άρχισε:

—Όποτε λοιπόν δεν με θυμά-
 σαι;... Κι' ὅμως πρίν ἀπὸ δεκα-
 πέντε χρόνια, όταν πήραμε τό δι-
 πλωμά μας, γνωρίζατε θαν-

—Αχ, ἄστα νά πᾶν στό διά-
 ολο!... Φάνηκα ἐνάμισον βόδι τότε
 κι' ἔχι μισό μονάχα, σύμφωνα με
 τ' ὄνομά μου... Τήν πατριεῦτή-
 κα, φίλε μου, τήν ἀγκιναρόκαρη
 Μαντελόν... Ναι, τήν παντρεύ-
 τηκα, κι' ὅποτε ἀπὸ δύο χρόνια
 ἀνυπόφορος ζωῆς, τήν ἔστειλα
 στόν κόρακα!...

Συμπόνεσα εἰλικρινά τὸν ἀγα-
 θόφυλο φίλο μου καί τὸν ρώτησα
 με ἐνδιαφέρον:

—Πότε τήν παντρεύτηκες;...
 Καί γιατί τήν χώρισες;... Ὁ φίλος μου Ντεμιμπέφ κατά-
 νει καί τήν πέμπτη μπουκάλα, ἔ-
 σκόπισε τό ἰδωμένο ἀσχημόμον-
 τρέ του κι' άρχισε νά οδολιάζει:

—Γιατί;... Γιατί;... Μά εἰς νά
 ρωτᾷς γιατί;... Ἐσὺ, φίλε μου, ἔπρεπε ἀπὸ τότε στή δη-
 μοσιογραφία, καταπίσθηκες με τὰ
 μεγάλα προβλήματα τοῦ τόπου

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

μας, καί...

—...καί τᾶκανα ρόδο, φίλτα-
 τε!... τὸν δέκονα γελώντας σο-
 ραστικά. «Ας εινε, ὅμως... Έξα-
 κολούθησε...»

Τέλος πάντων, τήν τσέπη
 σου μονάχά ζημίωσε με τό ἐπάγ-
 γελμα πού διάλεξες!... ἔξακολου-
 θησε ὁ φίλος μου Ντεμιμπέφ. Ἀ-
 κούσε ὅμως καί τὰ χάλια μου καί
 θά δῆς πῶς εἶσαι ἐσὺ ὁ κερδι-
 ομένος!...

Κατάπτε πάλι τό μισό περιεχό-
 μενο τῆς ἔκτης μπουκάλας, ὁ ἀ-
 περιγραπτός φίλος μου κι' ὅτε-
 ρα ξανάρχισε τό μοιρολόγι του:

—Λοιπόν πού λές, όταν ἐκεῖ-
 νη ἡ ἀρχαία ἡ Μαντελόν προσ-
 ποιήθηκε πῶς ὡ ἀγαπᾷσε—
 ἐνῶ λιγοῦνε τό πορτοφόλι μου
 μονάχα—μου φάνηκε πῶς εἰχ'
 ἀνέβῃ στόν οὐρανὸ με τ' ἄστρα...
 Δεν θά σοῦ ἀραδιάσω δωδέσα
 τοὺς ἀραβδῶνες μας, τὰ πολὺτι-
 μα δῶρα πού τῆς χάρισα, τοῖς
 μεγαλοπρεπεῖς μας γάρουσ καί
 τὸν καταραμένο «μῆνα τοῦ... κι-
 νῖνου» πού πέφασα μαζί της, τα-
 ξειδεύοντας εὐθύς μετὰ τὸν γά-
 μο μας στὰ πῶ γροφικά τοπεῖα
 τῆς Ἰταλίας καί τῆς Μεσογείου.

...Τὰ παραλείπω ὅλα αὐτὰ καί
 μπαίνω ἀμέσως στό νητό: Ἐνῶ
 τήν ἀγαπᾷσα τοελλά, ἐνῶ τῆς ἔ-
 κωνα ὅλα τὰ καπρίτσια, κι' ἐνῶ
 σφιζόμουν διαρκῶς πῶς νά τήν
 ὑποχρεώσω, ἐκείνη ἡ παλαιοκα-
 ρακά, ἐκείνη ἡ μαδημένη χή-
 να σοφίζεταν διαρκῶς πῶς νά
 μου κρέβῃ τοὺς ἀναριθμητοὺς
 καινοτόμους φίλους της!...

...Ναι, καί... Μή γελᾷς!...
 Μὴ κάνεις τό σταυρό σου... Δεν
 λέω ὑπερβολές... Ὅσο μπόῖ τῆς
 ἔλειπε τῆς κοντοστούλας, τόσο
 καί τήν ἔσπρωχνε ἡ φλογερή τῆς
 καρδιά σέ ἀτελείωτα ἐρωτικά παι-
 γνίδια με τὸν ἑνα καί με τὸν
 ἄλλον κορτάκι... Ἀρκεῖ νά σοῦ
 πῶ ὅτι οἱ κάθε καρδιάς πορτιέ-
 σης καί καμαριέσσης τῶν ξε-
 νοδοχείων, στὰ ὁποῖα μέναμε καί
 τὰ γκαρόνια τῶν καφενέων κι'
 οἱ σερβιτόροι τῶν ρεστοράν, κι'
 οἱ σωφῆρες τῶν ταξί, μὰ κι' οἱ
 τρομβαγιήδες ἀκόμη—διάβο-
 λε!...—τὸν τρέμ πού μᾶς κου-
 βάλουν δῶ κι' ἐκεῖ, κατέκτη-
 σαν ὅλοι, με τῆ σειρά τους, τήν
 καρδιά τῆς Ἰουλιέττας μου!...

Μ' ἔπεισε ἀμνηστία, μπρός σ'
 πῆτες τίς ὡμές δηλώσεις τοῦ
 φίλου μου Ντεμιμπέφ. Θέλησα
 νά τὸν παρηγορήσω καί μουμού-
 ρισα:

—Δεν φαντάζομαι, καὶ μένω...
 Ὅσακι ἐζηλίδης λιγάκι, καθώς
 φαίνεται, κι' ἡ ἰδέα σου σέ σπώ-
 χνει νά τὰ νομίζεις ἔτσι!...

Μά ὁ Ντεμιμπέφ ξεφώνισε ἔ-
 ξω φρονών:

—Πῶς;... Τί;... Ἡ ἰδέα μου,
 εἶπες;... Ἰδέα μου ἦταν πού ἂ
 γαγκάστηκα νά τήν κλειδώσω—
 ἐνδυσμένος πειά—στό σπίτι;
 Κι' ἰδέα μου ἦταν πού ἕνα μεση-
 μέρι, τήν ὥρα πού γύριζα ἐξ-
 νοστατος κι' ἤσοχος στό σπίτι—
 γιατί τήν εἶχα διπλοκλειδώσει στό
 δομάτιο—ἀντίκρουσα ἀπ' τήν
 κλειδαρότρυπα τό πῶ ἀπίστευτο
 φανόμειο τοῦ κόσμου;...

Διπλασίασα τήν προσοχή μου
 κι' ὁ Ντεμιμπέφ συνέχισε:

—Ναι... Εἶχα τό κλειδί τοῦ
 δοματίου μας στήν τσέπη... Ἡ
 πορτιέρισα παραφύλαξε, δολώ-

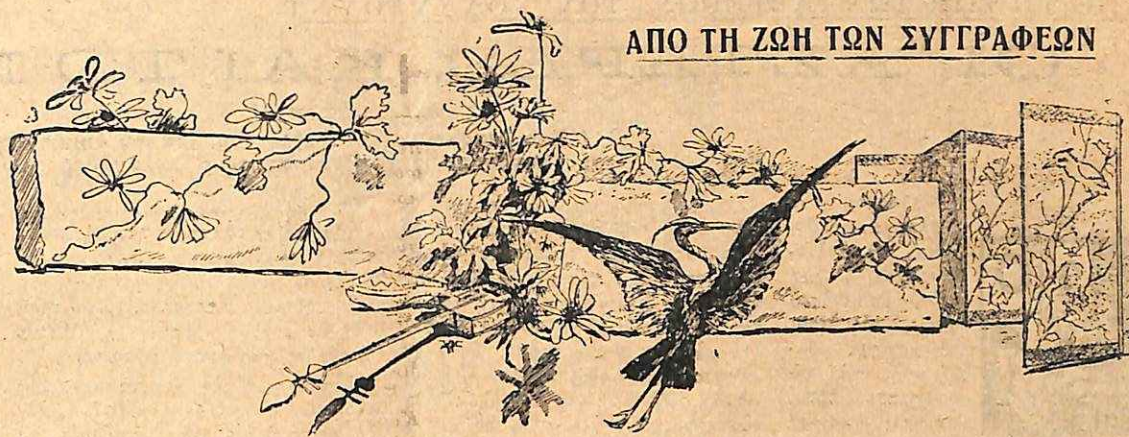
—Αχ, ἄστα νά πᾶν στό διά-
 ολο!... Φάνηκα ἐνάμισον βόδι τότε
 κι' ἔχι μισό μονάχα, σύμφωνα με
 τ' ὄνομά μου... Τήν πατριεῦτή-
 κα, φίλε μου, τήν ἀγκιναρόκαρη
 Μαντελόν... Ναι, τήν παντρεύ-
 τηκα, κι' ὅποτε ἀπὸ δύο χρόνια
 ἀνυπόφορος ζωῆς, τήν ἔστειλα
 στόν κόρακα!...

Συμπόνεσα εἰλικρινά τὸν ἀγα-
 θόφυλο φίλο μου καί τὸν ρώτησα
 με ἐνδιαφέρον:

—Πότε τήν παντρεύτηκες;...
 Καί γιατί τήν χώρισες;... Ὁ φίλος μου Ντεμιμπέφ κατά-
 νει καί τήν πέμπτη μπουκάλα, ἔ-
 σκόπισε τό ἰδωμένο ἀσχημόμον-
 τρέ του κι' άρχισε νά οδολιάζει:

—Γιατί;... Γιατί;... Μά εἰς νά
 ρωτᾷς γιατί;... Ἐσὺ, φίλε μου, ἔπρεπε ἀπὸ τότε στή δη-
 μοσιογραφία, καταπίσθηκες με τὰ
 μεγάλα προβλήματα τοῦ τόπου

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ντ' Ἀννούντα κι' ὁ ποιητὸς. Μιά ἐξυπνη ἀπάντησις. Κουρτελίν καί Πιέρ Βόλφ. Ἐ-
 να καλὸ ψώνιο. Ὁ Κίπλιγκ κι' ὁ Ἀμερικανός. Ἡ ἄξια ἐνὸς αὐτογράφου.

Ἀπρεπία!

Ἐνας νεαρὸς ποιητὸς, ἀκού-
 ροντας νά γίνεται τόσοσ θόρυβος
 γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ντ' Ἀν-
 νούντα, παρουσιάζθηκε μιά μέρα
 στόν ἐνδοξο ποιητὴ καί τοῦ εἶπε:

—Αγαπητέ καίτε, ἄκουσα ὅτι
 γίνεται τόσοσ θόρυβος γύρω ἀπὸ
 τὸ ὄνομά σας, μὰ δὲν σὰς εἶχα δῆ
 ποτέ μου...

Κι' ὁ ποιητὴς, χαμογελώντας,
 τοῦ ἀπάντησε:

—Ναι, κι' ἐγὼ σὰς βλέπω σή-
 μερα γιὰ πρώτη φορά, μὰ, ἀντι-
 στρόφως πρὸς ἐμένα, δὲν ἔκουνε
 ποτέ μου νά μιλοῦν γιὰ σὰς!...

Τὸν περασμένο χειμῶνα, ἕνα
 βράδυ με διαβόλεμένο καιρὸ, ὁ δι-
 άσημος Γάλλος ἐπιμνημόσυνος
 Κουρτελίν, ἦταν προσκαλεσμένος
 σὲ δείπνο σὲ σπίτι τοῦ θεατρικοῦ
 συγγραφέως Πιέρ Βόλφ.

Μέντ ἀπὸ γενναῖο πουργινοῦ, κι'
 ἡ κωμικὸς πειά ἐπίσης. Ἦταν ἀδύνατο πειά στή Μαντε-
 λόν νά παραστήσῃ, ὁσοδήποτε
 καί νά προσπαθῇ... Κι' ὅμως,
 μου καί βλαστήρησε! Τὴν τσά-
 κωσα σ' ἐνὸς ἄλλου ἀγκυλιά!...

Καί τίνας νομίζεις;... Ἐ;... Ἀ-
 κού καί βλαστήρησε! Τὴν τσά-
 κωσα στήν ἀγκυλιά ἐνὸς ἄλλου,
 βρομιάρη καί μουτζουρωμένο, ὁ
 ὁποῖος, καθελόντας τήν κομινά-
 δα τοῦ σπιτιοῦ, κατέβηκε ἀπὸ τὰ
 κεραμιδιὰ ἴσαμε τὴν κἀμαρά μας
 ἀπ' τὸ τῆξι. ἀνύποπτος κι' ἄ-
 ἥσως... Μά ἡ καταραμένη Μαν-
 τελόν, γιὰ νά μὴ χάσῃ τὴν ἐπὶ-
 κούρα, βλέπεις, τὸν ἄπαξε—
 τὸν τρεπάλιο μουτζουρή!

—Μου φαίνεται πῶς δὲν ἔχο-
 να ἀσχημα ψώνιο...

Εἶπε γνωστὸν ὅτι ὁ διάσημος
 Ἄγγλος συγγραφεὺς Ρίντνις
 Κίπλιγκ ἄρχισε τὸ στάδιο τοῦ
 στήν Ἀμερική ὡς ἀπλὸς ρεπόρ-
 τέρ μίας μικρῆς δημοτικῆς. Γι'
 αὐτὸ καί οἱ Ἀμερικανοὶ τὸν ἐκτι-
 μοῦν ἔξαιρετικά καί συχνὰ μιλί-
 στα τοῦ στέλλουν γράμματα.

Πρὸ ὀλίγου καιοῦ, ὁ Ἄγγλος
 μυθιστοριογράφος ἔλαβε ἀπὸ τὸ
 Σικάγο μιά ἐπιστολή ἐνὸς πλου-
 σίου ἀναγνώστου τοῦ συνταγμα-
 τῆ ὡς ἑξῆς:

«Λοιπόν, διδάσκαλε, ἔχω νά
 σοῦ περὶ πλεονέκτης ἕνα δολλάριο
 γιὰ κάθε λέξη πού γράφετε. Λοι-
 πόν, θά ἐπιθυμῶ πολλὸ νά εἶχα

ἔν' ἀντίγραφο σὲς, γιὰ νά τὸ πρὸ-
 σῶς στή συλλογὴ τῶν αὐτο-
 γράφων τῶν ἄλλων μεγάλων συγ-
 γραφέων πού ἔχω. Γι' αὐτὸ καί
 σὰς ἐσκέλευα πέντε δολλάρια γιὰ
 νά σοῦ γράψετε λίγες λέξεις...»

Ὁ Κίπλιγκ μόλις ἔλαβε τὸ γράμ-
 μα τοῦ Ἀμερικανοῦ, τοῦ ἀπάντη-
 σε ὡς ἑξῆς:

«Σὰς ἀπευθύνω τοὺς χαιρετι-
 σμούς μου...

Μετὰ τὸ δείπνο, όταν οἱ προσ-
 καλεσμένοι ἔφευγαν, ὁ Βόλφ ἀν-
 τελήφθη ὅτι ὁ Κουρτελίν δὲν εἶχε
 παρευφῆρι.

—Πῶς, δὲν ἔχεις πανωφόρο,
 μ' αὐτὸ τὸ καῖο; τὸν ρώτησε;

—Μοῦ τὸ ἔκλεψαν!... εἶπε ὁ
 Κουρτελίν.

—Θέλεις νά σοῦ δανείσω μιά
 πελερίνα;

—Όχι, δὲν δελεῖζομαι ποτέ
 μου τίποτε.

—Τότε νά σοῦ χαρίσω, εἶπε
 γελώντας ὁ Βόλφ.

—Δὲν δέχομαι ἐλεημοσύνης...
 —Τότε στήν πούλιω...

—Πόσο; ρωτᾷτε ζωηρὰ ὁ Κουρ-
 τελίν.

—Δέκα φράγκα!

—Καλὰ!

Καί βγαίνοντας δέκα φράγκα
 ἀπὸ τὴν τσέπη του ὁ Κουρτελίν,
 τὰ ἔδωσε στόν Πιέρ Βόλφ. Συγ-
 γράφει τὸν 50 λιρών.

Ὁ Μπαλζάκ, τοῦ ὁποῖου τὰ ἔ-
 σοδα δὲν ἦσαν ἀνάλογα, πρὸς τὰ
 ἔργα πού ἔγραψε, ὀνειροδύσαν ν'
 ἀνοῖξῃ ἕνα... μπακάλιο σὲ κεν-
 τρικό δρόμο καί νά τοῦ κρεμάσῃ
 τὴν ἐπιγραφή: Ὁσορὲ ντὲ Μπαλ-
 ζάκ, πωτοπολῆς Ὑπερόμις δι-
 κῆς σ' αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή, θά
 γέμειε πελάτες τὸ μαγαζί του,
 τοὺς ὁποῖους θά τοὺς ἐξυπηρετοῦ-
 σε ὁ ἑαυτός. Μά ἐλλείπει χρημά-
 των δὲν κατόρθωσεν νά πραγμα-
 τοποιήσῃ ποτὲ τὸ ὄνειρό του αὐ-
 τὸ καί ἔμεινε μέχρι θανάτου
 εὐχνοῦς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα—
 συγγραφεὺς καί φτω

σις. "Αν και ήμουν ταραγμένη, φαίνεται ότι κατάφερα μιά χαρά αυτή την πρόβα, γιατί ο κ. Τσέροστεβεν μου είπε ευχαριστήμενος:

—Θα κλείσω ένα ραντεβού με τον 'Αμπέλ Γκάνς... Έπειτα θα πάμε να τον δούμε μαζί...

Η ζωή μου τώρα είχε αλλάξει. Όλα μου χαμογελούσαν κι όλα μου φαινόταν εύκολα, όπως ήταν πραγματικοί κανείς τις επιθυμίες του στα όνειρά του. 'Επί δ' αὐτὸς διώκος δολοφονίας ήμουν, δεν μπορούσα να πάω μιά απόρρητα τι τουαλέτα θα φορούσα για να παρουσιαστώ μπροστά στο μεγάλο σκηνοθέτη. Στο τέλος κατέσπυα πάλι σε μιά φίλη μου, που μου δάνεισε ένα μαντὸν κι ένα καπέλλο. Τὸ καπέλλο πρὸ πάντων ήμουν βέβαιη ότι θὰ ἔκανε μεγάλη εντύπωση!...

"Όταν ὁσὸς μὲ εἶδε ὁ κ. Τσέροστεβεν, πού είχε περάσει ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ με πᾶρη νὰ πάμε στὸν 'Αμπέλ Γκάνς, ἀπόμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα:

—Μὰ αὐτὸ τὸ καπέλλο εἶνε ἀπαίσιο... νηθόρισε κατάληκτος. Πρέπει νὰ τὸ βγάλτε ποὺν ὑπὸ τὸ γράφειο τοῦ φίλου μου!...

Καὶ ξεκίνησεν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ 'Αμπέλ Γκάνς. Ὁ πασιγνωστός σκηνοθέτης καθόταν τότε στὸ τελευταῖο πάτωμα ἐνὸς πολυτελοῦς μεγάρου τῆς λεωφόρου Κλεμπέρ, σ' ἓνα ἀπέραντο ἀτελιὲ μὲ πολυχρόνια τζάκια. Ἐκεῖ μέσα νόμιζε κανεὶς ὅτι βοσκόταν σὲ μιά ἐκκλησία. Στὸ βάθος, πρὸς τὰ ἓνα σκαλιστὸ γοτθικὸ γράφειο, ήταν θronοεισμένος ὁ 'Αμπέλ Γκάνς. Μὲ τὰ γυρῶνα μαλλιά του ποὺ φαινόταν σαν καασπρα καὶ μὲ τὸ φωνετὸν πρόσωπό του, ποὺ φάνηκε σὰν τὸ Θεὸ πὺν κάθεται ἀπάνω στὰ νέφη του!

Μαντεύει τώρα κανεὶς ὅτι τὰ ἔχασα κυριολεκτικῶς, ὅταν βρέθηκα μπροστὰ σ' αὐτὸν τὴν παράξενο κύριο, ποὺ ήταν γιὰ μένα ἡ μεγαλύτερη προσωπικότης τοῦ κινηματογράφου.

Ὁ 'Αμπέλ Γκάνς ἄρχισε νὰ με συντελεῖ προσωπικῶς καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ μοῦ ζήτησε πρῶτα μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ μου, τίς σπουδῆς μου καὶ τὸ ταλέντο μου, μ' ἔστειλε σὸ διπλανὸ δωμάτιο γιὰ νὰ μιλήσω ἰδιαίτερως μὲ τὸν κ. Τσέροστεβεν. Έπειτα μ' ἔφώναξε πάλι καὶ μοῦ ζήτησε τὴ διεύθυνσί μου...

—Θὰ βρεθῇ ἴσως καὶ γιὰ σᾶς στὸ «Ναπολέοντα», τὸ καινούργιο φιλμ ποὺ εἰσιμάζω... μοῦ εἶπε. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ κάνουμε μιά μικρὴ δοκιμὴ. Θὰ σᾶς καλέσω σὸ «στούντιο», μὲ ἄρχισα νὰ «γυρίζω».

Ὁ 'Αμπέλ Γκάνς κατόπιν μ' ἀποχαίρεται μὲ μεγάλη ἔνταση διότι καὶ μὲ μερικὰ καθησυχαστικά λόγια.

Έπειτα μὲ ἔχασε.

Ἐγὼ ὅμως εἶχα πάρει τὰ προγράμματα δὲν ήταν πειὰ γιὰ μισογράφος δὲν ήταν πειὰ γιὰ μένα ἓνα τραλλιὸ ὄνειρο. Αὐτὸ τὸ ὄνειρο τώρα ἄρχισε νὰ γίνεται πραγματικότητα! Δέκα φορὲς λοιπὸν τὴν ἡμέρα κυνηγοῦσα τὸν πατέρα μου καὶ τὸν βασάνιζα μὲ τίς ἐρωτήσεις μου: Τσέροστεβεν, Τσέροστεβεν, Τσέροστεβεν...

στειν; Μήπως ξαναπῆγε νὰ δῇ τὸν Γκάνς; Σὺν ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τοῦ μιλήσῃ πάλι γιὰ μένα... Μὰ ἡ πρόσκλησις ποὺ μοῦ ἔχε ὑποσχεθῇ ὁ Γκάνς ἄρχισε νὰ σβῇ.

Μιά μέρα, τέλος, ἀποφάσισα νὰ πάω στὰ «στούντιο» τῆς Μπιλλανκούρ γιὰ νὰ τὸν συναντήσω. Μιά ἐξαδέλφη μου, ποὺ ἔπαιζε ὡς «φινγκιέρ» στὸν κινηματογράφου, ἀνέλαβε νὰ μ' ὁδηγήσῃ. Ὁ 'Αμπέλ Γκάνς ὅμως μὰς εἰδοποίησε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ μὰς δεχθῇ κι' ἔτσι γυρίσαμε κι' οἱ δύο σπύτι ἀπογοητευμένες.

Τέλος, ἓνα πρωὶ, ἔλαβα μιά ἐπίρροια πρόσκλησις: Ὁ μεγάλος σκηνοθέτης μὲ προσκαλοῦσε σὸ «στούντιο». Σαναδρήκα λοιπὸν ἀμέσως ὅλες τίς χαμένες ἐλπίδες μου κι' ἔτρεξα δόξαση στὴ Μπιλλανκούρ. Μὰ ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ πέρα βρήκα τὰ «στούντιο» ἄδεια, κρῖα καὶ γεμάτα κιβώτια μὲ σκηινικά. Ὁ 'Ναπολέον' ἔφευγε σὲ ὀχτὼ μέρες γιὰ τὴν Κορκική μ' ὅλο του τὸ θίασο!...

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁσὸς, κατὰφερα νὰ κάνω τὴν δοκιμὴν μου. Μ' ἔμπασαν τότε μαζί με τὴν ἑξαδέλφη μου ποὺ μὲ συνόδευε σ' ἓνα καμαρίνι γιὰ νὰ μακιγιαρισθῶ. Μὰ μήπως ἤξερα ἀπὸ ποῦ

νὰ προκαρῶσω;

—Ἀρνήσ με ξένα, μοῦ εἶπε ἡ ἑξαδέλφη μου. Ἐξέρω ἀπὸ μακιγιαρίσματα... Ἦμουν ἄλλοτε «φινγκιέρ» ἐγὼ!...

Καὶ μοῦ πασάλευσε τὰ μούτρα πρῶτα κι' ἔπειτα μ' ἔβαρε μὲ τὸ κόκκινο, τὸ μπλε καὶ τὸ μαύρο φτιασιδί.

Δὲν ξέρω τώρα πῶς τὰ κατὰφερα στὴ δοκιμὴ. Ἐξέρω μονάχα ὅτι ὅσπερα ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέρες, ὅταν ξαναπῆγαμὲ στὰ στούντιο τῆς Μπιλλανκούρ γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν προβολὴ τῆς ταινίας τῆς δοκιμῆς μου, ὅλος ὁ κόσμος ποὺ βρισκότανε στὴν αἴθουσα, ἔξασσε σ' ἀκράτητα γέλια! Τὰ φρύδια μου, ζωγραφισμένα καὶ ξαναζωγραφισμένα μὲ τρεμουλιαστὸ χέρι, παρουσίαζαν στὴν προβολὴ τοῖα ζιγκ-ζαγκ σὰν φρύδια ἐξαγριωμένων χωροφύλακα!

Ὁ 'Αμπέλ Γκάνς ὁσὸς, ἂν καὶ γέλασε πρῶτος ἀπ' ὅλους, πρὸς μεγάλην μου κατάπληξι, ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ δοκιμὴ.

—Θὰ πάρετε, μοῦ εἶπε, τὸ ὄλο τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ναπολέοντος... Θὰ σᾶς ἐξηγήσουν τί ὄλο εἶνε... Πηγαίνετε τώρα νὰ προσάρετε τὰ φορέματά σας: αὐτὰ φέρνουμε γιὰ τὴν Κορκική! Ἡ χαρὰ μου ήταν ἀπερίγρα-

πη. Μιά σειρά γεγονότων παρουσιαζόταν με μιάς καὶ με ταμόφανε τὴ ζωὴ μου! Γιὰ πρῶτη φορὰ θὰ ἔπαιζα στὸν κινηματογράφου. Γιὰ πρῶτη φορὰ θὰ ταξίδευα μόνη μου. Γιὰ πρῶτη φορὰ θὰ πῆγαμιν στὴν Κορκική. Καὶ γιὰ πρῶτη φορὰ στὴ ζωὴ μου θὰ κέρδιζα λεπτὰ: χίλια φράγκα! Αὐτὸς ήταν ὁ μισθός μου γιὰ ἓνα μῆνα.

Ὅταν ξεκίνησα γιὰ τὴν Κορκική, μοῦ φάνηκε ὅτι πῆγαμιν νὰ κατακτηθῶ τὸν κόσμο. Ἡ μαμὰ μὲ ζάλιζε μὲ τίς συμβουλὲς τῆς. Μιά θεία μου ποὺ ἔφερε μιά δικὰ καρμὲλλες γιὰ τὸ ταξίδι. Κι' ἐγὼ τὸν ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ τοῦς γράφω κάδε μέρα...

Τὸ πλοῖο ὅμως ήταν ἓνας ἀπαίσιος σκυλοπνίχτης καὶ σ' ὅλο τὸ ταξίδι δὲν ἔκανα τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ εἶμαι ἐκπληρωμένη στὴν γέννησα, σὲ μιά πολυθρόνα. Ὁταν φτάσαμε στὴν Κορκική, μὰς παρέλαβε ἓνας φροντιστὴς καὶ μὰς ὁδήγησε σὲ μιά οἰκογενειακὴ «πανσιόν». Τὸ δωμάτιό μου ήταν ἀπάνω ἀπὸ ἓνα κήπο γεμῶτὸ ἀπὸ μεθυστικὰ τριανταφυλλιά.

Τὴν ἄλλη μέρα μὰς εἰδοποίησαν ὅτι πρέπει νὰ μακιγιαρισθῶμε μπροστὰ στὸν 'Αμπέλ Γκάνς. Σὲ λίγο λοιπὸν ήρθαν καὶ μὰς πῆσαν μὲ τ' ἀμάξια καὶ μὰς ὁδήγησαν σ' ἓνα ὑπέροχο, πανύψηλο κι' ἀγριο μέρος, κοντὰ σ' ἓνα καταστροφικὸ. Ὁ 'Αμπέλ Γκάνς εἶχε ἀρρίξει νύκτας τίς δοκιμῆς, ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες του, στοὺς χωρικούς, στοὺς βοσκούς, σ' ἄλλα, στὰ πρόβατα καὶ στοὺς τριανταεὶς βοηθούς του ποὺ ξεφώνιζαν διαρκῶς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἓνα σωρὸ διαταγῆς.

Ὁ μεγάλος σκηνοθέτης, ὅμως, ἄλλαξε γρήγορα γνώμη, μοῦ πῆρε τὸ ὄλο τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ναπολέοντος καὶ μοῦ ἔδωσε τὸν ὑπέροχο ὄλο τῆς Βιολίν. Μὰ ὅσπερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ 'Αμπέλ Γκάνς χρεώθηκε μὲ ἐγὼ ἔπαισα μὲ μιάς ἀπὸ τὰ σύννεφα!

Ὅσο τώρα κι' ἂν ἀπογοητεύτηκα στὴν ἀρχή, δὲν ἔχασα τὸ θάρρος μου. Ἀφοῦ μὲ εἶχε προσέξει ὁ 'Αμπέλ Γκάνς, θὰ μ' ἐπρόσχεαν, δίχως ἄλλο, κι' οἱ ἄλλοι σκηνοθέται. Ἀρχισα λοιπὸν νὰ γράφω γιὰ νὰ βρῶ καλὴν «ἀγκαζμένη». Πέρασαν ἔτσι ἀκριβοὶς ἡμέρες, μὰ καταπληκτικῶς ἔδωσις μ' ἔκανε νὰ κλάρω ἀπὸ τὴ συγκίνησί μου: Ὁ 'Αμπέλ Γκάνς εἶχε βρῇ πάλι ἄλλα ἑκατομμύρια καὶ ξαναἄρχισε τὸν «Ναπολέοντα».

Ἐπαιξα λοιπὸν τὸν ὄλον τῆς Βιολίν ὅσο μπορούσα πὺ καλῶτερα, μὰ ὅταν παρουσιάστηκε, τέλος, τὸ κολοσσικὸ φιλμ τοῦ 'Αμπέλ Γκάνς στὴν Ὀπερα, εἶδα ὅτι περνοῦσα ἀπαρατήρητη, ἀνάμεσα στοὺς λόγους τῶν γεναδιῶν ποὺ ἔκαναν παρελάσεις σὲ τρεῖς δόσεις, τὴ μιά διπλα στὴν ἄλλη. Τὸ κοινὸ τότε πρόσεχε τίς πρωτοτυπίας τοῦ 'Αμπέλ Γκάνς καὶ τίς ἱστορικὲς σκηνῆς μὲ ὅχι σὸ πᾶξιμο τῶν ἡθοποιῶν...

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατάλαβα ὅτι στὴν ἀρχὴ μιάς καριέρας δὲν πρέπει μιά ἡθοποιὸς νὰ κατὰφερα στὴν ἀρχὴ μιάς καριέρας δὲν πρέπει μιά ἡθοποιὸς νὰ κατὰφερα...

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατάλαβα ὅτι στὴν ἀρχὴ μιάς καριέρας δὲν πρέπει μιά ἡθοποιὸς νὰ κατὰφερα...

νὴ τὴ δύσκολη, ἀλλὰ νὰ δέχεται ὅσο μπορεῖ περισσότερους ὁδους. Γι' αὐτὸ δέχτηκα τὴν πρῶτη πρότασι ποὺ μοῦκανε ὁ σκηνοθέτης Ζάν Γρεμμιόν νὰ παίξω τὸ ὄλο τῆς Φλώρας στὸ «Μαλντόν», διπλὰ στὸ μεγάλο ἡθοποιὸ Σαρλ Ντυλάν.

Ἄν καὶ δὲν ἔμεινα εὐχαριστήμενη ἀπ' αὐτὸ τὸ φιλμ, δὲν παρηγορήθηκα ποτέ μου. Περιμένα ὑπομονητικὰ ἔξη μῆνες γιὰ ἓνα καινούργιο ὄλο καί, τέλος, τὸν Μάιο τοῦ 1928 μ' ἀγκαζάρεται ὁ σκηνοθέτης Ρενέ Μπουντιέρ νὰ «Τὰ τρία γυναικὲς κορίτσια». Πέρασα ἔτσι μερικὲς εὐχάριστες ἑβδομάδες στὴν Τουλὼν, κόντευα νὰ πνιγῶ στὴ θάλασσα κι' ὅταν πέλειωσε τὸ φιλμ, γύρισα πάλι στὸ Παρίσι.

Μάταια ὅμως ἔπειτα, ἐπὶ δύο ἀλλόκληρα χρόνια, ποίμενα νὰ βρῶ ἓνα καινούργιο «ἀγκαζμένη». Ἐπεχείρησα νὰ παίξω σὸ θέατρο, νὰ γίνω «μανεκέν», μὰ πάντα τὰ ἐγκατέλειπα ὅλα τὴν τελευταία στιγμή κι' ἔπεριμένα ὑπομονητικὰ τὸ χαμόγελο τῆς Τυχιῆς...

Μιά μέρα μὲ πληροφορήσαν ἄξαφνα ὅτι ὁ Γερμανὸς σκηνοθέτης Κάρλ Φοσίλιν εἶχε ἔρθει στὸ Παρίσι. Ἐμπαβὰ τότε ἀπὸ μιά «τυλιανόγραφο» τὴν διεύθυνσί του καὶ κερμά, ἓνα πρωὶ, ἔτοσα στὸ ξενοδοχεῖο του. Ὁ Φοσίλιν εἶδε «φωτογραφίες μου κι' ἔπειτα χαμογέλασε εὐχαριστημένος.

—Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ, μοῦ εἶπε, γιὰ νὰ σᾶς δώσω ἓνα καλὸ ὄλο στὴ νουβέλ «Βεσιόν» τῆς Προμοτόρας τοῦ «Ερώτος» ποὺ εἰσιμάζω τώρα...

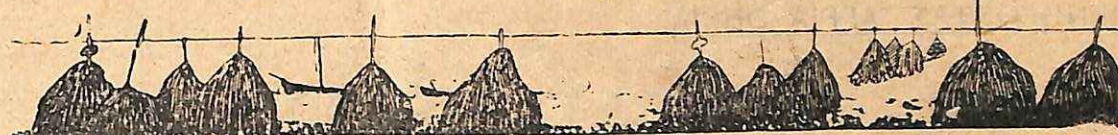
Κι' ἀλήθεια, ὅσπερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὸ πρωὶ ἐνὸς Σαββάτου, σὲς ὀχτὼ ἡ ὥρα, ἔλαβα τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα: «Ἀναχωρήσατε διὰ Βερολίνον αὐρὸν, πρὸς τὴν Κυριακὴν. Φόρεμα: «γκρόντε-πᾶν».

Φαντάζεσθε τώρα τὴ χαρὰ μου καὶ τὴν ἀγωνία μου. Ἦταν Σάββατο κι' ὡς τὸ μεσημέρι ἔπαιζε νὰ εἶχα βρῇ αὐτὸ τὸ φῶμα καὶ νὰ ἔχω βγάλει τὸ διαβήτη μου! Κινητοποίησα λοιπὸν συγγενεὶς καὶ φίλους, ἔστειλα ἀπὸ τὸ ἔργο... Περισσότερο ὅμως δὲν ἔδωσα. Καὶ διακόπτοντας τὸν ἑαυτὸν...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ τύχη ἄρχισε νὰ μ' εἰσφέρει. Μόλις γύρισα στὸ Παρίσι, ὁ σκηνοθέτης Ἀνὼ Φεσκοῦδ μ' ἀγκαζάρεται γιὰ τὸ ὄλο τῆς μοιραίας γυναικας στὸ «Σπύτι τοῦ Βέλους» κι' ἔφυγα ἀμέσως γιὰ τὸ Λονδίνο!

Βρισκόμουν τώρα ἀκόμη στὴν Ἀγγλία, ὅταν ἔλαβα ἓνα γράμμα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου ὅτι ὁ σκηνοθέτης Μπαρμπιέρ μὲ περὶμενε γιὰ ν' ἀρχίσω τὴν Ῥωμάντσα στὴν «Ἀγνωση». Μὰ μόλις τέλειωσε καὶ τὸ καινούργιο μου αὐτὸ φιλμ, δέχτηκα τὴν ἐπιστολήν ἐνὸς κυρίου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐπρότεινε ἀμέσως νὰ παίξω στὸ «Αὐτὸ φορὲς εἰκοσι χρόνια».

Ἐφυγα λοιπὸν ἀμέσως γιὰ τὸ Ἀρσάσιν κι' ἐκεῖ πέρα ἓνα βράδυ ὁ κυριὸς τοῦ ξενοδοχείου ἤθε σὸ τραπέζι μου καὶ μοῦ εἶπε: —Δεσποινίς, σᾶς ζητοῦν ἀπὸ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πῶς πέθανε ἓνας μεγάλος ζωγράφος. Ὁ θάνατος τοῦ Μπερλιόζ. Ὁ Μπουαλὸ κι' ἡ τραγωδία τοῦ Κρεμπιγιέν. Τὰ γραμματικὰ λάθη τῆς νεοεκδόρου τοῦ Μαλέριμ. Πῶς μίλησε ὁ ἑτοιμοθάνατος μαθηματικός, κτλ. κτλ.

Στὲς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα τῆς 30 Ὀκτωβρίου 1845, ὁ διάσημος ζωγράφος Σαολέ, ποὺ ήταν κατάκοιτος πρὸ ἡμερῶν, κατελήφθη ἀπὸ τρομερὴ δύσπνοια. Μὴ μπορῶντας νὰ μιλήσῃ, ἔκανε νεύματα στοὺς συγγενεὶς του, ποὺ ήσαν μαζεμένοι γύρω του, ν' ἀνοίξουν διὰ πλάτα τὰ παράθυρα καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν κοντὰ σὸ τραπέζι ποὺ ήταν πλῆθ' ἓνα παράθυρο. Ὅταν ἐξεπλήρωσαν τὴν ἐπιθυμία του αὐτῇ, ὁ Σαολέ προσπάθησε νὰ πᾶσι σὺν χέρι του ἓνα μολύβι... Ἦταν τόσο ἐξασθενημένος ὅμως, ποὺ δὲν τὸ κατόρθωσε. Γυρίζοντας τότε στὴ γυναῖκα του καὶ στὸ παιδί του, τοὺς εἶπε μὲ στυμμένη φωνή, ἐνὼ ἓνα δάκρυ κυλοῦσε στὸ μάγουλό του:

—Γιὰ νὰ μὴ μπορῶ πειὰ νὰ ἐργαστῶ, θὰ πῇ ὅτι πεθαίνω...

Καὶ γέροντας τὸ κεφάλι του, ξεφύχθηκε! ***

Λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνει, ὁ μέγας μουσικὸς Μπερλιόζ γυρίζοντας σ' ἓνα φίλο του, τοῦ εἶπε: —Τέλος πάντων, φίλε μου! Ἐφθάσε ἡ ὥρα ποὺ θὰ διαδοθῇ σ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ μουσικὴ μου! ***

Ὅταν ὁ Γάλλος ποιητὴς Μπουαλὸ ήταν στὰ τελευταῖα του, κάποιος γνωστός του κοινὸς ἐπῆγε νὰ τὸν ἐπισκερθῇ γιὰ νὰ τοῦ διαβάσῃ μιά τραγωδία τοῦ ποιητοῦ Κρεμπιγιέν. Ὁ Μπουαλὸ δὲν ἐχώνευε τὸν Κρεμπιγιέν. Ἐν τούτοις, εἶχε τὴν ὑπομονή ν' ἀκούσῃ διὰ σκηνῆς ἀπὸ τὸ ἔργο... Περισσότερο ὅμως δὲν ἔδωσα. Καὶ διακόπτοντας τὸν ἑαυτὸν...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ τύχη ἄρχισε νὰ μ' εἰσφέρει. Μόλις γύρισα στὸ Παρίσι, ὁ σκηνοθέτης Ἀνὼ Φεσκοῦδ μ' ἀγκαζάρεται γιὰ τὸ ὄλο τῆς μοιραίας γυναικας στὸ «Σπύτι τοῦ Βέλους» κι' ἔφυγα ἀμέσως γιὰ τὸ Λονδίνο!

Βρισκόμουν τώρα ἀκόμη στὴν Ἀγγλία, ὅταν ἔλαβα ἓνα γράμμα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου ὅτι ὁ σκηνοθέτης Μπαρμπιέρ μὲ περὶμενε γιὰ ν' ἀρχίσω τὴν Ῥωμάντσα στὴν «Ἀγνωση». Μὰ μόλις τέλειωσε καὶ τὸ καινούργιο μου αὐτὸ φιλμ, δέχτηκα τὴν ἐπιστολήν ἐνὸς κυρίου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐπρότεινε ἀμέσως νὰ παίξω στὸ «Αὐτὸ φορὲς εἰκοσι χρόνια».

Ἐφυγα λοιπὸν ἀμέσως γιὰ τὸ Ἀρσάσιν κι' ἐκεῖ πέρα ἓνα βράδυ ὁ κυριὸς τοῦ ξενοδοχείου ἤθε σὸ τραπέζι μου καὶ μοῦ εἶπε: —Δεσποινίς, σᾶς ζητοῦν ἀπὸ

τὸ Παρίσι —Ποὺς εἶνε; —Ἐνὰς κύριος... Ρενέ Κλαίρ, μοῦ φαίνεται.

Κι' ἀλήθεια, ήταν ὁ περιφημὸς σκηνοθέτης Ρενέ Κλαίρ ποὺ ἤθελε νὰ μ' ἀγκαζάσῃ ἀπὸ τὴν ἀφῆρα γιὰ τὸ πασιγνωστό φιλμ του «Τὸ ἑκατομμύριο»! Ἡ θριαμβευτικὴ τότε ἐπιτυχία μου σ' αὐτὸ τὸ περιφημὸ φιλμ τοῦ Ρενέ Κλαίρ μ' ἔκανε πασιγνωστὴ ὡς τὸ μοναδικὸ κινηματογραφικὸ «ἀστὴρ» τῆς Ἑβρώπης στοὺς ὁδους τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Ἐ, λοι, κι' ἄλλων κοριτσιῶν! Ἀπὸ τότε δὲν παρήκωπα νὰ δέχουμαι τὰ «ἀγκαζμένα» ποὺ νὰ προτείνουν διὰς τὴν κινηματογραφικὴν ἐταιρείαν καί, φυσικὰ, γιὰ τὸν φιλμ τοῦ «Αὐτὸ φορὲς εἰκοσι χρόνια».

Ἐνὸς ἀπογευμάτου ὅμως πρὸς τὴν ἔσπασα, τὸν φώναζε, ἀνδάντας ἓνα

τὴν ἀνάγνωσι, εἶπε στὸν κοινὸ:

—Ἐννοεῖτε, τέλος πάντων, κύριε, νὰ μὲ κάνετε νὰ πεθάνω ἀνδάντας... Σᾶς πληροφορῶ, ἐν τούτοις πῶς δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε αὐτὸ, γιατί, ἀκούγοντας τὴν ἀνούσια αὐτὴ τραγωδία, νοιώθω μεγάλη χαρὰ ποὺ θὰ φύγω ἀπ' τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσω καὶ νὰ παίξεται!...

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Μαλέριμ, μὰ ὥρα πρὶν πεθάνει, συνήλθε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν κομματώδη κατάσταση στὴν ὁποία εἶχε περιπέσει καὶ ἐπέστη μὲ ὀργὴ ἐναντίον τῆς νεοεκδόρου τοῦ γιὰ ἓνα γραμματικὸν λάθος, ποὺ εἶχε κάνει μιλώντας. Ἀφοῦ τὴν ἐδιόρθωσε, ξανάεισε στὴν προηγουμένη του κομματώδη κατάστασι καὶ σὲ λίγο πέθανε.

Γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Μαλέριμ διηγούνται τὸ ἑξῆς:

—Ἐγὼ, ἐν τούτοις, θὰ τὸν κάνω νὰ μιλήσῃ! ἀπάντησε ὁ Μαλερεντιν.

Καὶ πλησιάζοντας τὸν ἐτοιμοθάνατο, τοῦ φώναζε σ' αὐτὸν: —Μποσού, πόσο νύκτα δώδεκα εἰς τὸ τετράγωνον!...

Ἐκτόντο σαφὰντα τέσσαρα! ἀπάντησε ὁ μαθηματικὸς ἀνοίγοντας μὲ κόπο τὰ μάτια. Καί, ὅσπερα ἀπ' τὴν ὑστάτη αὐτὴ προσπάθεια, ἔγειρε τὸ κεφάλι κι' ἔξελπνεσε!...

Ὁ Πιρὼν καὶ ὁ Βολταίρος, οἱ δύο αὐτοὶ μεγάλοι ποιηταὶ τοῦ 18ου αἰῶνος, ἐμισούνη τρομερὰ μετὰ τὸν ἑαυτὸν. Κάποιος, θέλωντας νὰ παίξῃ μιά φάρα στὸν Πιρὼν, πῆγε καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Βολταίρος εἶχε πεθάνει. Ὁ Πιρὼν, μόλις ἔμαθε τὴ θλίβεση αὐτῇ εἰδήσει, ὑποκρίθηκε πῶς λυπήθηκε ὑπερβολικὰ. Σημώθηκε μὲ τραγὴν ἀπ' τὴν πολυθρόνα του καί, μὲ δακρυρρέοντα μάτια, εἶπε στοὺς κατάπληκτους φίλους του ποὺ ήσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκεῖ:

—Τὸν δυστυχισμένο!... Τί μεγάλη ἀπόλεια!... Χάθηκε τὸ μεγαλύτερο πνεῦμα τῆς συγχρόνου Γαλλίας.

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ξανακάθησε ἡρεμῶντα στὴν πολυθρόνα του καί, γυρίζοντας σ' ἑκείνους ποὺ τοῦδωκε τὴν πληροφορία, τοῦ εἶπε μὲ... τὸ συνηθισμένον εὐθύμιο ὕφος:

—Ἐλθε, τοῦλάχιστον, βέβαιος κύριε, ὅτι ὁ Βολταίρος... τὰ εἶναε γιὰ καλὰ!...

Ἐλθε, τοῦλάχιστον, βέβαιος κύριε, ὅτι ὁ Βολταίρος... τὰ εἶναε γιὰ καλὰ!...

Ἡ Ἀνναμπελλά ὡς Βιολίν στὴν ταινία «Ναπολέον»

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ

ΠΑΛΗ Μ' ΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

ΑΔΑ ΒΕΛΟΥΚΕ

ΤΟ ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟ
ΘΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ(Εντυπώσεις των διασημών Ευρωπαίων κυνηγών
Βικτόρ Φερμπέν και Ανρὺ Νιελλέ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Τὸ λιοντάρι μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι καὶ ἔμπηξε τὰ δόντια του στὴς σάρκες μου.
"Εννοίωσα φοβερὸν πόνο καὶ συγχρόνως μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ἡ σκέψις πὼς ἄσχημα ἔνανα νὰ μὴν ἔχω ἕνα μαχαίρι ὑπὸ τὸ πόδι μου.

Μία τρολλὴ ἰδέα μοῦ κατέβηκε τὴ στιγμὴ αὐτή. Νὰ πιάσω τὸ λιοντάρι ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὸ πνίξω!...

Βοισκόμουν σὰν σὲ ἐφιόνη. Ἐβλέπα μερσὸτά μου τὰ μεγάλα κίτρινα μάτια τοῦ θηρίου καὶ ἡ ἀπόκλιση τοῦ στόματός του μοῦ φερε ἀναγνώδα. "Εννοίωσα πὼς ἦρθε ἡ τελευταία μου ὥρα. Ἀ-ἔφαρνα τὸ θηρίο ἀφῆσε τὸ πόδι μου, ἀφρονεμένη λίγο καὶ ἔκαμα μερικὰ βήματα πρὸς τὴν διεύθυνση πού εἶχε πάρει φεύγοντας ὁ ἰθαγενής. Ἐγὼ δὲν εἶχα καταλάβει τίποτα, φαίνεται ὅμως πὼς ὁ ἰθαγενής, φεύγοντας, ἔκαμε θόρυβον μέσα στὴ κλαδιά καὶ τὸ λιοντάρι τὸν ἀντελήφθη.

Ἀφίνοντας λοιπὸν ἕμένα πού μ' ἐννοίωσε ἀκίνδυνον περὶ, ἐτάχθη μερσὸς γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν κινδύνον μου. Δὲν ἔβρω πὼς, στὴν στιγμὴ ἐξαεσθῆκα τὴν ψυχραιμία μου. Ἐσῶθηκα μὲ κόπο ἀριστέρα, ἄρπαξα τὸ τουφέκι μου, πού ἐντυχῶς ἦταν γεμῆτο, ἐγύρῃσα μερσὸν καὶ μὲ τὸ ἐνστικτο τὴ δίνει, ἐκπέψα τὸ λιοντάρι, τὸ ὁποῖο μοῦ παρουσίαζε τότε θανάσιμον στόχο, καὶ ἐπυροβόλησα. Ἡ σφαῖρα τὸ πέτυχε στὸ καίριον σημείον τοῦ κεφαλοῦ.

Τότε περὶ ἐννοίωσα καλὰ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου πού ἐπέερασα. Κι' ἄρχισα νὰ αἰσθάνομαι φόβον, γιὰτὶ οὔτε ὁ ἰθαγενὴς δὴ γός μου φανόταν γυρῶ, οὔτε οἱ δύο ὑπαξιωματικοὶ μὲ τὸ στρατιώτη.

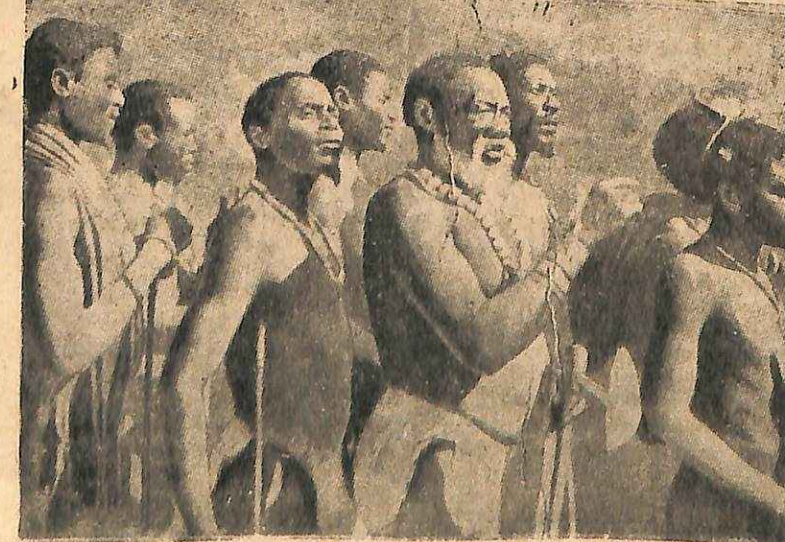
Κάντο! Κάντο! ἐφώναζε. Μὰ οὔτε φωνή, οὔτε ἀκούσι. Τὸ πόδι μου ἄρχισε νὰ μοῦ πονεῖ φορητὰ. Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει καὶ σὲ λίγο θάεφετε τὸ λάμει. Συγχρόνως ἐννοίωσα νὰ σκοτάδι. Συγχρόνως ἐννοίωσα μὲ ἔργαταλεῖπουν ἡ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουν ἡ δυνάμεις μου μ' ἐννοίωσα ἕνα εἶδος νάρκη.

Πόσον ὥρα ἔμεινα ἐστὶ ἀναίσθητος ἡ κοιμισμένος; Δὲν ξέρω. Μὰ ἐπύνησα τρομαγμένος ἀκού-σας ἐκεῖ κοντὰ ἕνα φοβερὸ βουχνηθὺ λιονταριῶν. Θάταν ἡ λείνα, τὸ ταῖσι τοῦ θηρίου πού ἔβλεπα. Μία ἰδέα μοῦ ἦρ-
Τί νὰ κάμω; Μία ἰδέα μοῦ ἦρ-

θε τότε στὸ νοῦ. Ἐσκέφθηκα πὼς οἱ ὑπαξιωματικοὶ μὲ εἶχαν χάσει μέσα στὸ δάσος. Ὁ ἰθαγενὴς δὴ γός μου, πανικόβλητος, ἔβρεξε στὴν κατασκήνωσή μου νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ ὡς πού νὰ πάη καὶ νὰ ῥεθῇ συνοδεία θ' ἀρ-γούσαν, γιὰτὶ ἦταν ἀκετὰ μα-κρυνά. Ἐπρεπε, λοιπὸν, νὰ δώ-ω σημείον περσανατολισμοῦ στυς ἀξιωματικούς. "Ἄλλο μέ-σον δὲν εἶχα. Φωτιά δὲν μπορού-σα ν' ἀνάψω γιὰτὶ δὲν εἶχα σπύ-ρα. Ἐφώναζε. Ἦσαν οἱ δύο ὑπαξιωματικοὶ καὶ ὁ στρατιώτης πού γυρίζοντας μέσα στὸ δάσος νὰ μὲ βροῦν, ἀκούσαν τις τουφε-κίες, τῆς μιάς μάλιστα εἶδαν καὶ τὴ λάμψη στὸ σκοτάδι, καὶ ὁδη-γημένοι ἀπ' αὐτὴν, κατευθύνθηκαν πρὸς τὸ μέρος πού ἦσαν πεσι-σες. Μ' ἐξοθήσαν νὰ σηκωθῶ καὶ ὁ στρατιώτης μὲ πῆρε στὸν ὄμο του, γιὰτὶ οἱ πόνοι τοῦ πο-διοῦ δὲν μ' ἄφιναν οὔτε νὰ περ-πατήσω, οὔτε νὰ σταθῶ ὀρθός.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἐβάζαν ὁ ἕνας μερσὸς καὶ ὁ ἄλλος πίσω, μὲ τὰ ὅπλα ἐτοιμα, μὴ μὰς ἐπιτε-ρῇ ξαφνικὰ τὸ θηλυκὸ λιοντάρι πού θὰ ἐπυροβόλεσε ἐκεῖ κοντὰ ἔ-βγῃκαμε ἀπὸ τὸ δάσος.
Πιὸ κάτω μὰς ἀπάντησε ἕνα ἀ-πόσπασμα πού ἐστάθηκε ἀπὸ τὴν κατασκήνωσή μας, ὅπου ὁ ἰθαγε-νὴς ὁδηγὸς ἔτρεξε καὶ εἰδοποίη-σε, λέγοντας μάλιστα πὼς μ' εἶν-φάει κιάλας τὸ λιοντάρι.
Ἐστειλα τὸν ὁδηγὸ μὲ μερι-κὸς ἄντρες τοῦ ἀποσπάσματος νὰ πάρουν τὸ πτώμα τοῦ λιοντα-ριού καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐτάχθη-ξα πρὸς τὴν κατασκήνωσι.

"Ἐμεινα ἕνα μῆνα στὸ κρεβά-τι ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ ποδιοῦ μου γιὰτὶ ἔκακοφόρμισε. Γιὰ παρη-γοριά, ὅστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, μοῦ ἔφεραν τὸ δέμα τοῦ λιοντα-ριού.

Ἰθαγενεὶς Ἰρρογκότοι

Μὰ δὲν ὑπάρχει παράδειγμα ἀ-γριοβοῦβαλον πού διατάσσει πο-τὲ νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ κυνηγοῦ. Οἱ φοβερώτεροι δὲ ἀγριοβοῦβαλοι εἶναι τῶν Φιλιππίνων ἡσων. Οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς λένε «Καραμπου». Ἐχουν ἀπεριόριστη ἀντοχή στὶς σφαῖρες καὶ γενναίότητα ἀφάν-ταστη. Εἶτε ἐλαφρὰ, εἶτε βαθεῖα πληγωμένοι, ὁ ἀγριοβοῦβαλὸς συγκεντρώνει τις δυνάμεις του καὶ ὀρμᾷ ἀκαθῆκτος. Εἶνε δὲ θη-ριο πονηρότατο. Ὁ κυνηγὸς ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅχι μόνον τὴ θυ-ελλώδη ἐπίθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἀντοχή του, ὅχι μόνον τὰ σουβλερὰ κέρατα πού ἀρπάζουν σὰν μαχαίρια, καὶ καὶ τὴν ἀλεπουδίσια πονηρία του.

Πολλὲς φορές, ἀντὶ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ μέτωπον ἐναντίον τοῦ κυ-νηγοῦ, κρούεται μέσα στὰ δέν-τρα, κάνει πὼς φεύγει καὶ ὅτε-ρα ὀρμᾷ ἀπὸ τὰ πλάγια ἢ ἀπὸ πί-σω, αἰφνιδιαζέει τὸν ἀπρόεγκτο κυνηγὸ, πού δὲν προφταίνει ν' ἀ-μυνθῇ, γιὰτὶ τὸ θηρίο τρέχει μὲ ταχύτητα ἀμαρτυροῦσας, καὶ τὸν τινάζει ψηλὰ μὲ ἕνα κτύπημα τῶν κερατῶν του. Κι' ὅταν πέσει κάτω, τὸν ποδοπατεῖ μὲ λύσσα, τὸν κερατίζει καὶ ἂν τὸ θηρίο τῆ-χει νὰ εἰνε βαρεῖα πληγωμένο, πέφτει γιὰ νὰ φορήσῃ πάλιν στὸν κυνηγὸ γιὰ νὰ τὸν συντρίψῃ μὲ τὸ βάρος του.

Ἐνα παράδειγμα πονηρίας ἀ-γριοβοῦβαλον δηγεῖται ὁ "Ἀμιλ-των Ράιτ" σι' Ἀπομνημονεύματα του. Θῦμα ἦταν ἕνας ὑπολοχα-γὸς τῆς ἀμερικανικῆς χωροφυ-λακίης τῶν Φιλιππίνων νήσων. Ἀέβελ Ντὴν, εἶχε βγῇ ἐπὶ κεφα-λῆς ἐνὸς ἐφιόπου ἀποσπάσμα-τος γιὰ ἐπιθεώρησιν στὴν περιφέ-ρεια Καρκαγιάν τῆς νήσου Λου-σὸν τῶν Φιλιππίνων. Σ' ἕνα δά-σος εἶδαν μὴ ἀγέλη ἀγριοβοῦβ-λων.

Ὁ ὑπολοχαγὸς, ἀφοῦ ἐπλησία-σε καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα, ἐδύ-λεξε ἕνα ἀρσενικὸ ἀγριοβοῦβα-λο, χωρισμένο ἀπ' τὴν ἀγέλη, καὶ τοῦρῆξε πέντε σφαῖρες μὲ τὴν ἐπαναληπτικὴν συστήματος κα-ραμπίνου του. Ἦταν λαμπρὸς σκο-πευτὴς καὶ ἡ σφαῖρες πέτυχαν κάτω, μὰ σηκώθηκε ἀμέσως ἔ-πάνω καὶ ἐκρύφθηκε μέσα στὸ δάσος. Νομίζοντας πὼς τὴν σκοπώσε, ὁ ὑπολοχαγὸς κατέβη-κε ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ μὲ τὸ πν-στόλι στὸ χεῖρ ἐμπήκε μέσα στὸ δάσος.

Δὲν εἶχε προφταίνει ὅμως νὰ

ἀγριοβοῦβαλον, πού δηγεῖται ὁ "Ἀ-μιλτων Ράιτ, ἔγινε καὶ αὐτὴ στὴ νήσο Λουσὸν τῶν Φιλιππίνων. Ὁ Ράιτ ἐξήγησε καὶ ἐπέτυχε ἀπὸ τὸν διοικητὴν τῆς νήσου, πα-λὸ τοῦ φίλου, νὰ τοῦ δοθῇ ὁρμή-α κυνήγι ἀγριοβοῦβαλον, κατὰ τὸν τρόπο τῶν ἰθαγενῶν.

Ὁ διοικητὴς ἐστρατολόγησεν ἑκατὸν πενήντα Ἰρρογκότους, ἱ-θαγενεῖς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς νή-σου, γενναίους, πιστοὺς καὶ συ-νηθισμένους σὲ κυνηγετικὸν κινδύνον καὶ περιπέτειες. Οἱ Ἰρρογκότοι δὲν μεταχειρίζονται πυροβόλα ὅπλα, μὰ μικρὰ ἀκόν-τια μὲ αἰδερένια μύτη, πού τὰ ῥί-χνουν μὲ ἀφάνταστη ἐπιδειξιότη-τα καὶ σπανίως χάνουν τὸ στόχο. Κυνηγοῦν καθάλλα σὲ μικρὰ ἄλο-γα —τὰ «πὸνέι»— τόσο χαμη-λότερα, ὥστε τὰ πόδια τοῦ κα-γῆ τριάντα πότους. Μὲ τ' ἄλο-γα αὐτὰ τρέχουν διαβολομένα. Οἱ

ὅταν συνή-θε ἀπὸ τὴ λιπο-θυμία του ὁ ὑ-πολοχαγὸς, τὸ θηρίο εἶχε φο-ρήσει ἀπὸ τὰ τραύματα τοῦ. Μὰ τί ὠφελεῖ; Μετὰ τρεῖς ὡ-ρῶν ἀγωνία, καὶ ὁ ὑπολοχα-γὸς ἐπέθανε στὸ νοσοκομεῖο.

Πρὸ τοῦ λάθος τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἦταν τὸ ὅτι κα-τέβηκε ἀπὸ τὸ ἄ-λογο του, γιὰ-τὶ τὰ μικρὰ ἄ-λογα τῶν Φιλιπ-πίνων, πού τὰ λένε οἱ ἰθαγε-νεῖς «πὸνέι», εἶ-νε ταχύτατα καὶ τ' ἄλογο τοῦ ὑ-πολοχαγοῦ θὰ τὸν ἐσώζε, τρέ-χοντας ταχύτε-ρα ἀπὸ τὸν ἀ-γριοβοῦβαλο.

Δεύτερο λάθος ἦταν τὸ ὅτι ὁ ὑ-πολοχαγὸς, μὴ ἔξισοντας τίς συνθήκες τῶν ἀγριοβοῦβαλον, ἐμπήκε στὸ δά-σος δίχως καμ-μιὰ προφύλαξι. Καί, τρίτον, ὅτι βασίσθηκε στοὺς χωροφυλάκας καὶ ἐς πού εἶχε μαζί του. Αὐτοὶ ὅμως, σ' ἐστρατολογημένοι μεταξὺ τῶν ναυ-τῶν τῆς παρα-λίας, δὲν εἶχαν οὔτε τὴν πεῖραν τῶν ἀνθρώπων τῶν δασῶν, οὔ-τε καμμιὰ αἰ-

κάμη δέκα βήματα καὶ ἀκούσε πῶς τὸν φοβερὸ θόρυβον. Ὁ ἀ-γριοβοῦβαλος, φτυσμανὼν ας, ὀρμίσσε κατ' ἐπάνω του ἀπὸ ἀ-πόστασι εἰκοσι μέτρων.

Ὁ ὑπολοχαγὸς, ἂν καὶ αἰφνι-διασμένος, ἐπρόφτασε ν' ἀδειά-σῃ ὅλες τις σφαῖρες τοῦ περι-στροφίου τοῦ πάνω στὸν ἀγριοβοῦ-βαλο, μὰ ἡ σφαῖρα πού ἐπὶ τὴν στή-ναν στὸ θηρίο ἐκτύπησε μεγα-λείτερη ἀπ' ὅτι θὰ τοῦ ἔκαναν τὰ τοιμήματα πέντε κουνουπιῶν. Χωρὶς καθόλου νὰ σταματήσῃ, ἔ-φρασε τὸν δυστυχισμένον ὑπολο-χαγὸ, τὸν ἐκτύπησε μὲ τὰ φοβε-ρά κέρατά του καὶ τὸν ἐτίναξε ἔξω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ὡς τὸν ὀ-μο, βαθεῖα ὡς τὸ κόκκαλο.

Πέφτοντας πάλι χάμον ὁ ὑπο-λοχαγὸς, ἐπρόφτασε νὰ γονατίσῃ καὶ —τί ἄλλο νὰ κάμῃ;— εἶχε τὴν ψυχραιμία νὰ πιάσῃ τὸν ἀ-γριοβοῦβαλο ἀπὸ τὰ δύο κέρατα. Μὰ μὲ μὴ μετὰ τὸ θηρίο τοῦ-σχισε τὴν πλευρά καὶ τοῦσπασε τὰ παιδιά.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἔπεσε ἀναίσθη-τος. Ὁ ἀγριοβοῦβαλος, σύμφωνα μὲ τὴν τακτικὴν του, ἔπεσε μ' ὅλο τὸν τὸ βάρος —εἶνε πολλὴ μεγα-λείτερος ἀπὸ τὰ συνηθισμένα θη-ρα βώδια— πάνω στὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ του.

Ὁταν συνή-θε ἀπὸ τὴ λιπο-θυμία του ὁ ὑ-πολοχαγὸς, τὸ θηρίο εἶχε φο-ρήσει ἀπὸ τὰ τραύματα τοῦ. Μὰ τί ὠφελεῖ; Μετὰ τρεῖς ὡ-ρῶν ἀγωνία, καὶ ὁ ὑπολοχα-γὸς ἐπέθανε στὸ νοσοκομεῖο.

Πρὸ τοῦ λάθος τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἦταν τὸ ὅτι κα-τέβηκε ἀπὸ τὸ ἄ-λογο του, γιὰ-τὶ τὰ μικρὰ ἄ-λογα τῶν Φιλιπ-πίνων, πού τὰ λένε οἱ ἰθαγε-νεῖς «πὸνέι», εἶ-νε ταχύτατα καὶ τ' ἄλογο τοῦ ὑ-πολοχαγοῦ θὰ τὸν ἐσώζε, τρέ-χοντας ταχύτε-ρα ἀπὸ τὸν ἀ-γριοβοῦβαλο.

Δεύτερο λάθος ἦταν τὸ ὅτι ὁ ὑ-πολοχαγὸς, μὴ ἔξισοντας τίς συνθήκες τῶν ἀγριοβοῦβαλον, ἐμπήκε στὸ δά-σος δίχως καμ-μιὰ προφύλαξι. Καί, τρίτον, ὅτι βασίσθηκε στοὺς χωροφυλάκας καὶ ἐς πού εἶχε μαζί του. Αὐτοὶ ὅμως, σ' ἐστρατολογημένοι μεταξὺ τῶν ναυ-τῶν τῆς παρα-λίας, δὲν εἶχαν οὔτε τὴν πεῖραν τῶν ἀνθρώπων τῶν δασῶν, οὔ-τε καμμιὰ αἰ-

ἀγριοβοῦβαλο, πού δηγεῖται ὁ "Ἀ-μιλτων Ράιτ, ἔγινε καὶ αὐτὴ στὴ νήσο Λουσὸν τῶν Φιλιππίνων. Ὁ Ράιτ ἐξήγησε καὶ ἐπέτυχε ἀπὸ τὸν διοικητὴν τῆς νήσου, πα-λὸ τοῦ φίλου, νὰ τοῦ δοθῇ ὁρμή-α κυνήγι ἀγριοβοῦβαλον, κατὰ τὸν τρόπο τῶν ἰθαγενῶν.

Ὁ διοικητὴς ἐστρατολόγησεν ἑκατὸν πενήντα Ἰρρογκότους, ἱ-θαγενεῖς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς νή-σου, γενναίους, πιστοὺς καὶ συ-νηθισμένους σὲ κυνηγετικὸν κινδύνον καὶ περιπέτειες. Οἱ Ἰρρογκότοι δὲν μεταχειρίζονται πυροβόλα ὅπλα, μὰ μικρὰ ἀκόν-τια μὲ αἰδερένια μύτη, πού τὰ ῥί-χνουν μὲ ἀφάνταστη ἐπιδειξιότη-τα καὶ σπανίως χάνουν τὸ στόχο. Κυνηγοῦν καθάλλα σὲ μικρὰ ἄλο-γα —τὰ «πὸνέι»— τόσο χαμη-λότερα, ὥστε τὰ πόδια τοῦ κα-γῆ τριάντα πότους. Μὲ τ' ἄλο-γα αὐτὰ τρέχουν διαβολομένα. Οἱ

ἀγριοβοῦβαλο, πού θὰ συνώδουν τὸν Ράιτ, εἶχαν μαζί τους ἀπὸ πέντε-δέκα σκυλιὰ ὁ καθένας, σκυλιὰ ὅχι καλῆς ράτσας, οὔτε μεγάλα, οὔτε μὲ καλὴ ὄσφρησι. μὰ γενναῖα καὶ ἐπιθετικά. Φαν-τάζεσθε λοιπὸν τί γινότανε στὸν κυνήγι αὐτὸ μὲ ἑκατὸν πενήντα καθάλας καὶ καποὺ χίλια σκυλιὰ.

Ὁ "Ἀμιλτων Ράιτ ἐλογόριζε νὰ σκοτώσῃ μόνος του ἀγριοβοῦ-βαλο, μὰ ὁ ὑπερβολικὸς ζήλος τῶν Ἰρρογκότων τοῦ ἐστέρησε αὐτὴν τὴν εὐχαιρίστησι.

Ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε πρωί-πρωί ἀπὸ τὴν πόλιν Ταϊτή καὶ με-τὰ πέντε ὥρων πορεία ἔφτασαν σὲ μὴ ζούγκλα. Μάνι-μάνι τὰ Ἰρρογκότοι ἦσαν πολλοὶ καὶ ἐπε-ρικυκλώσαν ὅλο τὸ μέρος.

Σὲ λίγο, οἱ Ἰρρογκότοι ἐσκό-τωσαν μὲ τὰ ἀκόντιά τους καὶ ἕνα ἀγριοβοῦβαλο. Μὰ ἀγριοβοῦβαλὸν ἔχρη δὲν φανόντουσαν καὶ ὁ Ράιτ σκεφτόταν ν' ἀναβάλῃ τὸ κυνήγι τοῦ ἀγριοβοῦβαλου γιὰ τὴν ἐπαύριον, ὅταν μὴ ἰθαγενὴς γρηὰ ἐξηγέται, πού μ' ὅλα τῆς τὰ γεράματα ἐνόηκε μὲ τὴν συνοδεία γιὰ νὰ πάρῃ καὶ αὐτὴ

μερσὸκάματο, ἦρθε τρέχοντας καὶ ἀνέφερε πὼς ἐκεῖ κοντὰ, καθὼς ἐξεμάκρυνε λίγο ἀπὸ τὴν συνο-δεία, εἶδε τρεῖς ἀγριοβοῦβαλους.

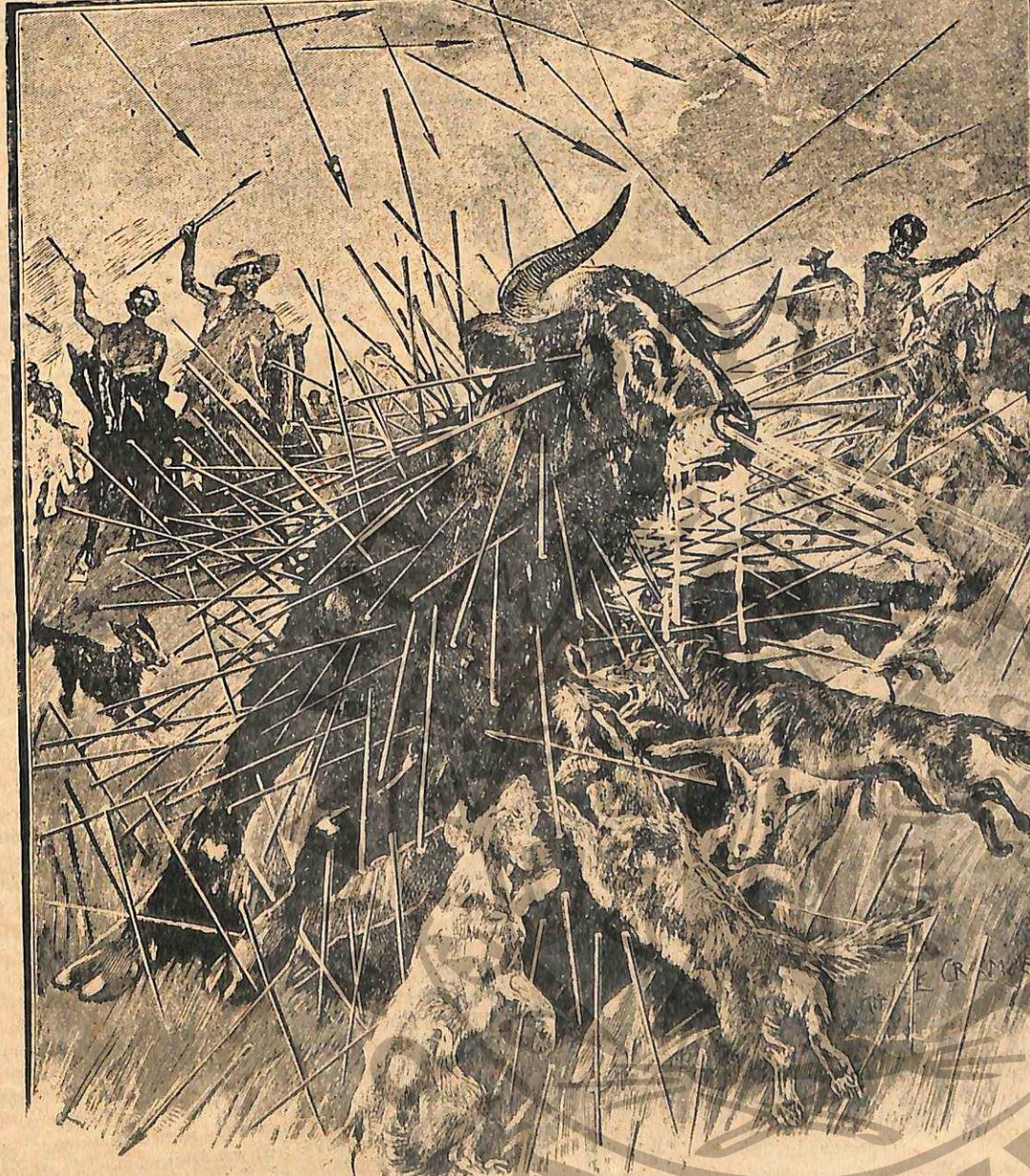
Οἱ Ἰρρογκότοι ὑποδέχθηκαν μὲ οὐρλιάσματα χαρὰς τὴν εἰδη-σιν καὶ τὰ εὐκίνητα πόνει, ὑπα-κούοντας στὸ σπυροῦνισμα, ὥρμη-σαν σὰν πνοὴ ἀνέμου γιὰ τὸ μέ-ρος πού ὑπέδειξε ἡ γρηὰ. Τὰ σκυλιὰ, τοῦθώντας πὼς ἐξάγω-ναν σὲ κυνήγι μεγάλο, ἐθαυρί-ζαν δυνατὰ, τρέχοντας ἀνέμεσα ἀπὸ τ' ἄλογα πού χλιμυροῦσαν καὶ ἔμεινα, καὶ ἔτσι γινόταν ἕνα φοβερὸ πανδαμῖον.

"Ἰστερ' ἀπὸ λίγης ὥρας τέτοια δαιμονισμένη ἐπέλασι, ἕνα δυνα-τότερο οὐράσματος χαρὰς τῶν Ἰρ-ρογκότων ἐξαίρετῃ τὴν ἐμφά-νισιν τοῦ ἀγριοβοῦβαλου, πού ξα-φνιασμένος ἀπὸ τὸν θόρυβον αὐ-τὸν ἐπρόβαλε ἀπὸ μὴ δεινροσύνη πρὸς τὸ δάσος. Ἐδῆκεν ὥστόσο ὅτι περιφρονεῖ τοὺς ἐχθρούς μ' ὅλη τους τὴ φουρία καὶ τὸ θόρυβον. Ἐκιντοστάθηκε λίγο, ἐκνύταζε πρὸς τὸ μέρος τους καὶ σὲ λίγο ὠρμησε ἐμπρός, σπάζοντας τὰ κλαδιά κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

Οἱ Ἰρρογκότοι, καθάλλα πάν-τοτε, εἶχαν περικυκλώσει ὅλο τὸ γύρω μέρος. Ὁ ἀγριοβοῦβαλος, μάλις ἐξέ-γυσε λίγο τοὺς κυνηγούς, ἐκον-τοστάθηκε πάλι, σὰν νὰ εἶλε νὰ τοὺς ἀναμετρήσῃ. Ὑστερα ἐξέφυσῃ-σε δυνατὰ, ἔκαμε μὴ στροφὴ καὶ ἐτάχθη πρὸς τὸ μέ-ρος τους. Προφα-νὸς ἐτοιμαζόταν νὰ δοῖσῃ, γιὰτὶ ἐξαυθίσσε τὸ κε-φάλι προσβάλλον-τας τὰ κέρατά του.

Ὅλοι ἐτοιμά-σθηκαν γιὰ τὴν ἀ-γῶνα, πού ἐποια-ζε μὲ ταυρομαχίαν, ὅχι σὰν αὐτὲς τις ἐκινουμένη-ες τῶν τοίσκων, μὰ ταυρομαχία ἀ-ληθινή, ἀγρία, μ' ὅλους τοὺς κινδύ-νους καὶ τις συγ-κινήσεις τῆς.

Ὁ ἀγριοβοῦβ-αλος μὲ φοβερὴ ὀρ-μὴ κατέβαινε τῶ-ρα μὴ πλάγια. Οἱ Ἰρρογκότοι εἶ-χαν σταματήσει τ' ἄλογα τους σὲ ἀπόστασι τριακο-σίων περὶτον βη-μάτων καὶ τὸν ἐ-περιμεναν μὲ τὰ ἀκόντια στὸ χεῖρ. (Ἀκολουθεῖ)

Τὸ κυνήγι τοῦ ἀγριοβοῦβαλου

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΓΕΝΕΒΙΕ Β. Η.
ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ
ΝΤΕ ΜΟΡΠΟΥΑ,
ΚΟΜΗΣΣΑ
ΜΕΡΖΕΡΑΚ,
ΜΙΑ ΥΠΗΡΕ-
ΤΡΙΑ.

ΓΑΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

(Η σκηνή στο Παρίσι, σ' ένα αδοστικό κι' αριστοκρατικό σαλόνι. Η κόμισσα Μερζερράκ κι' η ανήλικη της Γενεβιένη κάθονται στο παράθυρο. Δίπλα τους, πάνω σ' ένα τραπέζι, βρίσκεται ένα μεγάλο μπουκέτο από ασπρά και κόκκινα γαρύφαλα).

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Ξέρεις, Γενεβιένη, ότι δεν θ' άρχισή νύφη ο γ. ντ' Μορπουά;

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Τό ξέρω, θεία μου...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Έλπιώ λοιπόν ότι θα του φερθείς με πολύ καλό τρόπο.

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Να μείνετε ήσυχη, θεία μου...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Δεν είσαι κι' εσύ της γνώμης ότι ο Ραυμόνδος ντ' Μορπουά είναι ένας θελκτικός άνθρωπος;

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Μάλιστα, θεία μου...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Έμένα μου φαίνεται ότι είναι ένας πρώτης τάξεως γαμπρός!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Έδώ τώρα δεν συμφωνώ, θεία μου...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Μα τό ξέρεις, Γενεβιένη, ότι είσαι παρόλογη; Ο Ραυμόνδος είναι από την τάξη μας, έχει μια καλή περιουσία και μια ακόμα καλύτερη θέσι στο Συμβούλιο της Έπικρατείας, είναι κομψός, πνευματώδης... Ένας τέτοιος άνθρωπος μπορεί να κάνει ευτυχισμένο ένα κορίτσι!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Μπορεί, θεία μου... Όχι όμως έμένα...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Μα γιατί;

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Αλλούστατα, γιατί δεν τον ξέρω...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Δεν τον ξέρεις; Έχετε συναντηθεί ποτέ ποτέ...

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Έπειτα εγώ με την οικογένειά του έχουμε κανονίσει όλα τα ζητήματα της προίτας. Έχεις λοιπόν τώρα όσο καρπό σου χρειάζεται για να τον γνωρίσεις...

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Πότε, θεία μου;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι ερώτησης είναι αυτή; Όταν θα τον παντρευθείς!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Κι' όταν γνωρισθούμε, παντρευτούμε, και δοίμε ότι δεν ταίριαζουμε; Τι θα γίνει τότε;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. (στενοχωρημένη). — Έξακολουθείς να είσαι παρόλογη, Γενεβιένη! Τι τρελές ιδέες είναι αυτές; Πρόσεξε: ο γάμος αυτός έχει αποφασισθεί. Αδελφή μου, εγώ είπα όλα τα λόγια σου. Προσπάθησε λοιπόν να συμφωνήσεις με τον Ραυμόνδο.

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Έχω άλλες ιδέες για το γάμο, θεία μου...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Δεν μ' ενδιαφέρουν διόλου! Σου λέω μόνον, ότι ο Ραυμόνδος είναι τρελά ερωτευμένος μαζί σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Περίεργο! Έγώ δεν τον αγαπώ καθόλου. (Μπαίνει η υπηρέτρια).

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Ο κύριος μας ντ' Μορπουά...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Άς

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΓΕΝΕΒΙΕΝΗΣ

περάσει άμέσως... (Βγαίνει η υπηρέτρια. Σε λίγο μπαίνει ο Ραυμόνδος).

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. — Κυρία κόμισσα... Δεσποινίς Γενεβιένη... (Τους φιλεί το χέρι).

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Έπαιτέλους! Έλάτε λοιπόν, αγαπητέ μου Ραυμόνδο!... Μιλούσαμε ακριβώς για σάς...

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. — Καθώς βλέπετε, κυρία κόμισσα, είμαι ακριβώς στο σαντεβού μου. (Προσφέρει μια όμορφη ανθοδέσμη στη Γενεβιένη).

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (με ψυχρότητα). — Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε. Αλλά τα λουλούδια είναι υπέροχα.

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. — Αγαπάτε τα λουλούδια, δεσποινίς;

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Είναι το πάθος μου!

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. — Είμαι πολύ ευχαριστημένος που το μαθαίνω από το στόμα σας. Θά φροντίσω να βρω για σάς τα όμορφα λουλούδια του Παρισιού!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (με την ίδια ψυχρότητα). — Μα τότε θα τα βαρεθεί και δεν θα μου κάνουν πια καμιά εντύπωση.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. (χωρά στη Γενεβιένη). — Ω, ομοίω φιλοφρόνημα!... (Αλλάζοντας τόνο). Παιδιά μου, εγώ θα σας αφήσω τώρα να μιλήσετε... γιατί θέλω ν' αποτελειώσω το δικό μου.

(Η κόμισσα Μερζερράκ παίρνει ένα είδωλο από το τραπέζι και ηγναινει και κάθεται μακριά στο βάθος του σαλονιού, κοντά σ' άλλο παράθυρο).

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. (σπρωχνει την πολυθρόνα του και κάθεται απέναντί της Γενεβιένης). — Δεσποινίς, δεν ξέρετε πόσο είμαι ευτυχισμένος! Δεν ξέρετε πόσο θέλω να σας ευχαριστήσω... Είμαι υπερήφανος που δεχόσθε αυτό το γάμο... (Φιλεί πάλι το χέρι τους και βγαίνει).

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΓΓΟΥ ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

νεβιένη, αν ξέρετε πόσο κακό μου κάνατε! Είμαι τρελά ερωτευμένος μαζί σας!...

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (ξεσπώντας σ' ένα ήλιο). — Αγαπητέ μου φίλε, δεν ήξερα ότι είστε τόσο διασκεδαστικός!

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. (πειραγμένος). — Είσατε πολύ αστείο, δεσποινίς...

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Μόνο όταν άκούω ψέματα! Κόμισσα, ντ' Μορπουά... Παίξετε πολύ άσχημα το ρόλο σας.

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. — Μα πώς λοιπόν; Αφαιβάλλετε για τα αισθήματά μου, δεσποινίς;

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Μα κι' εσείς, κύριε, πώς πολίστε να λέτε ότι μ' αγαπάτε;

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. — Τό βρίσκετε απίθανο;

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Μα βέβαια! Έχουμε συναντηθεί στα σαλόνια τριών φορές μόνον... Δεν ξέρετε λοιπόν, ούτε το χαρακτήρα μου, ούτε τις ιδέες μου, ούτε τα δεινά μου. Κι' έπειτα δεν είμαι καμιά πεντάμορφη, έπιπρόκειτε μου ν' αμείβαλλο για τον χειρισμό μου ερωτά σας!

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. — Με παρηγορείτε, δεσποινίς.

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Διόλου, αγαπητέ μου φίλε. Παίξετε παιγνίσια το ρόλο σας. Έγώ όμως δεν έχω καμιά όρεξη να λάβω μέρος σ' αυτή την κομωδία του γάμου...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. (που παρακολουθεί χωρά τα λόγια τους). — Γενεβιένη!... Μα εσύ, παιδί μου, δεν ξέρεις τί λές!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Αγαπητή μου θεία, με καταλαβαίνετε πολύ καλά κι' εσείς και ο γ. ντ' Μορπουά...

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. (σηκώνεται). — Έχετε δίκιο, δεσποινίς. Σας εύχαριστώ για την ειλικρίνειά σας. Έπιπρόκειτε μου ν' αποσυρθεί. (Φιλεί πάλι το χέρι τους και βγαίνει).

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

Ραυμόνδος όμως είναι πολύ πλούσιος από σένα...

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Μπορεί. Μα δεν μ' αγάπησε, παρά μόνον όταν κανονίστηκε πια το ζήτημα της προίτας... Δεν μ' άρεσει αυτή η ζωή δια, θεία μου...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ.

— Είσα ένα τρελλοκόρτσι, Γενεβιένη! Πηγαίνω άμέσως να γράψω στον πατέρα σου ότι έχεις πάρει την απόφαση να μείνεις γεροντοκόρη. Έγώ δεν άνακατεύω πια σ' αυτό το ζήτημα...

(Βγαίνει άριστερά. Άμέσως κατόπιν, από τη δεξιά πόρτα, μπαίνει ο Ραυμόνδος).

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (επιληπτική). — Αι' εσείς είσατε, γ. ντ' Μορπουά; ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. (σηκώνεται). — Αδελφή μου, δεσποινίς, είμαστε μόνο! Έρχομαι πάλι για να σας ζητήσω συγγνώμη...

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Δεν είσατε λοιπόν θιμισμένος μαζί μου;

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. — Διόλου, δεσποινίς... Λυγίμαι μόνον που δεν σας άρεσα.

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Έχετε μεγάλο λάθος. Δεν μ' άρεσει αυτή η κομωδία που παίζετε γύρω μου, κι' όχι εσείς...

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. (κάθεται κοντά της). — Μα μήπως νομίζετε ότι όρεσκε και σ' έμένα; Με παρεξηγήσατε, δεσποινίς Γενεβιένη... Κι' εγώ δεν πιστεύω στα συναισθήματά μου. Είσα ένας άγριο έρωτα που θα μ' όδηγούσε στην αυτοκτονία, αν δεν μ' έσωζε η μητέρα μου. Έπειτα, όταν γιαιρέτηκα πια απ' αυτόν, θέλησε να με παντρεύη. Στην άρχή άνήλθκα... Έγώ σ' άρεσα, κατάλαβα ότι είχε δίκιο... Έρχομαι σ' αυτήν που νοσταλγεί κανείς την ήσυχία και την ευτυχισμένη ζωή... Όταν σας είδα, λοιπόν για πρώτη φορά, συλλογίστηκα άμέσως: Αδελφή και καμιά άλλη...

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (συναγερμένη). — Αλήθεια; Να σας πιστέψω; ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. (πλησιάζοντας ακόμη περισσότερο την πολυθρόνα του). — Αδελφή, τη φορά είμαι ειλικρίνης. Γενεβιένη, Ο, τι σας λέω, βγαίνει από την καρδιά μου...

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (μ' ένα χαμόγελο). — Γι' αυτό μ' άρέσουν λοιπόν τόσο πολύ τα λόγια σας; Ραυμόνδο, είσατε δύο θέματα...

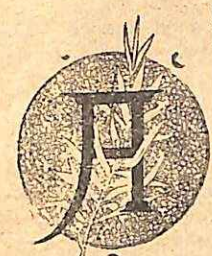
ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. — Έγώ τό κατάλαβα άμέσως και γι' αυτό έβανα γρήγορα... Στενοχωρίον άκόμα στο διάστημα, όταν είδα τη θεία σας να μπαίνει στο δωμάτιό της. Νόμισα τότε ότι ήταν μια ευκαιρία για να σας ζητήσω συγγνώμη...

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Και κάνατε πονηρσάν. Μου δώσατε να καταλάβω ότι θα μπορούσατε να συνδεθείτε κι' εγώ για σας, όταν σ' είδα είσα: Καλύτερα αυτός παρά ένας

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. (διδάσκοντας της Σας αγαπώ, Γενεβιένη! Κι' εγώ σ' αγαπώ, Γενεβιένη! (στον ίδιο τόνο). Κι' εγώ σ' αγαπώ, Γενεβιένη! (Αυτή τη στιγμή μπαίνει μέσα η κόμισσα Μερζερράκ, κρατώντας στο χέρι

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ

σιμένες άνοστιές των κοσμικών συγκροτήσεων...

Μια ντυσάγην δεσποινίς έπαισε πού πάνω κάποιον πού ντυσάγην δόλως, και μερικά ξενύχια χορευτών έφεραν άνόρεχτα τα πόδια τους στο γλυτερό παρκέτο...

Η κομωδία μας είχε άλλους χιτισίς κατακέφαλα. Η βεντιάς βρισκότανον σε κίνησι άδιάκοπη, ή φιλάρδες των γιορταζόντων έδροκοπούναν, ή ή πούδρες στα πρόσωπα των φιλοφρόνων χορευτών είχαν καταστήσει μια λάσπη γροίφα και γλυτερό...

Τό άγγιγμα του φλογερού κορμιού της Φλόρας, με είχε ξετρελλάνει. Έννοιωθα τό άμια μου να βράζει και τα μάτια μου να σπινδοβόλουν...

— Δεν είσαι στα καλά σου, Ζάν!... υνδύσεις κάποια στιγμή ή Φλόρα, τρομαγμένη, γιατί της είχα πιάσει τό χέρι. Θά μ' άς δούν... Στάσου να φύγω από κοντά σου, για να σ' εύλθης λίγο!...

Σηκώθηκε με προσποιητό — για τα μάτια του κόσμου — κέφ, που φώναζε ένα πρόσχαρο «άρεσόντα», και μπροστέθηκε με τους άλλους καλεσμένους, άφίνοντας με δολιχόναχο στην άπομηση κι' άπαράτηρη γωνία μου...

Μία άκατάτη λίσσα με κυριέσσε. Κι' ή λίσσα μου μεγάλωσε, μό της ένα γράμμα).

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Ο, άρίστε τό γράμμα μου για τόν πατέρα σου... (Κατάληπτη). Ο Ραυμόνδος έδω...

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. — Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία κόμισσα. Είχα ξεχάσει... τό γράμμα μου!

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. (συναδελωμένη). — Να σας πιστέψω; ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Θεία μου, ο γ. ντ' Μορπουά γράσε για να μ' άς δώσ' η μερικώς έξηγήσεις...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Λοιπόν;

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Θέλετε να σας άπαντήσω; (Πάοει από τα χέρια της θείας της τό γράμμα και τό χίτσει). Ορίστε...

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Μα τρελλάθηκες, παιδί μου; Τι σημαίνει αυτό;

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Αυτό σημαίνει, αγαπητή μου θεία, ότι θα παντρευτώ τό γ. ντ' Μορπουά!

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Έπιπρόκειτε μου ν' άποσυρθεί; (Φιλεί πάλι το χέρι τους και βγαίνει).

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. — Αδελφή μου, εγώ θα σας αφήσω τώρα να μιλήσετε... γιατί θέλω ν' αποτελειώσω το δικό μου.

(Η κόμισσα Μερζερράκ παίρνει ένα είδωλο από το τραπέζι και ηγναινει και κάθεται μακριά στο βάθος του σαλονιού, κοντά σ' άλλο παράθυρο).

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. (σπρωχνει την πολυθρόνα του και κάθεται απέναντί της Γενεβιένης). — Δεσποινίς, δεν ξέρετε πόσο είμαι ευτυχισμένος! Δεν ξέρετε πόσο θέλω να σας ευχαριστήσω... Είμαι υπερήφανος που δεχόσθε αυτό το γάμο... (Φιλεί πάλι το χέρι τους και βγαίνει).

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ας είδα τόν Άντρο — έναν ασχολομένη των σαλονιών — να διαπαικύνει άναδέστατα τη Φλόρα, να κολλήσει στο πλευρό της και ν' άρχίζει μαζί της μια φλυαρία άτελείωτη...

Η λίσσα μου άνακατεύτηκε με πείσμα, τώρα. Άγαπούσα παραφροσά αυτό τό έλεγκτό κορίτσι. Η άφείλια της ψυχής του με μάγευε, κι' ή έλξη του λαστιζένου κορμιού της με τραβούσε άπαράντητα, σαν μαγνήτης...

Είχαμε άγατηθή από καρό. Κι' όμως, μολονότι ήμουν βέβαιος πια πως κι' έκεινη μ' αγαπούσε, τη ζήλενα φοβόρα. Δεν άναχόμουν φιλονοκιά της, κι' ή παραμυθία φιλνοφρόνησι σ' αυτήν, όταν την έσπόμε έλλες, μου άναβε πυρκαϊές μανίας...

Έτσι και κείνη τη στιγμή. Όσο έβλεπα τόν Άντρο κοντά στη Φλόρα, φοιτούνιαζε τό μυαλό μου, κι' ή άνυπόφορη λαίμα της καλοκαιριάτικης αυτής βραδείας δυνάμωσε την έξαρτί μου σ' άνυπόφορο βαθμό. Χωμένος καθώς ήμουν στην ήσυχία αυτή γωνιά, ήφελήθηκα απ' τη νοσταλγία μου και ξεκομίστηκα τό νοτισμένο απ' τόν έδωτο κολλάρο του σιάκιν μου, ξεσφίγγοντας και τό στενόχωρο φιογκάκι μου. Αερίστηκα μ' ένα μαντίλι, έχωσα με τό τόσι πτόν νεροβλιασμένο έγκέφαλό μου ένα σπορό κωμωδίας επ' κοινωνικών υποχρεώσεων και πειρήματα μου και τόν μισή μου καβαλλέρο της — πίσω από κανένα κώσσι αυτού του καταρτισμένου πάγκου...

Οβ... Έγώ σ' άγαπώ, θεία μου, εγώ θα σας αφήσω τώρα να μιλήσετε... γιατί θέλω ν' αποτελειώσω το δικό μου.

(Η κόμισσα Μερζερράκ παίρνει ένα είδωλο από το τραπέζι και ηγναινει και κάθεται μακριά στο βάθος του σαλονιού, κοντά σ' άλλο παράθυρο).

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ. (σπρωχνει την πολυθρόνα του και κάθεται απέναντί της Γενεβιένης). — Δεσποινίς, δεν ξέρετε πόσο είμαι ευτυχισμένος! Δεν ξέρετε πόσο θέλω να σας ευχαριστήσω... Είμαι υπερήφανος που δεχόσθε αυτό το γάμο... (Φιλεί πάλι το χέρι τους και βγαίνει).

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

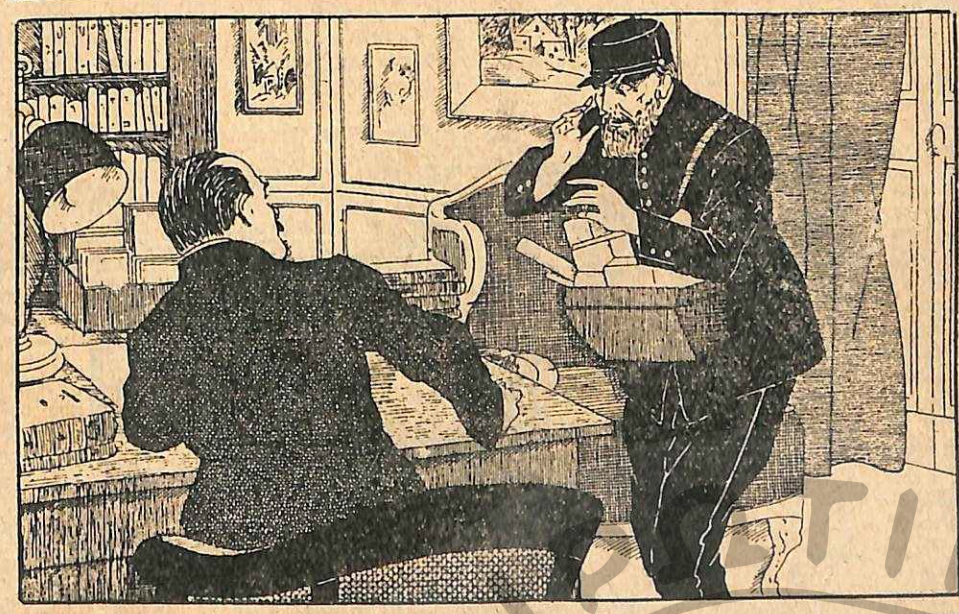
ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παντρευθείς ποτέ σου!

ΓΕΝΕΒΙΕΝΗ. (είσιτι). — Ξεχνάτε λοιπόν, θεία μου, ότι έχω ένα εκατομμύριο προίτα;

ΚΟΜΗΣΣΑ ΜΕΡΖΕΡΑΚ. — Τι λές τώρα; Είσαι ευχαριστημένη, αγαπητή μου ανήλικη; Μ' αυτό το μινιά, παιδί μου, που έχεις, δεν θα παν

**τὸ ἔγκλημα
τοῦ Ρεουλταμπίλ**

—Σιωπή. Σαινκλαίρ! Μή μιλάς τόσο δυνατά! μοῦ εἶπε ὁ ταχυδρόμος.

η μέρα, ὁ Ρουλαμπίλ μου τηλε

ήσαν άγνωστη. Για μια στιγμή, τ

συνεργάζεται μ' ένα μεγαλοφυή α

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε εχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Είναι ο πιο εχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου γνησιακά, τα οποία έχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ πού μένον τὸ ἔννομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΗΛ ΘΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή ἑσπ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος περὶ τῶν πύργων ἐνδὸς εὐγενεῖς, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν θαρρύνει ἡ σκληρότερα μίστρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή ἑσπ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἀναγνῶσιν ἕναν ποῦ νὰ τὸν ἐξιδάσκον διὰν ἐθιμοποιήσῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπεροῦμε νὰ πῶμε ἐν ἰσημερίᾳ τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἑξ ὧν μυστοταγμάτων ἐθιμοποιήσαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΞ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσπ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμου», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸν ταξίδιον στὸν Νότον Πόλον, ποῦ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποῦ παλαίου σκληροῦ ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γεμίσμενο ἀπὸ ἕνα τὴν μεγαλειότητα ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΘΟΡΕ ΜΠΛΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή ἑσπ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα εἰς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τραγεωδίατο αἰσθηματικὸν μεταξὺ μίαν κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, πρὸ βασανιστῶν τῶν δύο ἀπὸ τῶν ἀγνῶν δραστῶν τῶν σκληρῶν καὶ ἀφανιστικῶν φιλάργων πατέρων τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή ἑσπ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ» τῶν Παγῶν εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βερν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, παλινδρομικόν, κραταί ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀθάνατον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή ἑσπ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γεμίσμενο ἀπὸ τὴν τραγικὴν Γκρεβιά, ἐκτυλίσσεται μέσα εἰς τοὺς κάλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ἀνδρῶν μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθνη.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΙΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή ἑσπ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Παροργιστικὸν καὶ τραυματικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστηριώδες, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή ἑσπ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει δραστηριὰ μετὰ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἐκδορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΞΕ (Σελίδες 188. Τιμή ἑσπ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτρα» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γεμίσμενο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μπετού». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν τοῦ Παρισι, οἱ ἥρωές τιν, ἡ φτώχεια τῶν, περιγράφονται μετὰ δραματικώτητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτρας».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 188. Τιμή ἑσπ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα γεμίσμενο μ' ἐξαιρετικὴν τέχνην καὶ χάρι, γεμίστο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή ἑσπ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8) Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλληνος λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ του περιγραφῇ, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ τοῦ καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλεῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένως τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλεῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν καὶ μίαν λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες πειρημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιικίων, περιέργων καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εἰσῆς», «Δύο καρδιὲς ποῦ ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγν «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαιν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ Δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μοῦρας ποῦ ζωντάνεψεν».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μοῦρας ποῦ ζωντάνεψεν», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παλιὰ», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Εὐνοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασός», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὁρτση», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάν».

Ἐπίσης πωλεῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ὁλόκληρον τὴν σειράν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνονται ἐκπτώσεις 30 ο/ο.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλεῦνται καὶ οἱ προηγουμένως τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλεῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀπὸ δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν μίαν λίρα Ἀγγλίας ἑκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τὸ Γεν. Ἀντιπροσώπου μας Αἰγύπτου-Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας, 12 ὁδὸς Ἐσχ. Σελιμάν Πασά) καὶ πωλεῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν, ἀλλὰ ταχυδρομικῶν ἐξόδων, ἔναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβὴν.